

white
heart

小野不由美

十二国記

風の海 迷宮の岸

下

31

Thập nhị quốc ký

十二国記

Tập 2

Phong Hải, Mê cung Ngạn

風の海・迷宮の岸

(Kaze no Umi, Meikyuu no Kishi)

Tác giả: Ono Fuyumi

Dịch và biên tập: FH

bokunokoe.wordpress.com

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Tóm tắt

Kaze no Umi, Meikyuu no Kishi (風の海 迷宮の岸; *Phong Hải, Mê cung Ngạn*; *Sea of Wind, Shore of the Labyrinth*) là phần thứ hai của hệ tiểu thuyết **Juuni Kokuki** (十二国記; *Thập nhị quốc ký*) của nữ tác giả Fuyumi Ono. Tựa đề **Phong Hải, Mê cung Ngạn** có nghĩa là “Bên kia biên giới là bờ mê cung”. *Phong Hải, Mê cung Ngạn* được chia làm hai quyển và 15 chương, được xuất bản lần đầu tiên tại Nhật năm 1993.

Sau 10 năm mất tích, hắc kỳ lân Thái Kỳ được nữ quái Sát Tử đưa trở lại Bồng Sơn từ Bồng Lai mà không biết mình là một kỳ lân. Các tiên nữ ở núi thiêng đã cố gắng để Thái Kỳ lấy lại bản thân mình nhưng 10 năm là quá lâu, cậu đã sống và suy nghĩ như một con người và không biết một kỳ lân phải làm gì. Và rồi thời điểm chọn Thái Vương đến, Thái Kỳ lưỡng lự không biết phải làm thế nào...

Mục lục

Quyển 1

Chương mở đầu

Chương I: 1 | 2 | 3 | 4

Chương II: 1 | 2 | 3 | 4

Chương III: 1 | 2 | 3 | 4

Chương IV: 1 | 2 | 3 | 4 | 5

Chương V: 1 | 2 | 3 | 4 | 5

Chương VI: 1 | 2 | 3 | 4

Quyển 2

Chương VII: 1 | 2 | 3 | 4 | 5

Chương VIII: 1 | 2 | 3 | 4 | 5

Chương IX: 1 | 2 | 3 | 4 | 5

Chương X: 1 | 2 | 3 | 4 | 5

Chương XI: 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6

Chương XII: 1 | 2 | 3 | 4

Chương XIII: 1 | 2 | 3

Chương kết

Chú giải

Quyển 1

風ノ海・迷宮ノ岸〈上〉

Chương Mở đầu

Tuyết rơi.

Những bông tuyết nặng nề và to lớn chậm rãi rơi xuống như không bao giờ kết thúc.

Cậu bé ngẩn đầu lên nhìn bầu trời trắng xóa, nơi những tia sáng màu xám nhạt tỏa xuống. Những bông tuyết lặng lẽ rơi, trong chốc lát đã phủ trắng đất trời. Cậu nhìn bông tuyết lững lờ đậu lại trên vai mình, chúng to như làm bằng thủy tinh bông gòn. Những bông tuyết vẫn tiếp tục đổ xuống trên đôi vai, cánh tay và đôi bàn tay nhỏ bé đã đỏ ửng đi vì lạnh rồi nhanh chóng tan ra thành những giọt nước trong suốt. Hơi thở tỏa khói giữa tuyết trắng lạnh lẽo, cậu quay cổ lại, những làn khói trắng lại tỏa lên bầu trời khiến cơ thể bé bỏng còn lạnh lẽo hơn. Cậu đã đứng đó một giờ, đôi bàn tay nhỏ xíu cùng đầu gối đã đỏ ửng lên như trái chín vì lạnh, nhưng cậu đã hoàn toàn mất cảm giác về chúng. Cho dù cố cọ sát đùi tay hay quần áo thế nào, cậu chỉ cảm nhận được cái lạnh đã tràn vào tận xương tủy. Cậu bé cứ đứng đó, đầu óc trống rỗng, lặng lẽ nhìn lên bầu trời.

Sân vườn này nằm ở phương Bắc, trong góc là một căn nhà kho bỏ hoang. Khe nứt trên bức tường đất bao quanh khiến không khí càng lạnh hơn, ba mặt của sân vườn giáp với nhà chính và nhà kho, còn lại là tường đất. Nhưng giữa bầu trời lạnh lẽo này, không gì có thể khiến cái rét nguôi đi. Trong cái sân vườn không một bóng cây, nơi mùa hè hoa diên vĩ đã từng nở rộ, giờ đây chỉ tràn ngập tuyết trắng.

“Thằng bé này thật ngoan cố.”

Bà nội cậu tuy đã được gả đến vùng Kansai từ lâu nhưng giọng vẫn mang nặng âm sắc địa phương.

“Nó thậm chí còn không khóc, chỉ khóc một chút thôi cũng cho thấy là nó có hơi lỗi, vậy mà nó nhất quyết không khóc.”

“Mẹ, xin đừng nói vậy.”

“Cũng bởi vì cô cưng chiều nó quá nên mới chẳng ra thể thống gì như thế này.”

“Nhưng...”

“Gần đây cha mẹ trẻ các cô chỉ toàn nuông chiều con cái thôi. Dạy con là phải nghiêm khắc.”

“Nhưng thưa mẹ, ở ngoài đó lạnh lắm...”

“Mới tuyết thế này mà lạnh lẽo gì. Nếu không nhận lỗi thì nó vẫn phải tiếp tục đứng đó.”

Cậu vẫn đứng đó.

Chuyện này vốn chỉ là chuyện nhỏ, ai đó đã làm đổ nước rửa bát ra sàn nhà mà không lau sạch, thằng em nhỏ đổ cho cậu nhưng cậu bảo không phải mình. Bà nội vẫn thường bảo nói dối là rất xấu, vì vậy cậu không muốn nói dối rằng mình đã làm việc ấy.

“Thành thật và hối lỗi thì sẽ được tha thứ.”

Bà lúc nào cũng nghiêm khắc dạy như vậy, vì thế nên cậu chỉ biết giải thích rằng cậu không làm việc ấy.

“Đứa trẻ này... Sao lại ngoan cố đến thế?”

Bà nội vẫn thường nói thế, vì vậy cái thanh tâm nhỏ bé ấy đã in sâu rằng mình rất ngoan cố. Dù rằng thật ra cũng không hiểu lắm ‘ngoan cố’ có nghĩa là gì, nhưng cậu biết, bởi vì mình ngoan cố nên bà nội không thích mình. Cậu không biết phải làm thế nào, bà muốn cậu xin lỗi, nhưng nếu làm thế thì cậu sẽ trở thành đứa trẻ dối trá mà bà ghét nhất. Bên kia tấm cửa kính là một hành lang, ở cuối tấm bình phong ngăn phòng khách và nhà bếp, mẹ và bà nội vẫn đang cãi nhau. Mỗi lần họ cãi vả do mình là cậu lại cảm thấy khổ sở vì cuối cùng mẹ lúc nào cũng thua và đi dọn dẹp nhà tắm, cậu biết mẹ đã lén khóc trong đó.

Mẹ lại đang khóc nữa à?

Tuy trong lòng nghĩ thế nhưng cậu vẫn chỉ đứng đó. Hai bàn chân nhỏ bé đã tê dại đi vì lạnh, mỗi khi giơ một chân lên để bước đi thì dường như sức nặng toàn thân đổ hết vào chân còn lại khiến nó vô cùng đau đớn. Tuy hai chân đã mất đi cảm giác nhưng cậu vẫn cố gắng di chuyển một chút, nhưng vừa bước một bước thì đã cảm thấy cái lạnh thấu da cắt thịt tràn khắp cơ thể mình. Cậu có thể cảm giác tuyết đang tan trên đầu gối, những giọt nước lạnh cóng chảy xuống lòng bàn chân.

Cậu thở dài, cái cách thở dài của một đứa trẻ, một ngọn gió đập vào phía sau cổ, tuy nhiên, nó lại không mang đến cái rét mà là hơi ấm. Cậu nhìn quanh xem có ai thương tình mà mở cửa cho mình vào nhà không, nhưng ở bốn phía, tất cả những cửa sổ đều đóng kín, chiếc cửa sổ phòng đối diện mờ đi vì hơi ấm bên trong. Cậu lại quay đầu nhìn quanh, ngọn gió ấm ấy vẫn thổi về phía này. Mắt cậu dừng tại chỗ nhà kho, trong khoảng khắc ấy, cậu ngây người đi vì ngạc nhiên, trên khe hở giữa tường đất và nhà kho có một vật thể màu trắng đang trôi ra, trông như cánh tay của một người nào đó. Cánh tay trắng ma quái không biết của ai kia vươn ra khỏi khe hở từ phía nhà kho, có lẽ có người đang ở trong đó. Một cảm giác kỳ lạ tràn khắp cơ thể cậu, cái khoảng cách giữa nhà kho và bức tường ấy quá nhỏ. Hôm qua, thằng em cậu đã khóc suốt cả ngày vì không lấy lại được trái banh chăng may rơi vào trong đó, nhưng cánh tay ấy lại trông như tay người lớn, làm sao có người có thể chui lọt vào chỗ ấy? Cổ tay không ngừng chuyển động, như muốn gọi mình nên đến gần, đôi chân đang tê dại đi vì lạnh êm ái tiến về

phía cánh tay kia một cách kỳ diệu. Hơi ấm thổi ra từ khe hở ấy khiến cậu không còn cảm thấy lạnh. Cậu đã rất lạnh và không biết phải làm thế nào, chỉ vô thức tiến về phía chỗ ấm áp của cánh tay trắng kia.

Tuyết trắng đã phủ khắp đất trời, xóa đi những dấu chân trên tuyết của cậu bé. Bầu trời trắng xóa như vết mực phai, dần thay đổi màu. Ngày mùa đông ngắn ngủi lặng lẽ rời đi, nhường chỗ cho đêm tối.

Chương I

1.1 Không ai biết sự sống được sinh ra như thế nào, nhất là đối với những sinh vật không phải con người. Sự sống và ý thức bắt chọt đến với cơ thể cô như vậy. Khi tỉnh lại, cô đã thấy mình nằm dưới một tán cây màu trắng, chỉ với một cái tên trong đầu.

Thái Kỳ.

Khi cô đứng dậy, cái tên ấy dần chiếm lấy toàn bộ tâm trí cô, cũng như việc cô là ai, vì sao cô được sinh ra và cô tồn tại vì lý do gì.

Thái Kỳ.

Cô đứng dậy, cái tên như tràn khỏi thanh tâm cô và lấp đầy tất cả các góc ngách của cơ thể. Cô cố gắng đứng thẳng người nhưng lại ngã xuống như giọt nước đổ về chỗ trũng. Cô ngẩng đầu lên và nhắm mắt lại, những giọt nước mắt tuôn rơi, thấm đẫm mái tóc. Cô thử di chuyển đôi chân vô lực của mình và đạp phải một chỗ ẩm ướt trên đất với vô số mảnh vỡ màu vàng. Đó là những mảnh vỏ của quả trứng đã nở ra cô, cái chất dịch tràn ra từ quả trứng ấy đã được mặt đất hấp thụ toàn bộ.

Cô chỉ mới chào đời, quả trứng vàng sinh ra cô vừa rơi xuống từ cành cây và vỡ tan. Cô nhìn những mảnh trứng vỡ vàng óng một lúc rồi lại ngẩng đầu lên nhìn nhánh cây màu trắng phía trên, nó như được làm bằng bạc, vươn dài từ trên đỉnh đầu cô ra ngoài. Rễ cây bám vào vách đá cao vút, trên cành cây vẫn còn một vài quả trứng vàng nữa, từ trong thanh tâm mình, cô biết rằng trong mỗi quả cây ấy đều tồn tại một sự sống và chỉ mới cách đây không lâu, cô cũng đã chờ đợi mình được sinh ra như những quả trứng kia.

Và sự sống đã ra đời như vậy.

Thái Kỳ.

Cô dùng toàn bộ sức lực của mình để đứng vững trên bốn chân, nước mắt một lần nữa lại trào ra. Những giọt nước mắt để bảo vệ đôi mắt vừa mới chào đời thật ấm áp, cứ như cái tên ấy đang thấm vào toàn thân cô.

“Thái Kỳ! Thái Kỳ!” Cô hét lên không thành tiếng, nước mắt vẫn không ngừng rơi.

Khi đã đứng thẳng lên, cô thấy tóc mình bị vươn vào cành cây, bốn chân bên dưới đã cắm chặt vào đất, cô liền dùng hai tay mình gỡ tóc ra.

“Đã nở rồi à?”

Đột nhiên một thanh âm truyền đến, cô nhìn theo hướng phát ra âm thanh ấy. Trước mặt cô là một mảng tối đen, chỉ có ánh sáng mờ ảo từ cành cây phát ra, cô đang ở trong một hang động lớn. Hang này có hình bán

nguyệt, cái cây màu trắng ấy ở vị trí trung tâm, cành cây tỏa ra trên đầu cô, rễ cây cắm vào vách đá, len lỏi từ trên cao xuống dưới.

“Vâng ạ.”

Thanh âm ấy dần tiến đến.

“Quả là một *nữ quái* tốt.”

Cô lại nhìn quanh, lần này, cô thấy chủ nhân của giọng nói kia, đó là một bà lão đang đứng cách cô vài bước. Bà lão nhỏ bé chỉ cao đến ngực cô ấy nâng đôi bàn tay nhăn nheo của mình lên và dịu dàng vuốt tóc cô.

“Là nữ.”

Rồi đôi bàn tay lại ôm lấy má cô.

“Cổ cá.”

Bà vỗ nhẹ lên cổ tay cô.

“Nửa trên là người.”

Bàn tay nhẹ nhàng chuyển dời xuống sống lưng rồi vuốt ve cái đuôi của cô.

“Nửa dưới là báo, đuôi thần lẩn. Quả là một sự pha trộn tuyệt vời!”

Cuối cùng, bà đặt tay lên chỗ kết nối hai nửa thân người cô.

“Thôi nào, đừng khóc nữa! Đi với ta!”

Cô đi theo bà lão, theo mỗi bước đi, những giọt nước mắt lại rơi xuống, thấm ướt những bước chân. Một thời gian dài sau, cô đến những bậc thang, nơi vách đá hình vòng cung dựng đứng.

“Tên con là Sán Tử!” Bà lão hạ giọng. “Sán, Tử, từ nay con sẽ là Sán Tử.”

Cô vừa bước lên những bậc thang vừa lặng lẽ nghe bà nói.

“Họ của con là Bạch, đây là họ của tất cả *nữ quái* được sinh ra ở Bồng Sơn.”

Sau khi vượt qua khúc quanh của cầu thang đá, cô thấy ánh mặt trời tỏa sáng trước mặt.

“Con phải nhớ, sẽ dĩ con có họ bởi vì con mang trên mình một sứ mạng vô cùng quan trọng.”

Cô gật đầu, cô cũng hiểu rõ sứ mạng của mình quan trọng như thế nào, trên mỗi bậc thang, cô đều lẳng lặng đem nó khắc cốt ghi tâm. Sau khi vượt qua hành lang hẹp, một hang động khổng lồ hình tứ diện hiện ra phía trước. Cô dừng bước. Từ đây nhìn lên, cô chỉ thấy một bầu trời xanh nhợt nhạt và một cái cây trắng tỏa sáng lấp lánh giữa trời. Nước mắt cô lại tuôn trào.

Bà lão nhẹ nhàng vỗ lưng an ủi cô: “Được rồi, đi đi!”

Cô bước về phía trước rồi bắt đầu tăng tốc, lần đầu tiên trong đời, bốn chân ấy trải nghiệm cái cảm giác chạy. Sau khi cô rời khỏi cửa hang, ánh sáng mặt trời tắm lấy toàn thân và như xé toạt đôi mắt cô, khiến những giọt nước mắt lại đổ xuống. Cô chạy thẳng về phía cái cây ấy. Quả trứng sinh ra cô đã nở ra dưới gốc rễ cây này, so với bộ rễ đồ sộ, thân cây mỏng manh và

thấp bé hơn hẳn, những cành cây mọc ra từ đá vươn thẳng lên bầu trời, và trên một cành cây trắng như tuyết là một quả màu vàng.

“Thái Kỳ!”

Đó là lần đầu tiên cô nói nên lời. Trái cây màu vàng kia mọc ra cùng chỗ với quả trứng của cô, quả này vẫn còn nhỏ, nhỏ đến mức cô có thể ôm lấy nó bằng hai tay mình. Ánh mặt trời tỏa xuống làn da mẫn cảm vẫn còn chưa khô của cô. Cô dùng đôi bàn tay của mình ôm lấy trái cây màu vàng rực rỡ ấy và áp má vào nó, nước mắt vẫn rơi đầm đìa.

“Thái Kỳ...”

Và Sát Tử đã được sinh ra như thế.

1.2 Hoàng Hải nằm ở trung tâm thế giới. Cho dù được gọi là biển, nhưng chôn này không có nước mà chỉ có thời gian, những cơn gió cùng hoang mạc trải rộng, rừng rậm dày đặc, những đầm lầy rộng lớn và những dãy núi trùng trùng điệp điệp. Ở trung tâm Hoàng Hải là một hệ thống gồm năm ngọn núi thiêng với hình thù kỳ lạ, được gọi là Ngũ Sơn. Đỉnh cao nhất ở chính giữa là Sùng Cao, xung quanh là bốn ngọn: Bồng Sơn, Hoa Sơn, Hoắc Sơn và Hằng Sơn. Trước đây, Bồng Sơn được gọi là Thái Sơn, nhưng mỗi khi đại họa xảy ra thì ngọn núi này lại được đổi tên và trong một ngàn năm trở lại đây, nó mang tên Bồng Sơn. Truyền thuyết kể rằng Ngũ Sơn thuộc về Tây Vương Mẫu và Bồng Sơn được trao cho Vương Phu nhân cai quản. Những câu chuyện về chủ nhân của các ngọn núi còn lại vẫn còn đang tranh cãi, nhưng cho dù truyền thuyết có thật hay không thì Ngũ Sơn cũng là vùng đất thiêng, nơi thuộc về các nữ thần và tiên nữ. Cả năm ngọn núi đều cao đến chọc trời, nhưng cũng như Hoàng Hải dưới chân, chúng cũng đều rất hoang vu.

Giữa địa thế hiểm trở với chỉ toàn cây cối, sỏi đá, nước và những cơn gió không ngừng thổi này, có một nơi ở Bồng Sơn được gọi là Bồng Lư cung, là chốn duy nhất ở Bồng Sơn này cũng như Ngũ Sơn có người sống.

“Là hoa anh túc.”

Trinh Vệ cúi người nhìn từng mảng cánh hoa nổi trên mặt nước. Dung Khả đi phía sau cũng dừng lại, những cánh hoa đỏ phản chiếu ánh sáng lấp lánh đang lững lờ trôi trên mặt nước trong suốt như thủy tinh, khiến ai cũng phải dừng lại ngắm nhìn.

“Chúng rơi xuống từ vườn hoa anh túc phải không?”

Trinh Vệ gật đầu rồi với tay xuống nước nhặt những cánh hoa lên.

“Chắc là gió đã đem chúng đến đây, hôm nay, những cơn gió có vẻ khác lạ.”

Dung Khả gật đầu rồi nhìn lên. Khắp Bồng Sơn là những khối đá có hình thù kỳ lạ, bề mặt phủ đầy rêu, chúng đã biên khu vực bên ngoài thành một mê cung chằng chịt, nhất là phía trước Bồng Lư cung. Trận đồ đá tảng

này quả thật không hô danh, bề mặt gồ ghề, những tảng đá chồng lên nhau một cách mất trật tự, trông như có thể đổ ập xuống bất cứ lúc nào, ngay cả tảng nhỏ nhất cũng cao gấp ba lần người bình thường. Những con đường nhỏ ở giữa hẹp đến nỗi hai người phải nép vai vào nhau mới có thể đi qua.

Trinh Vệ vừa đi vừa thu gom những cánh hoa anh túc trôi trên dòng suối nhỏ. Cô là một tiên nữ, trông khoảng mười tám mười chín tuổi nhưng không ai có thể biết chính xác tuổi của một tiên nữ. Cô cũng không còn nhớ mình đã phi tiên bao giờ và như thế nào, nhưng cô đã đến Bồng Sơn này từ rất lâu rồi, trong số năm mươi tiên nữ ở đây, Trinh Vệ là người lớn tuổi nhất. Ngược lại, Dung Khả chỉ mới vừa thành tiên, mười sáu tuổi, trước đây cô chỉ là con gái một gia đình làm nông bình thường, chưa trải nghiệm thất tình lục dục. Năm mười ba tuổi, Dung Khả đã thề nguyện và phi thăng, đoạn tuyệt ngũ cốc. Sau ba năm tu luyện ở đền thờ Tây Vương Mẫu, cuối cùng cô cũng đã được thanh tẩy và triệu tập đến Bồng Sơn. Cô chỉ vừa đến đây không lâu và nhận công việc này được nửa tháng, vậy mà ngay cả cô cũng cảm nhận được sự khác lạ trong gió. Bình thường chúng chỉ lặng lẽ lướt qua những con đường núi, vậy mà hôm nay, những cơn gió thổi đi thật mạnh và gấp gáp, như lao ra từ những tảng đá, phóng thẳng lên bầu trời xanh rồi men theo những vách đá hiểm trở mà trở lại, tạo thành một trận cuồng phong. Ngay cả đầu trời cũng âm u hơn, dù chỉ có một lớp mây mỏng, nhưng không biết vì sao lại đem đến một cảm giác bất an lạ kỳ.

“Phải chăng đây là điềm báo?”

Trinh Vệ nghiêng đầu suy đoán về câu hỏi của Dung Khả.

“Hy vọng là không. Sáng nay quẻ Bát Quái không cho thấy có việc gì xảy ra, Đi nào, chúng ta phải mau chóng lấy nước rồi trở về.”

“Vâng.”

Dung Khả thả chiếc thùng vào con suối. Con suối này được gọi là Hải Đồng tuyên, len lỏi khắp những khe đá dưới những đóa hoa hải đồng. Tất nhiên là những con suối ở Bồng Sơn đều không phải từ một nguồn và số lượng chúng rất lớn, vì thế, để tránh làm lẫn nên mỗi con suối dù nhỏ nhất cũng phải được đặt tên. Khí hậu ở Bồng Sơn không phân chia thành mùa, hoa nở quanh năm, hiện giờ, những đóa hoa hải đồng đang trải khắp con suối, ướp hương vào dòng nước mát, ngay cả chiếc thùng gỗ Dung Khả thả xuống cũng đượm hương hoa. Thùng nước ngào ngạt hương hoa này sẽ dùng để thanh tẩy tượng Vương Phu nhân, nữ thần cai quản Bồng Sơn ở Đại Chân miếu ở Bồng Sơn. Dung Khả đẩy mấy cánh hoa ra rồi kéo chiếc thùng nước lên, sau đó đứng dậy đi về phía Đại Chân miếu.

“Em đi đâu vậy?” Trinh Vệ mỉm cười gọi to.

“Hả? Đến điện thờ Vương Phu...”

Trinh Vệ cười khúc khích: “Nhầm đường rồi, cô nương! Đến giờ mà vẫn chưa nhớ đường sao?”

Dung Khả nhìn ngã ba đường phía trước, mặt ửng đỏ.

“Đúng là em đã nhầm.”

Những dãy đá trùng điệp và vô số con đường đã tạo thành một mê cung ở Bồng Sơn, chỉ những tiên nữ sống ở đây mới có thể vượt qua ma trận đá để ra suối giặt giũ, tắm rửa hay lấy nước. Khu vực này cũng không rộng lắm, nhưng mỗi khi Dung Khả muốn đến đồng cỏ, vườn hoa hay vườn rau tắm nắng, hoặc chỉ đơn giản tưới cây trong vườn, cô cũng phải mất thêm một ít thời gian để tìm đường.

“Đường xá ở đây rắc rối thật...”

Nhìn thấy Dung Khả thở dài như vậy, Trinh Vệ mỉm cười: “Là để bảo vệ Bồng Sơn công, sau này em đừng oán trách như thế nữa nhé.”

Địa thế phức tạp như mê cung là nhằm ngăn chặn những kẻ xâm nhập. Người bình thường hay muôn thú không thể vượt qua ma trận đá này, mà cho dù có thể thì ngoại trừ một số trường hợp đặc biệt thì cũng không ai được phép đặt chân vào Bồng Lư cung. Những con đường nhỏ hẹp bắt buộc những kẻ đến đây phải bỏ lại ngựa xe để đi bộ lên núi, chúng đan cài vào nhau, tựa như một mê cung. Những vách đá lởm chởm phủ đầy rêu che khuất tầm nhìn, tạo thành vô số những con đường và đường hầm khiến bất cứ kẻ nào đặt chân đến đây cũng sẽ mất hết phương hướng trong chớp mắt. Chỉ những người sống lâu năm mới có thể tìm được đường đến Bồng Lư cung, vốn nằm ở trên một vùng đất bằng phẳng ở cao, xung quanh là cây cối rậm rạp bao phủ.

“Ra vậy!”

Sâu thẳm trong mê cung ấy là xả thân mộc, cây thần kết quả sinh ra kỳ lân. Trên thế giới này, dù là người hay thú, phàm là sinh vật sống thì đều được sinh ra từ quả của những cây thần màu trắng ấy. Tuy nhiên, những quả sinh ra kỳ lân chỉ mọc trên xả thân mộc ở chốn núi thiêng Bồng Sơn. Bồng Lư cung và những tiên nữ tồn tại là để bảo vệ chúng, kỳ lân là chủ nhân của Bồng Sơn và được gọi là ‘Bồng Sơn công’.

Trinh Vệ gật đầu: “Chăm sóc kỳ lân không những là trách nhiệm trọng đại mà còn là niềm hạnh phúc của chúng ta. Khi Thái quả nở ra, em sẽ giúp chúng ta chăm sóc ngài. Khi ấy phải thật cẩn thận đấy nhé.”

“Em có thể ư? Có thật không?”

Dung Khả cảm thấy hơi thiếu tự tin, phục vụ kỳ lân là trách nhiệm chính của những tiên nữ ở Bồng Sơn, còn lại chỉ làm mấy việc vặt. Hiện giờ có một kỳ lân nhỏ ở ngọn núi thiêng này và trước giờ cô chưa từng được phân công chăm sóc loài linh thú cao quý ấy.

Trinh Vệ cười: “Nhưng trước tiên phải nhớ hết được đường xá cái đã.”

“Vâng ạ!” Dung Khả gật mạnh đầu.

Vài ngày trước, xả thân mộc đã kết trái, lần này là ‘Thái quả’, toàn bộ tâm trí của Dung Khả đã tập trung cho trái cây nhỏ bé ấy. Sẽ phải mất mười

tháng để quả cây nở ra con non, kỳ lân sơ sinh hẳn là rất đáng yêu, chỉ nghĩ đến việc được gần gũi và chăm sóc chúng là cô đã cảm thấy vô cùng hạnh phúc, miệng không khỏi nở nụ cười.

Những cánh hoa anh túc lại đổ xuống từ đâu đó, lặng lẽ rơi trên dòng nước suối.

1.3 “Là hoa anh túc à?”

Đằng sau bỗng vang lên một giọng nói, Trinh Vệ ngừng nhặt những cánh hoa và quay lại, người phía sau cô vừa rời khỏi Hải Đồng cung, đang đứng bên bờ Hải Đồng tuyến. Dung Khả lưỡng lự nhìn người phụ nữ lạ mặt không rõ tuổi tác ấy, trông bà vẫn còn rất trẻ, nhưng lại có vẻ như là một quý phu nhân đã bước qua tuổi trung niên. Y phục của bà rực rỡ hơn bất cứ tiên nữ bình thường nào, địa vị hẳn rất cao.

“Huyền quân!”

Trinh Vệ nhanh chóng cúi người hành lễ, Dung Khả hoảng sợ, vội vàng quỳ xuống cùng Trinh Vệ. Người phụ nữ này chính là trưởng quân của các tiên nữ ở Bồng Lư cung, Ngọc Nữ Bích Hà Huyền quân Ngọc Diệp.

“Chắc gió đã đem những cánh hoa này từ vườn anh túc đến đây.”

Ngọc Diệp nhướn mắt lên nhìn bầu trời một lúc rồi cúi đầu xuống nhìn Dung Khả.

“Tên em là Dung Khả phải không? Em đã quen với cuộc sống ở Bồng Lư cung chưa?”

Đây là lần đầu tiên Ngọc Diệp trò chuyện cùng Dung Khả, việc này khiến cô không biết phải làm thế nào. Trước khi đến Bồng Sơn, cô chỉ biết đến nữ thần Ngọc Diệp qua những câu chuyện cổ tích, nhưng bây giờ, vị huyền quân xa lạ và cao quý ấy hiện đang đứng trước mặt và thăm hỏi với cô, điều ấy khiến cô cảm thấy vô cùng hồi hộp.

“Vâng... Vâng ạ!”

“Nhưng vẫn còn bị lạc.” Trinh Vệ vừa cười khúc khích vừa bổ sung.

Mặt Dung Khả lại đỏ ửng lên.

Ngọc Diệp cười, giọng bà lạnh lạnh như tiếng chuông vang: “Tất cả mọi người khi mới đến đây đều như thế. Trước kia Trinh Vệ cũng hay bị lạc đường lắm, rồi em cũng sẽ quen thôi.” Rồi bà mỉm cười và nói: “Đẹp lắm!”

“Không... Không ạ... Em vẫn còn vụng lắm nên thường xuyên bị mất.” Mặt Dung Khả còn đỏ hơn.

“Bị mất thì mới có kinh nghiệm, em đừng để trong lòng.”

“Vâng ạ.”

Ngọc Diệp nhìn cô bé đang quỳ dưới chân mình, trán gần chạm đất, một nụ cười lại nở trên môi bà. Sau đó bà quay sang nhìn Trinh Vệ đang trêu chọc Dung Khả.

“Đúng rồi, ta nghe nói Thái nữ quái đã chào đời.”

Ngọc Diệp thường không ở trong Bồng Lư cung mà hay đi đây đi đó, ngay cả Trinh Vệ cũng chưa từng dám hỏi qua việc này.

“Tên cô ấy là gì?”

“Sán Tử.”

“Vậy Sán Tử hiện giờ đang ở đâu?”

“Thưa đang canh giữ xá thân mộc, không rời một bước ạ.”

Sau khi nghe Trinh Vệ báo cáo lại, trên đôi môi đỏ thắm Ngọc Diệp nở một nụ cười.

“Nữ quái rất yêu quý kỳ lân của mình.”

Trinh Vệ mỉm cười và gật đầu.

Kỳ lân không có cha mẹ, vì thế nên nữ quái cũng gần như người mẹ, có trách nhiệm chăm sóc và bảo vệ kỳ lân. Trứng nữ quái phát triển dưới rế xá thân mộc, khi *noãn quả*^[1] của một kỳ lân kết trái, trứng sẽ nở vào ngày hôm sau và nữ quái ấy sẽ canh giữ xá thân mộc mười tháng cho đến khi kỳ lân chào đời.

“Lân này là đực hay cái?”

Chỉ mỗi nữ quái biết được giới tính của kỳ lân nằm trong noãn quả.

“Ngài được gọi là Thái Kỳ.”

“Ừ.”

Con đực gọi là kỳ, con cái gọi là lân, phía trước là quốc hiệu của vương quốc để xác định kỳ lân này là của quốc gia nào, đây là một quy luật đã được truyền từ nhiều đời. Kỳ của Đới quốc hiện đang được hoài thai trên xá thân mộc, quốc hiệu của Đới quốc là Thái^[2], vì thế nên đây sẽ là Thái Kỳ.

Ngọc Diệp gật đầu rồi đi về phía cây thần, Trinh Vệ và Dung Khả cúi đầu hành lễ tống tiễn bà. Và rồi không khí bắt đầu rung lên, một cơn gió lớn phóng qua những con đường đá nhỏ, như muốn cuốn phăng đi mọi thứ. Trước khi bọn họ kịp thốt nên lời, Trinh Vệ đã bị hất ngã, Dung Khả cũng chỉ kịp thét lên một tiếng rồi ngã nhoài ra đất. Một âm thanh lớn vang lên, tất cả các vách đá xung quanh vỡ thành từng mảnh rồi lan rộng ra khắp mê cung.

“Chuyện gì đang xảy ra thế...?”

Tuy nghe thấy tiếng kêu hoảng hốt của Dung Khả nhưng Trinh Vệ không thể trả lời. Đây không đơn giản chỉ là một cơn bão hay động đất bình thường, nếu không thì quỷ Bát Quái sáng nay đã tiên đoán được nó. Bên cạnh đó, dưới sự bảo hộ của các thần linh, loại thiên tai như thế không thể xảy ra ở Bồng Sơn.

“Xin Huyền quân mau tránh đi!”

Trinh Vệ nắm chặt lấy các vách đá, hướng về phía nữ chủ của mình. Nhưng Ngọc Diệp chỉ đứng đó, nhìn thẳng lên bầu trời đã chuyển thành màu đỏ, đỏ rực như bị một lớp sương mù đỏ bao phủ.

“Là một con *thực*^[3]...?”

Ngọc Diệp không quan tâm đến cơn động đất dưới chân, bà chỉ đứng lặng, nhìn vào những luồng sáng đang nhảy múa trên bầu trời. Là một nữ thần, Ngọc Diệp có thể đứng vững giữa cơn cuồng phong, tuy nhiên, Trinh Vệ không có thời gian để ngưỡng mộ điều đó.

“Thực...?”

Cô có thể cảm nhận được toàn bộ không khí quanh mình đang xoắn vào nhau. Với mỗi chuyển động của luồng khí, lớp sương mù đỏ trên bầu trời cũng di chuyển theo, và ở chính giữa, một ảo ảnh dần hiện lên.

“Làm sao...?”

Vùng đất của thế giới khác đang đến gần theo cơn lốc. Những cánh hoa anh túc mềm mại bị gió thổi tung lên bầu trời, phủ đầy mặt Trinh Vệ.

“Thái quả... Thái quả đang lâm nguy...”

—

[1] *Noãn quả*: Quả sinh ra con người, muôn thú và cây cỏ.

[2] Đới quốc được viết bằng chữ ‘Đới’ (戴), có nghĩa là ‘tôn quý’ trong khi vương hiệu là ‘Thái’, tức chữ ‘Thái’ (泰) trong ‘thái bình’, vua của Đới quốc được gọi là Thái Vương và kỳ lân là Thái Kỳ hoặc Thái Lân. Cả hai chữ ‘Đới’ và ‘Thái’ đọc theo âm Hán-Nhật đều là ‘**Tai**’ nhưng viết khác nhau, đây là một cách chơi chữ của tác giả.

[3] *Thực*: Một con bão lớn đem hải khách và sơn khách đến thế giới 12 vương quốc.

1.4 Sán Tử nằm dưới gốc cây ẩm ướt rêu xanh, ngẩng đầu lên nhìn trái cây trên cành, lòng ngập tràn hạnh phúc. Sau mười tháng, Thái quả sẽ chín và chủ nhân của cô, Thái Kỳ, sẽ ra đời, chỉ nghĩ đến giây phút ấy thôi cũng đủ khiến cô rơi nước mắt vì hạnh phúc.

Vào cái giây phút trái tim cô ngập tràn niềm vui và lòng kiêu hãnh ấy, vào cái giây phút cô ngẩng đầu lên nhìn noãn quả đang tỏa ánh sáng vàng lấp lánh ấy, có cái gì đó bất chợt diễn ra. Lúc đầu, Sán Tử cũng không rõ chuyện gì đang xảy ra, không khí bất chợt xoáy vào nhau, phá hủy tất cả mọi thứ xung quanh, rồi một mảng sương mù đỏ xuất hiện và che khuất bầu trời. Nỗi sợ hãi khiến cả người cô run lên, cho đến khi từ ‘thực’ hiện lên trong tâm trí cô, Sán Tử vội vàng đứng dậy, cô biết cành cây màu trắng mỏng manh ấy sẽ không chịu nổi cơn gió lốc hung bạo này. Cô thét lên và ôm chặt lấy nhánh cây, cố gắng đứng vững giữa cơn cuồng phong. Mái tóc cô bị thổi tung và dính vào cành cây, một phần tóc không chịu nổi cơn gió nên đã bị giật đứt, nhưng cô đã không còn tâm trí để quan tâm đến sự đau đớn trên đỉnh đầu. Tất cả trái tim cô đều hướng đến việc bảo vệ Thái quả, nhưng khi nhìn lên

nhánh cây, trước mắt cô chỉ là những luồng không khí móp méo.

“Thái Kỳ!”

Con cuồng phong vẫn quật khắp cơ thể cô, luồng khí càng ngày càng xoáy nhanh hơn, như muốn hả miệng nuốt chửng cành cây.

“Không!”

Noãn quả nhỏ bé tỏa ánh vàng rực rỡ bị hút đi. Noãn quả do đích thân Sát Tử chăm sóc và bảo vệ, noãn quả sẽ chín sau mười tháng nữa và không được rời cành đã bị cuốn đi như thế.

“Ai đó...”

Sát Tử vươn đôi tay đầy thương tích của mình lên, cố gắng cứu lấy noãn quả nhỏ bé nhưng nó chỉ càng lúc càng trôi xa hơn một cách tuyệt vọng.

“Ai đó... Làm ơn...”

Sát Tử dùng hết sức thét lên nhưng noãn quả ở đầu ngón tay cô đã chìm vào trong luồng xoáy và biến mất.

Từ đầu tiên Sát Tử thốt lên khi cô ra đời là ‘Thái Kỳ’ và lần thứ hai cô lên tiếng lại là tiếng gào thét tuyệt vọng, không một lời đáp trả. Kết thúc đến cũng nhanh như khởi đầu, giờ đây trên cây thần đã không còn bóng dáng của noãn quả tỏa ánh sáng vàng rực rỡ nữa, trái cây duy nhất ấy đã hoàn toàn biến mất.

“Sát Tử!”

Tiếng gọi của các tiên nữ tràn về từ khắp nơi, mọi người đều đang hồi hả chạy về phía cô, người đến đầu tiên là Ngọc Diệp.

“Sát Tử...” Bà ôm lấy Sát Tử.

Cô òa khóc: “Chuyện này... Sao lại có thể xảy ra...?”

Ngọc Diệp vỗ về nữ yêu vừa mới chào đời, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc và thân thể đầy thương tích của cô.

“Hết lần này đến lần khác, mỗi khi kỳ lân kết quả là chuyện này lại xảy ra...”

Nữ yêu trong vòng tay bà vẫn tiếp tục khóc nức nở. Bình thường, trong mười tháng chờ đợi trứng kỳ lân nở, tình yêu thương của nữ quái dành cho kỳ lân là vô cùng sâu đậm, và giờ đây, nữ quái này đã phải trơ mắt nhìn kỳ lân bị cuốn khỏi vòng tay mình, Ngọc Diệp có thể cảm nhận được nỗi đau ấy.

“Đừng lo.” Bà vỗ về tấm lưng của Sát Tử.

“Đừng khóc, Sát Tử! Chúng ta nhất định sẽ tìm lại được Thái Kỳ.” Ngọc Diệp thì thầm, như nói với chính bản thân mình.

“Ta sẽ mau chóng trả lại Thái Kỳ cho con.”

“Huyền quân...”

Bà gật đầu với Trinh Vệ, người vừa đến.

“Mau triệu tập Chu Tước bay khắp tất cả các vương quốc và tìm xem

con thực ấy đi về hướng nào.”

“Tuân lệnh!”

“Trước khi trăng lên, tập hợp tất cả các tiên nữ lại và mở cửa.”

“Tuân lệnh, em sẽ lập tức đi ngay.”

Các tiên nữ nhanh chóng tản ra, Ngọc Diệp nhìn lên, nhưng cho dù bà nhìn đi nhìn lại bao nhiêu lần thì noãn quả cũng đã biến mất, bỏ lại cành cây trơ trọi. Con thực quét qua phía Tây Hoàng Hải đã cuốn noãn quả đi về hướng Đông. Ở Ngũ Sơn, nơi được linh khí bảo vệ, nơi tọa lạc Bồng Lư cung, tất cả hoa cỏ đều đã bị phá nát, nhưng các tiên nữ không hề quan tâm đến con thực có khả năng phá hủy một vương quốc ấy, kỳ lân đôi với họ là quan trọng nhất, con thực đã đem noãn quả chứa kỳ lân chưa chào đời đi đâu? Một con thực có khả năng di chuyển giữa hai thế giới, thế giới bên ngoài được gọi là ‘Bồng Lai’ và ‘Côn Luân’, Bồng Lai nằm ở tận cùng thế giới và Côn Luân ở phía bên kia, nơi mặt trời không bao giờ chiếu đến. Nhưng cho dù truyền thuyết này đúng hay sai thì không ai có thể tự tiện vượt qua ranh giới giữa các thế giới ngoài một con thực và đi qua Ngô Cương môn, mở ra bằng sức mạnh mặt trăng, cánh cửa duy nhất kết nối hai thế giới.

Thế giới này được bao bọc bởi Hư Hải, nếu con thực này đi về phía Đông, Thái quả sẽ được đưa qua Hư Hải, đến tận cùng thế giới, Bồng Lai. Người bình thường không thể đến được Bồng Lai, nhưng các tiên nữ thì khác, theo sự hướng dẫn của Ngọc Diệp, nhiều tiên nữ đã vượt qua Hư Hải để tìm Thái quả, nhưng không một tin tức nào trở về.

Và kỳ lân của Đới quốc đã biến mất như thế.

Sau ngày hôm ấy, rất nhiều người nhìn thấy bóng dáng của Sán Tử ở phía Đông Bồng Sơn và Hoàng Hải, tiếp tục tìm kiếm vị chủ nhân đang mất tích của mình.

Chương II

2.1 Dung Khả nhìn thấy Sán Tử bước ra từ đường hầm hoa mơ trên châu, cuối đường hầm này là một cánh đồng hoa mơ trên châu với cỏ xanh mềm mại, ở nơi này, hoa mọc cả trên vách đá. Ở bụi cây phía trên, vài nhánh cây màu trắng mọc ra, như thả một lớp màn hạt giống phủ lấy công vào đồng hoa. Khi vạch mấy dây hoa ra thì Dung Khả thấy Sán tử đang phi xuống từ vách đá, cô liền đặt chiếc thùng đồ đầy nước Hải Đồng tuyền xuống. Không như con người và ngựa, nữ quái có thể tự do băng qua các tầng đá của mê cung này bằng bốn chân. Tuy nhiên, việc nhìn thấy Sán Tử phi xuống từ vách đá cũng là hiếm thấy vì Sán Tử thường không ở đây.

“Sán Tử, cô về rồi à?”

Không biết bao nhiêu lần, nữ quái này đã vượt qua mê cung đá, đi về hướng Đông, tìm kiếm Thái quả bị mất tích, mỗi khi ra ngoài thì thường rất lâu sau mới trở lại. Những tiên nữ ở Bồng Lư cung biết mục đích những chuyến đi của cô, Sán Tử sẽ tìm kiếm đến một nơi rồi quay về với gương mặt bơ phờ.

“Tôi vừa đi lấy nước. Cô ở đây nghỉ ngơi một chút đi.”

Nghe lời Dung Khả, Sán Tử ngoan ngoãn khuyu bốn chân mình xuống, thả thân hình trắng muốt lên đồng hoa mơ trên châu.

“Lần này cô đi lâu thật đấy, đến tận rìa Hoàng Hải à?”

Nếu có thể, Sán Tử đã vượt qua Kim Cương Sơn ở rìa Hoàng Hải để tìm kiếm xa hơn về phương Đông, tuy nhiên có một luật lệ cổ xưa là không một sinh vật sống nào có thể vượt qua Kim Cương Sơn bằng đường bộ, không ai hiểu vì sao cái luật ấy lại được đặt ra.

“Uống chút nước đi.”

Dung Khả kê chiếc thùng nước vào miệng Sán Tử, Sán Tử liền uống dòng nước trong vắt từ chiếc thùng. Nhìn Sán Tử uống vài ngụm nước rồi ngẩng đầu lên, Dung Khả lấy ra một chiếc khăn, thấm ướt, nhẹ nhàng vắt ráo rồi đặt lên chân Sán Tử. Khi chăm sóc Sán Tử, Dung Khả đã nhận ra chân nữ quái này đã phồng rộp lên.

“Chân sao lại sưng đến thế này?”

Rồi cô băng nhẹ bốn chân nữ quái, Sán Tử nhắm mắt lại, thả lỏng thân mình trên đồng hoa mơ trên châu, thân thể to lớn của cô khiến những bông hoa ngã rạp. Đã lâu lắm rồi, cả đồng hoa này từng một lần bị quét sạch đến tận gốc rễ, không còn bông nào sót lại.

Mười năm trước.

“Dễ chịu hơn chưa? Lần sau đừng đi xa như thế nữa nhé.”

Tuy Sán Tử không trả lời nhưng Dung Khả cũng không để tâm, Sán Tử vẫn hay như thế. Con thực quét qua Bồng Lư cung mười năm trước không ảnh hưởng đến địa hình Ngũ Sơn nhưng bên trong cung và vùng đất bên ngoài thì đã thay đổi rất lớn. Khi noãn quả trên cây thần bị cuốn đến nơi vô định, nữ yêu này đã khóc hết nước mắt rồi sau đó, không còn ai nghe thấy lời nào từ miệng cô. Dung Khả lại thấm ướt chiếc khăn tay rồi cẩn thận đặt lên bốn chân Sán Tử.

“Còn đau không? Hay là đi ra sông ngâm chân một chút?”

Dung Khả đổ dòng nước đã chuyển thành nước ấm trong thùng ra đất. Sán Tử lặng lẽ đứng dậy và rời đi, nhưng không phải đi về phía con sông mà là trở lại xả thân mộc. Dung Khả tuy biết nhưng cũng không ngăn Sán Tử, cô có thể hiểu được tâm trạng của Sán Tử. Khi ấy, Trinh Vệ đã bảo rằng sau khi Thái quả nở, cô sẽ được phân chăm sóc kỳ lân sơ sinh. Sau khi trở thành tiên nữ, chăm sóc Thái Kỳ là nhiệm vụ quan trọng đầu tiên của cô và cũng sẽ là lần đầu tiên cô nhìn thấy một kỳ lân, trong lòng Dung Khả khi ấy tràn đầy hồ hởi. Và cô cũng không ngờ Thái quả lại biến mất như thế, khi ấy, cô cũng đã rất thất vọng. Mất đi đứa trẻ mà mình sẽ nuôi dưỡng, bộ ngực trên cơ thể người của Sán Tử đã thu lại như ngực thiếu nữ, bốn chân phía dưới lúc nào cũng đỏ ửng lên vì vượt dặm trường, không ngừng tìm kiếm kỳ lân bị mất tích.

Cũng như Sán Tử, trái tim Dung Khả cũng trở nên trống rỗng sau khi noãn quả bị cuốn đi mười năm trước. Tất cả các tiên nữ đều cho rằng Thái Kỳ đã mất và xả thân mộc sẽ lại nhanh chóng kết quả, đồng nghĩa với việc kỳ lân đã qua đời ở một nơi xa lạ. Tuy nhiên, những tiên nữ vẫn không từ bỏ hy vọng. Từ hôm đó, Sán Tử không ngừng đi về hướng Đông tìm kiếm và trong lòng Dung Khả không một giây phút nào thôi mong mỏi Thái Kỳ. Cô luôn cầu nguyện cho Sán Tử và học hỏi việc chăm sóc kỳ lân trong thời gian rảnh rỗi, chỉ có làm vậy, cô mới có thể phần nào giúp Sán Tử xoa dịu đi nỗi đau trong lòng. Vì thế nên Dung Khả là tiên nữ mà Sán Tử thân thiết nhất.

Khi Dung Khả xoay người, định đi lấy thêm nước thì một tiên nữ hối hả vạch tấm màn hoa mơ trên châu chạy ra.

“Có Sán Tử ở đây không?”

Dung Khả nhìn về phía Sán Tử rời đi, bóng dáng đã khuất mắt.

“Cô ấy đi đến xả thân mộc rồi.”

“Mau đi tìm Sán Tử!”

“Nhưng em còn phải lấy nước...”

“Đó là lệnh của Huyền quân.”

Dung Khả mở to mắt ngạc nhiên.

“Đã tìm được tung tích Thái Kỳ rồi.”

2.2 Dung Khả vội vàng đuổi theo Sán Tử rồi cả hai cùng chạy đến Bạch Long cung. Tất cả các tòa nhà ở Bồng Lư cung đều là cung điện và đền thờ. Nhờ những vách đá cao chắn gió nên khí hậu ở Bồng Sơn này rất ôn hòa, không nóng không lạnh, các cung điện và đền thờ chỉ cần có mái che mưa là đủ. Dung Khả men theo con đường nhỏ, vượt qua các bậc thang và hành lang đá, hướng về phía Bạch Long cung. Cùng lúc đó, Trinh Vệ cũng vừa chạy đến.

“Em đưa Sán Tử đến rồi.” Dung Khả quỳ xuống trên sàn nhà hình bát giác.

Ngọc Diệp đang ngồi trên ghế liền gật đầu.

Trinh Vệ ngẩng đầu lên: “Em nghe nói đã có tung tích của Thái quả.”

“Kỳ lân của Nhạn quốc đã tìm được Thái quả.”

“Vậy thì tốt quá!”

Kỳ tích đã xuất hiện ngay khi tất cả các tiên nữ bắt đầu từ bỏ hy vọng. Trong lịch sử Bồng Sơn, chưa bao giờ có thể tìm lại được một kỳ lân đã mất tích mười năm, tất cả kỳ lân bị cuốn đến Bồng Lai đều được đưa về trong năm năm. Thời gian mười năm dài đằng đẵng này khiến Trinh Vệ vô cùng ngạc nhiên.

Ngọc Diệp mỉm cười: “Mọi việc rồi sẽ ổn thôi... Sau khi bị cuốn đến Bồng Lai, tuy noãn quả đã trở thành thai quả, nhưng kỳ lân vẫn có thể cảm nhận được sự tồn tại của nhau. Ta đã yêu cầu kỳ lân ở tất cả các vương quốc đến Bồng Lai tìm kiếm Thái Kỳ nếu có thể. Cuối cùng cũng đã có tin tức.”

Sau khi noãn quả bị con thực mang đi, ở thế giới bên kia, nó đã ký sinh vào bụng một phụ nữ và trở thành thai quả.

“Là Diên Đài phụ^[1] đã tìm được phải không ạ?”

Ngọc Diệp dùng cây quạt che đi nụ cười trên miệng.

“Ta nghe nói Diên Đài phụ thường hay vượt Hư Hải đi Bồng Lai, vì vậy nếu ai đó có thể tìm lại được Thái quả thì đó chính là ngài. Quả nhiên là thế!”

Việc kỳ lân có thể đến những nơi xa xôi vốn cũng không xa lạ, nhưng hiện giờ, không ai còn quan tâm đến điều ấy.

“Diên Đài phụ đã phát hiện ra linh khí của kỳ lân ở Bồng Lai. Hiện giờ, kỳ lân duy nhất bị mất tích là Thái Kỳ, chắc chắn đó là ngài.”

“Vâng ạ...”

Lần này, họ sẽ đem kỳ lân trở về.

“Cho nên Huyền quân mới triệu tập tất cả tiên nữ...”

Ngọc Diệp liền ngắt lời Trinh Vệ: “Không cần.”

“Nhưng...”

Ngọc Diệp nhìn Sán Tử đang thần thờ đứng sau Trinh Vệ và Dung Khả, bà đặt cây quạt lên bàn rồi đưa hai tay ra.

“Sán Tử, lại đây!”

Sán Tử chậm rãi tiến về phía Ngọc Diệp.

“Ta đã từng hứa với con rằng sẽ đem Thái Kỳ trở về, ta đã không gạt con, phải không?”

Bà cầm lấy tay Sán Tử.

“Xin lỗi vì đã khiến con chờ lâu đến thế này.” Rồi bà vỗ về đôi tay cô. “Có một cánh cổng ở dưới chân xả thân mộc. Con mau đi đi, dùng chính đôi bàn tay này đem Thái Kỳ trở lại với chúng ta.”

Đôi mắt to tròn của Sán Tử ngập tràn nước mắt, nhưng cô không khóc mà chỉ xoay người đi về phía cửa. Ngọc Diệp nheo mắt nhìn bóng dáng Sán Tử dần biến mất rồi quay lại cười với Trinh Vệ.

“Cuối cùng Bồng Sơn của chúng ta cũng có thể ăn mừng.”

Sán Tử chạy thật nhanh về góc xả thân mộc, nơi cô được sinh ra, ở đó có một cô gái trẻ đang đứng chờ. Cô gái chỉ về phía vòng tròn tỏa sáng lấp lánh dưới chân mình. Rất nhiều tiên nữ đã tụ về đây nhưng Sán Tử không còn tâm trí nào để quan tâm đến họ, cô chạy thẳng về phía người con gái lạ mặt ấy. Xả thân mộc mọc trên một tảng đá lớn bên bờ vực, cô gái đứng kế một rễ cây phủ đầy rêu phong, dưới chân là một vòng bạc, nhưng nhìn kỹ thì đó không phải một chiếc vòng mà là một con rắn. Con rắn bạc hai đuôi đang cuộn mình, ngậm một cái đuôi của nó trong miệng, tạo thành một vòng tròn. Sán Tử dừng lại, người con gái ấy nở một nụ cười tuyệt đẹp và đưa bàn tay phải của mình về phía Sán Tử, cái đuôi còn lại của con rắn quấn lấy tay cô ta.

“Là Sán Tử phải không?”

Sán Tử hết nhìn cô gái ấy lại nhìn con rắn bạc cuộn tròn đang tỏa sáng dưới đất. Chiếc vòng rộng như một vòng tay, ở giữa, ánh sáng mờ ảo đã tạo thành một đường hầm, ở cuối đường hầm là một lối ra. Tuy chiếc vòng rất nhỏ nhưng Sán Tử có thể nhìn thấy những kiến trúc kỳ lạ ở bên kia, trông có vẻ như là một sân vườn, ở giữa là một luồng kim quang. Như thế đối với cô cũng đủ rồi.

Thái Kỳ!

Sán Tử không tin vào mắt mình, luồng kim quang ấy chính là Thái Kỳ.

“Đi đi! Nhưng cho dù có chuyện gì xảy ra thì cũng không được buông tay ta ra!”

Sán Tử không biết cô gái ấy là ai, nhưng giờ đây cô cũng không quan tâm. Cô nắm lấy bàn tay của người con gái kia rồi bước vào chiếc vòng đang tỏa sáng. Hơi lạnh tràn về phía ấy, và ở cuối con đường hầm là những bông tuyết đang múa lượn như những cánh hoa mơ trên châu. Khi vừa bước vào luồng sáng, Sán Tử cảm thấy toàn thân mình tê dại đi như trôi lơ lửng giữa không gian, cô gái ấy vẫn theo sát sau lưng Sán Tử.

“Cứ đi về phía trước!”

Sán Tử làm theo lời cô gái và tiếp tục bước tới. Đến cửa đường hầm, cô vươn tay. Cảnh vật đã hiện rõ trước mắt cô, những bông tuyết tung bay khắp đất trời và một luồng kim quang tỏa sáng giữa bầu không khí tối tăm. Khi nhìn gần, ánh sáng ấy tụ lại thành bóng dáng của một cậu bé trai, nhưng trong mắt Sán Tử, đó chỉ là một trái cây, là noãn quả đã bị xé khỏi cành cây mười năm trước. Trái cây này có bề mặt mịn tỏa ánh vàng rực rỡ và chỉ to vừa một vòng tay cô. Sán Tử giơ những ngón tay mình lên nhưng cô không thể chạm vào trái cây ấy. Cô nắm chặt tay người con gái phía sau, nhào người về phía luồng khí lạnh, cố gắng kéo trái cây kia về phía mình, và rồi cô thấy nó bắt đầu trôi lại.

Cô đã chờ mong giây phút này lâu lắm rồi.

Sán Tử ôm chặt lấy trái cây, nó cũng từ từ rơi vào vòng tay cô.

—

[1] Nhạn quốc được viết bằng chữ ‘Nhạn’ (雁) trong ‘chim nhạn’ trong khi quốc hiệu của Nhạn quốc là ‘Diên’ (延), có nghĩa là ‘kéo dài’. Chữ ‘Nhạn’ và ‘Diên’ đọc theo âm Hán-Nhật đều là ‘En’. Ở đây, kỳ lân của Nhạn quốc được gọi là Diên Kỳ hoặc Diên Đài phụ, tức tước hiệu của kỳ lân trong triều đình.

2.3 Khi cậu đến gần cánh tay trắng, nó liền nắm lấy cổ tay cậu. Trái ngược với làn da lạnh lẽo của cậu, bàn tay này rất ấm áp. Lẽ ra cậu chỉ đi về phía cánh tay kia để nhìn xem có ai trốn trong khoảng trống giữa nhà kho vào tường đất không, nhưng khi cậu đến gần, cảnh vật đột nhiên thay đổi. Mọi vật xung quanh như bị bao phủ bởi một làn nước mỏng, tất cả mờ đi rồi biến mất. Sau khi bị cánh tay kia nắm lấy, toàn thân cậu như bị lực mạnh kéo cậu vào không trung. Cậu đi qua mảng sương mù mà không biết vì sao mình làm thế, dường như tiềm thức đang nói với cậu rằng đó là nơi mình phải đến. Phía trước càng lúc càng ấm áp hơn, một làn gió ấm thổi đến từ một nơi xa lạ. Rồi cậu cảm thấy mặt đất dưới chân mình mềm đi, như đi trên mây, đằng sau có ai đó đang đi cùng, tay nắm chặt lấy bàn tay cậu, nhưng cậu không nhìn rõ mặt người đó. Bên kia màn sương mù là một gương mặt trắng sữa đang lững thững bước đi nhưng cậu không chắc liệu đó có phải là ảo giác hay không. Cứ đi như vậy một lúc, rồi bàn tay kia lại kéo cậu rẽ qua hướng khác, tuy không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng cậu lại không hề cảm thấy sợ hãi, cứ ngoan ngoãn bước theo bàn tay lạ mặt ấy.

Sau một khoảng thời gian ngắn, cuối cùng bầu như cũng xuất hiện như trôi lên từ mặt nước, đột nhiên nhìn thấy ánh mặt trời tỏa sáng rực rỡ khiến cậu chói mắt. Trước mặt cậu là một cây đại thụ, cậu chưa từng thấy qua cái loại cây màu trắng như thế này, trắng như được làm bằng kim loại trắng. Thân cây rất to nhưng cây lại không cao, những cành cây trắng bạc giang

rộng ra bốn phía. Dưới gốc cây là một khung cảnh lạ lẫm, những tảng đá hình thù kỳ quái phủ đầy rêu xanh và một nhóm các cô gái ăn bận kỳ lạ. Nhưng kỳ lạ nhất vẫn chính là người thiếu nữ nửa người nửa báo hoặc hổ đang nắm lấy tay cậu, gương mặt lạnh lùng và đôi mắt to tròn với những tia nhìn bí ẩn lẽ ra phải khiến cậu hoảng sợ, nhưng không hiểu vì sao thay vì sợ hãi, cậu lại cảm thấy đôi mắt ấy thật dịu dàng.

“Thái Kỳ...”

Cậu không hiểu lắm những lời của người thiếu nữ nửa người nửa thú này, cũng như việc đây là lần đầu tiên cô ấy lên tiếng trong mười năm.

“Thái Kỳ!”

Đôi bàn tay mềm mại của người thiếu nữ dịu dàng vuốt tóc cậu, đôi mắt to tròn của cô ta tràn ngập nước mắt. Cậu nắm lấy tay và nhìn cô ta như cái cách vẫn nhìn mẹ mình.

“Chị bị đau à?”

Cô ta lắc đầu, như một người mẹ muốn trấn an con mình.

“Thái Kỳ? Là đứa trẻ này ư?”

Giọng nói ấy khiến cậu giật mình nhận ra khung cảnh xung quanh, khi chưa biết phải làm thế nào thì một người phụ nữ đã đến gần.

“Quả là rất hiếm thấy.”

“Bà là ai?”

Người phụ nữ ngồi xuống kế bên cậu.

“Tên ta là Ngọc Diệp. Mấy trăm năm nay, ta chưa từng thấy qua mái tóc nào như thế này.”

Rồi bà ta ngấn đầu lên, đưa mấy ngón tay vuốt ve tóc cậu.

“Con là một hắc kỳ. Quả là rất hiếm thấy.”

“Như thế là kỳ lạ ư?” Cậu hỏi.

Cậu không nói với người phụ nữ trước mặt mà nhìn về phía thiếu nữ nửa người nửa thú đang nắm lấy tay mình. Tuy trong lòng cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng cậu biết mình có thể tin tưởng thiếu nữ ấy. Cô ta im lặng lắc đầu.

“Tất nhiên là không kỳ lạ rồi, đây là điềm lành!” Người phụ nữ trước mặt nói với cậu.

“Con sinh ra ở thế giới bên kia nên đã có một cái tên phải không? Tuy nhiên, ở đây, con sẽ là Thái Kỳ.”

“Thái Kỳ? Tại sao?”

“Bởi vì đó là luật lệ.”

“Nơi này là đâu? Con đang ở trong sân vườn mà.”

Cậu biết những gì đang diễn ra quả thật không bình thường nhưng lại không cảm thấy sợ hãi.

“Nơi này là Bồng Sơn, từ nay con sẽ ở đây.”

“Con... Con không hiểu.”

“Rồi con sẽ hiểu. Đúng rồi, đây là Sán Tử, Bạch Sán Tử, từ nay cô ấy sẽ chăm sóc con.”

Cậu ngẩn đầu nhìn thiếu nữ nửa người nửa thú kè bên.

“Sán Tử...”

Rồi Ngọc Diệp nhìn về phía người con gái bên kia.

“Vị này là Liêm Đài phụ.”

Cô gái có mái tóc vàng rực rỡ đang đứng kè thân cây màu trắng. Khi nhìn theo ánh mắt của Ngọc Diệp, cậu thấy một con rắn trắng đang quấn quanh cổ tay người con gái ấy, tạo thành một chiếc vòng tay màu bạc. Con rắn ấy có hai đuôi, một đuôi hình như đã quấn lại thành chiếc nhẫn đeo trên ngón tay, cậu vô cùng kinh ngạc nên cũng không rõ nó có thật hay không.

“Con hãy cảm ơn ngài. Để giúp Sán Tử đem con về, ngài đã cho chúng ta mượn bảo vật của mình.”

Cậu nhìn lên người con gái có mái tóc vàng rực rỡ đang mỉm cười rồi nhìn Sán Tử. Sán Tử gật đầu, cậu liền ngoan ngoãn cúi đầu cảm ơn cô ấy.

“Xin cảm ơn.”

Người con gái chỉ cười. Ngọc Diệp rất hài lòng, đứng dậy, định xoay người rời đi.

“À, cô Ngọc Diệp...”

“Thái Kỳ, hãy gọi ta là đại nhân.”

Thái Kỳ lại nhìn Sán Tử.

“Hãy gọi Người là đại nhân.”

Thái Kỳ gật đầu, cậu cũng không hiểu vì sao mình lại hoàn toàn tin tưởng vào Sán Tử, cho dù người thiếu nữ ấy gọi cậu bằng một cái tên kỳ lạ. Thái Kỳ, cái tên cậu chưa nghe qua bao giờ nhưng lại cảm thấy vô cùng quen thuộc, chỉ bởi vì Sán Tử gọi cậu như thế.

“Ngọc Diệp đại nhân... Tất cả những chuyện này đều thật kỳ lạ.”

Cậu không biết phải nói thế nào.

Ngọc Diệp chỉ mỉm cười nhìn cậu: “Rồi con sẽ sớm quen thôi. Không hiểu gì thì cứ hỏi Sán Tử.”

Cậu lại nhìn Sán Tử, nụ cười nở trên môi nhưng gương mặt cô lại không phản chiếu bất cứ cảm xúc gì. Nhưng cậu biết, Sán Tử đang cười với cậu.

“Dạ!”

Cậu nắm chặt tay Sán Tử, Sán Tử như đáp lại bằng một cái nắm tay mạnh hơn.

2.4 “Sán Tử, Sán Tử, mau cho chúng tôi xem đứa trẻ ấy đi.”

“Đến đây nào, Thái Kỳ. Chúng em sẽ giúp ngài thay y phục.”

“Đừng vội thay y phục, uống nước cái đã. Ngài có thích quả đào không?”

“Còn có cả mạn và lê nữa.”

Sau khi Ngọc Diệp và người con gái đeo chiếc vòng tay kỳ lạ rời khỏi, các tiên nữ vội vàng quần lấy cậu, khiến Thái Kỳ không biết phải làm thế nào. Những gương mặt tươi cười và niềm nở chào đón của họ khiến cậu có chút sợ hãi. Cậu nắm chặt tay và nép sát vào Sán Tử, trông thấy thế, các tiên nữ đều cười ồ lên.

“Ngài chỉ thích Sán Tử thôi.”

“Sán Tử không được độc chiếm ngài đâu nhé.”

“Thái Kỳ, lại đây nào.”

Cuối cùng, Trinh Vệ cũng không nhịn được mà lên tiếng khiển trách: “Các em thật là! Cứ thế này sẽ khiến ngài sợ đấy. Mọi người bình tĩnh lại, tạm thời cứ để Sán Tử chăm sóc ngài cái đã.”

Sau đó, Trinh Vệ quay sang Dung Khả đang đứng bên cạnh rồi nói: “Em dẫn ngài hồi cung đi. Lộ Thiên cung đã chuẩn bị xong chưa?”

Trinh Vệ biết rằng Dung Khả đã cẩn thận chuẩn bị Lộ Thiên cung từ lâu, chờ ngày Thái Kỳ trở về. Dung Khả nhìn Trinh Vệ đầy cảm kích, vội vàng gật đầu. Cô chậm rãi bước về phía Thái Kỳ rồi quỳ xuống ngang tầm mắt cậu.

“Chúc mừng ngài trở về.”

Thái Kỳ cảm thấy vòng tay trên vai mình của Sán Tử nói lỏng ra rồi dịu dàng đẩy cậu đến gần thiếu nữ trước mặt.

“Chị là ai?”

“Em là Dung Khả.”

“Dung Khả đại nhân...”

Các tiên nữ xung quang lại cười ồ lên, Dung Khả cũng nở một nụ cười.

“Xin hãy cứ gọi em là Dung Khả. Ngài chỉ gọi Huyền quân là đại nhân thôi.”

“Huyền quân?”

“Là Ngọc Diệp đại nhân.”

Thái Kỳ nhìn Sán Tử, Sán Tử gật đầu, vì vậy, cậu chấp nhận cách xưng hô này.

“VẬY... Dung Khả, chị là ai? Em chỉ vừa đến đây, tại sao chị lại bảo em trở về?”

“Em là một tiên nữ ở Bồng Sơn, và ngài, Thái Kỳ, là chủ nhân của Bồng Sơn này. Ngài đã được sinh ra ở nơi đây.”

“Em được sinh ra ở đây?”

“Vâng ạ.” Dung Khả gật đầu. “Nơi này chính là quê hương của ngài.”

“Nhưng...”

Dung Khả lắc đầu, ra hiệu cho Thái Kỳ đừng nói nữa.

“Bởi vì có một dị biến nên chúng em đã không tìm được ngài sớm hơn khi ngài bị cuốn đến thế giới bên kia. Chúng em đã tìm kiếm ngài từ lâu lắm

rồi.” Gương mặt tươi cười của Dung Khả thoáng buồn. “Chúng em đã rất lo lắng không biết ngài sống thế nào. Nhưng ơn trời, cuối cùng ngài cũng đã trở về, chúng em đã mong chờ ngày này từ lâu lắm rồi. Thái Kỳ, chào mừng ngài trở về!”

Thái Kỳ ngập ngừng nhìn Dung Khả. Vậy ra cậu không phải con ruột của cha mẹ mình ư? Nếu quả thật là như thế thì giờ cậu đã hiểu ra mọi chuyện, vì sao bà nội ghét mình và vì sao lúc nào cậu cũng cảm thấy lạc lõng, ngay cả giữa gia đình mình. Cậu biết mọi người đều không thích mình, vì thế nên cậu đã luôn cố gắng để được yêu quý hơn, nhưng bất kể cậu làm thế nào thì cũng luôn có một khoảng cách giữa cậu và những người khác trong nhà. Như những đứa trẻ khác, cậu đã cho rằng mình khác mọi người, nhưng không ngờ rằng những suy nghĩ ấy đều là thật.

“Vậy... Sán Tử là mẹ ruột của em?” Cậu hết nhìn Sán Tử lại nhìn Dung Khả nhưng cả hai đều lắc đầu.

“Sán Tử là bày tôi của ngài, cô ấy tồn tại là vì ngài. Còn em là một tiên nữ, nhiệm vụ của em là giúp ngài làm mấy việc vặt vãnh khi ngài ở Bồng Sơn.”

“Vậy mẹ ruột của em là ai?”

Dung Khả nhìn lên nhánh cây trên đầu: “Ngài được sinh ra từ quả của cây thần này. Là ân đức của Thiên Đế.”

Thái Kỳ cũng ngẩng đầu lên nhìn cái cây màu trắng. Trên cành hiện không có quả nào, nhưng đến cả hoa lá cũng không có. Cậu vẫn còn nhiều điều chưa hiểu về sự sống, vì thế nên cậu hoàn toàn tin vào những điều Dung Khả nói. Cậu tưởng tượng rằng khi đến mùa trái, những cành cây này sẽ nặng trĩu những quả to, bên trong là những đứa trẻ như cậu. Cái cách trẻ con ở đây được sinh ra cũng thật kỳ lạ, cậu biết mình khác người, đến cái cách ra đời cũng khác người.

Ra vậy.

Bởi vì cậu không phải con ruột của mẹ nên bà nội ghét cậu, cậu là một gánh nặng cho mẹ. Bởi vì cậu được một cái cây sinh ra nên không được cha mẹ và bà nội yêu thương.

Ra mình không có ba mẹ. Tuy cũng hiểu lắm, nhưng đúng là mình không có ba mẹ.

Những ý nghĩ này có vẻ kỳ quặc nhưng cậu lại hoàn toàn tin chúng, bởi vì đối với cậu, chúng hợp lý và giải thích được vì sao gia đình không yêu thương cậu. Chẳng qua là, chúng khiến cậu cảm thấy rất buồn.

“Sao vậy?”

Nghe tiếng Dung Khả, Thái Kỳ vội vàng khép miệng lại rồi lắc đầu liên tục. Sán Tử kéo cậu lại gần hơn như muốn vỗ về, vì thế nên cậu lại nép mình hơn vào Sán Tử.

Giờ thì mình đã hiểu, mình không phải con ruột của ba mẹ.

Những ký ức trở thõa nhỏ lại tràn về. Bà nội tức giận, ba thì quở trách, cho dù cậu cố gắng thế nào thì cũng không làm họ hài lòng. Mỗi khi cãi nhau với ba hay bà nội, mẹ thường lặng lẽ trốn trong nhà tắm khóc nức nở. Ngay cả đứa em nhỏ cũng có thể mắng cậu.

“Đứa nhỏ này...” Thầy giáo trẻ của cậu nói. “Nó không chịu chơi cùng bạn cùng lớp, tôi không biết phải làm sao.”

Mẹ nhìn cậu bằng ánh mắt bất lực: “Trẻ con đến tuổi này mà không có bạn thì đúng là vấn đề nghiêm trọng.”

Bà nội cong cái môi đầy nếp nhăn của mình lên, tỏ vẻ không hài lòng: “Tại sao không có đứa nào muốn làm bạn với nó?”

“Xin mẹ đừng nói thế. Có thể những đứa khác đã cô lập nó.”

“Cô nói cái gì hả? Đó là do nhân cách của nó có vấn đề. Làm thế nào mà ngay cả một đứa bạn cũng không có chứ?”

“Anh hai là đồ nhất gan nên chẳng ai muốn chơi với anh.”

“Mày im đi. Bởi vì mẹ mày chiều tụi bây quá nên mới chẳng ra thế thống gì thế này. Cái nhà này mà lại sinh ra mấy đứa như tụi bây sao?”

“Mẹ...”

Sau khi trách mắng một hồi, cuối cùng bà nội kết luận tất cả đều là do mẹ. Vì thế nên mẹ lúc nào cũng trốn trong nhà tắm mà khóc nức nở.

“Sao nó lại ra thế này chứ?” Ba thường nhìn cậu thờ dãi, cậu cũng không biết phải trả lời thế nào.

“Con có thể cư xử cho ra hồn một chút không? Cứ để bà nội phải mắng mãi.”

Cậu chỉ biết xin lỗi.

“Cứ mỗi lần bà nội mắng con là mắng cả ba.”

Cậu cũng chỉ biết xin lỗi.

“Tất cả đều tại anh hai, lần nào cả em cũng bị mắng.”

Cậu chỉ biết xin lỗi, không ngừng xin lỗi.

Cho dù cậu cố gắng đến thế nào thì cũng không thể cải thiện được mối quan hệ này. Chính cậu cũng không hiểu vì sao, nhưng cậu biết rằng mình chỉ đem đến những điều không tốt cho cái nhà này, nếu không có cậu, gia đình này chắc hẳn sẽ rất hạnh phúc.

Cuối cùng thì mình đã hiểu.

Cậu không giống họ.

Mình vốn không phải người trong nhà.

Nhưng mỗi khi nghĩ về gia đình mình, cậu vẫn cảm thấy âm áp, cậu rất nhớ ba mẹ, bà nội và đứa em nhỏ. Có lẽ nếu cố gắng hơn một chút thì mọi chuyện sẽ thay đổi, không ai sẽ còn phải tức giận hay khóc lóc vì cậu nữa.

Nhưng mình không thể trở về.

Nghĩ đến chuyện này, nước mắt cậu đột nhiên trào ra, nhưng đó không phải là những giọt nước mắt nhớ nhà mà là những giọt nước mắt già biệt.

Cậu biết mình sẽ không bao giờ trở về nơi ấy nữa.

Chương III

3.1 “Người đã dậy chưa?”

Nghe tiếng Sán Tử, Thái Kỳ dụi mắt rồi chậm rãi mở ra, nhìn lên trần nhà. Trần nhà được làm bằng đá trắng khảm họa tiết, ở bốn góc tường là bốn con chim khắc từ đá ngũ sắc, xung quanh là hoa văn cùng một vòng tròn.

“Đó là chim gì vậy?” Cậu chỉ vào một trong những con chim trên góc tường.

“Là...”

Có vẻ Sán Tử cũng không biết nên cậu chỉ ừ một tiếng. Thật ra cậu cũng không muốn biết nó là con gì, chỉ là bất chợt nhớ lại chuyện mình đã khóc hôm qua nên có chút xấu hổ.

“Bây giờ là mấy giờ rồi?” Cậu nhìn Sán Tử.

Nơi này là một gian phòng nhỏ, nhỏ hơn cả phòng học của cậu ở nhà. Trên giường là một chiếc chăn mỏng thêu hoa rất đẹp, ba mặt giáp tường đều chèn đệm, phía trên bức tường trắng đính nhiều phiến đá nhỏ, trông như những phiến lá trên một thân cây to. Một mặt của căn phòng không có tường mà được phủ bằng nhiều lớp rèm dày đang được cuộn lên, bên kia những tấm màn cửa, Sán Tử đang đứng đó, đầu nghiêng qua một bên có chút khó khăn.

“Vậy giờ ta phải làm gì? Có phải đến trường không?”

Thái Kỳ biết rằng cuộc sống của cậu đã có một sự thay đổi lớn, không còn là cái cuộc sống thường nhật trước đây, thức dậy sau tiếng chuông báo thức, thay đồng phục, rửa mặt, ăn sáng rồi đi học.

“Ta phải làm gì?” Thái Kỳ lặp lại.

“Không phải làm gì cả.” Sán Tử lắc đầu. “Người đã muốn dậy chưa?”

Cậu hỏi ấy có nghĩa là cậu có quyền ngủ tiếp hoặc rời giường, chỉ là cậu không rõ đó là một đặc quyền tạm thời hay mọi việc về sau sẽ luôn như vậy.

“Ta dậy.”

Khi Thái Kỳ ngồi dậy, cậu thấy căn phòng nhỏ này cao hơn nền nhà xung quanh một bậc. Sau lớp rèm dày là cánh cửa kéo khảm hoa văn, bên kia là một căn phòng khác, cậu tò mò xem xét căn phòng nhỏ rồi nhìn sang phòng ngoài. Hôm qua, cậu đã khóc rất nhiều nên không khỏi cảm thấy có chút xấu hổ rồi ngủ thiếp đi, ai đó đã đem cậu về phòng nên mãi đến sáng nay cậu mới nhìn nó rõ hơn. Căn phòng này như khiến lòng người dịu lại trong khi phòng bên kia trông có vẻ như rất tiện nghi, thay cho các bức

tường là những tảng đá xếp chồng lên nhau, bên ngoài là vách đá phủ đầy rêu xanh. Ánh sáng tỏa lấp lánh xuống những bờ vực khiến toà nhà như cũng phảng phất ánh xanh rêu, những bóng cây, bụi cỏ trên tường đá mọc cả vào trong phòng khiến không khí rất dễ chịu.

Sán Tử bước vào, mang theo một thùng nước nhỏ, cô đặt chiếc thùng lên bàn và gọi Thái Kỳ đến, Thái Kỳ vội rời giường và đến chỗ Sán Tử.

“Chào buổi sáng.”

Sán Tử mỉm cười rồi bảo Thái Kỳ ngồi xuống, cậu liền vâng lời. Trên người tuy hiện không mặc quần áo nhưng cậu cũng không cảm thấy khó chịu, Sán Tử, Dung Khả cùng những tiên nữ ở đây đều ăn bận rất kỳ lạ, trang phục ở đây hẳn không giống ở nhà. Cậu cũng không cảm thấy lạnh hay nóng, thời tiết ở nơi này dường như đang vào mùa lý tưởng nhất. Tuy có đôi chút xấu hổ khi được đôi xử như trẻ nhỏ, nhưng cậu vẫn không quan tâm lắm. Sán Tử đem chiếc thùng nước ra ngoài rồi mang y phục vào, chúng trông giống kimono bà nội vẫn hay mặc. Trong khi mặc quần áo vào cho cậu, Sán Tử vẫn im lặng, Thái Kỳ nghĩ có lẽ cô vốn ít nói, nhưng cậu lại không cảm thấy sợ hãi. Sau khi ăn mặc gọn gàng, Sán Tử dặt tay cậu qua căn phòng bên cạnh, trên chiếc bàn giữa phòng, bữa sáng đã được chuẩn bị, Dung Khả đang đứng bên cạnh bàn.

“Chào buổi sáng, chị Dung Khả.”

Dung Khả cũng cười rạng rỡ: “Chào buổi sáng. Đêm qua ngài ngủ có ngon không?”

“Rất ngon. Dung Khả đã chuẩn bị bữa sáng cho em à?”

“Không ạ, một tiên nữ khác có trách nhiệm nấu nướng giúp ngài.”

Thái Kỳ nhìn Dung Khả ngạc nhiên: “Vậy là cũng có một người khác quét dọn ư?”

“Vâng ạ. Nào, mau ăn đi kẻo nguội.”

Thái Kỳ có cảm giác như mình đã trở thành con nhà giàu dù cậu cũng không rõ người giàu sống ra sao. Dung Khả đặt vào tay cậu một đôi đũa trắng dài. Những món ăn trên bàn đều là những thứ cậu chưa thấy qua bao giờ, Thái Kỳ chỉ biết nhìn Sán Tử và Dung Khả.

“Hai người không ăn à?”

“Sán Tử không cần ăn còn em thì đã ăn rồi.”

“Nhưng một mình em làm sao mà ăn hết chỗ này?”

Bao nhiêu là đĩa thức ăn lớn nhỏ được bày lên bàn.

“Ăn không hết cũng không sao ạ.”

“Bởi vì em dậy muộn nên mọi người đều đã ăn cả rồi phải không?”

Dung Khả mỉm cười: “Sán Tử vốn không cần ăn uống, mà cho dù có thể thì địa vị cũng không cho phép cô ấy ăn cùng ngài.”

Thái Kỳ buồn rầu nhìn chiếc bàn đầy thức ăn khi nghe đến từ ‘địa vị’, cậu không hiểu lắm ý của Dung Khả.

“Nếu em dậy sớm hơn thì mọi người cũng không thể cùng ăn ư?”

“Thưa không ạ.”

Thái Kỳ bối rối nhìn những món ăn trên bàn: “Tại sao?”

“Bởi vì đó là luật lệ ở đây, nhưng...”

“Nhưng sao?” Thái Kỳ ngẩn đầu lên nhìn Dung Khả.

“Chỉ là hơi kỳ lạ một chút, bởi vì...” Dung Khả cố gắng tìm một cách giải thích hợp lý.

“Nếu các chị phạt em phải ăn một mình vì đã dậy muộn thì em còn hiểu, nhưng ở đây có rất nhiều người mà em là người duy nhất ngồi ăn thì rất kỳ cục, cùng nhau ăn nhất định sẽ ngon hơn.”

“Vậy thì...” Dung Khả thì thầm rồi mỉm cười, cô gật đầu, sau đó nói vọng ra góc phòng, dường như sau tấm bình phong còn một gian phòng nữa.

“Mọi người nghỉ tay một tý nhé, hầu hạ Thái Kỳ dùng bữa!”

3.2 Sau bữa điểm tâm, Dung Khả dẫn Thái Kỳ ra ngoài đi dạo. Năm lầy tay Sán Tử, cảnh sắc tuyệt đẹp bên ngoài khiến cậu sững sờ. Tòa nhà này hoàn toàn không có tường rào, cửa chính cũng như cửa sổ, tất cả cửa vào chỉ đặt mấy tấm bình phong ngăn cách. Một bậc tam cấp dẫn xuống một con đường nhỏ hơn, không có sân vườn cũng như cổng lớn. Mọi nơi đều được nối với nhau bởi những bậc tam cấp, một mặt giáp vách núi cao đến nỗi Thái Kỳ phải ngẩn đầu lên mới nhìn thấy bầu trời. Những con đường nhỏ dẫn về nhiều hướng khác nhau trông rất ngoằn ngoèo, lọt thỏm giữa những vách núi như nằm giữa hai tòa nhà cao, cung điện đằng sau như chìm vào trong những vách đá chọc trời.

“Nơi này thật kỳ lạ...” Thái Kỳ thốt lên.

“Vậy sao?” Dung Khả chỉ cười.

“Đây là nơi nào?”

Dung Khả cúi đầu nói: “Đây là Bồng Sơn.”

“Ý em không phải thế...” Thái Kỳ suy nghĩ một chút, cậu cũng không biết phải nói thế nào.

“Nơi này chắc hẳn là rất xa nhà em phải không? Ý em là xa đến thế nào? Nó ở vùng nào của Nhật Bản, hay là ở nước ngoài.”

Dù ngôn ngữ ở đây rất quen thuộc nhưng mọi thứ đều khiến cậu cảm thấy đây không phải Nhật Bản.

“Hay là em đã đến một thế giới khác rồi?” Như trong một quyển sách, những đứa trẻ đi xuyên qua chiếc tủ quần áo và đến một thế giới khác^[1].

Dung Khả hơi bối rối: “Có lẽ là thế...”

“Vậy à...”

Mọi thứ ở đây đều thật kỳ lạ. Trước mắt cậu, chúng đều rất thật nhưng lại khác xa thế giới thật mà cậu từng sống. Cậu cố gắng nghĩ xem cái ‘thật’ ở đây là thế nào và cái ‘thật’ vốn ra sao, nhưng càng nghĩ mọi thứ càng rối rắm

hơn, cuối cùng, cậu thở dài một tiếng rồi quyết định cho qua việc này.

“Ở đây có nơi nào bằng phẳng không?”

“Có ạ, xin đi cùng em.”

Sau khi đi được vài bước, Dung Khả quay lại nhìn tòa nhà đằng sau và nói: “Đó là Lộ Thiên cung, nơi ở của ngài.”

“Vậy đó là nhà em?”

“Vâng ạ. Sau một thời gian, ngài thích chỗ nào hơn thì cứ nói với chúng em.”

“Vậy em có thể đổi chỗ ở ư?”

Dung Khả cười khúc khích: “Tất nhiên rồi, ngài là chủ nhân của Bồng Lư cung này mà. Ngài có thể ở đâu tùy thích.”

Thái Kỳ nghiêng đầu, tỏ vẻ không hiểu lắm. Họ men theo những con đường chằng chịt như mê cung và đến một đoạn dốc nhẹ cắt một cửa đường hầm.

“Thật ra, có mấy chuyện em không hiểu lắm...”

“Thưa chuyện gì ạ?”

“Nơi này... là Bồng Lư cung phải không?”

“Vâng ạ.”

“Tại sao em lại là chủ nhân của nơi này?”

Thái Kỳ cảm thấy vô cùng kỳ quặc, cho dù là Dung Khả, Sát Tử hay bất kỳ tiên nữ nào ở đây cũng đều lớn tuổi hơn cậu, nhất là Ngọc Diệp, bà rất uy nghi, làm sao cậu lại có thể là chủ nhân của họ được? Nhìn thế nào, chuyện này cũng hoàn toàn vô lý.

Dung Khả cười gượng: “Bởi vì ngài là một kỳ lân?”

“Kỳ lân là gì?”

“Kỳ lân được sinh ra từ cây thần ngài đã thấy hôm qua.”

Một tia suy nghĩ chợt hiện ra trong đầu cậu: “Vậy cũng có những đứa trẻ khác được sinh ra như em phải không?”

“Vâng, còn mười một vị nữa.”

“Bao gồm cả em là mười hai?”

“Vâng, Liêm Đài phụ ngài đã gặp hôm qua cũng là một kỳ lân.”

“Là chị đeo chiếc vòng kỳ lạ ư?”

“Vâng.”

“Em có thể gặp lại chị ấy được không?”

Dung Khả lắc đầu: “Liêm Đài phụ đã về nước rồi.”

Thái Kỳ cảm thấy nuối tiếc, nếu hôm qua không khóc nhiều như vậy rồi ngủ thiếp đi thì có lẽ cậu đã được trò chuyện cùng Liêm Đài phụ rồi.

“Còn những kỳ lân còn lại đâu? Em gặp họ được không?”

Dung Khả cười: “Các vị ấy đều hiện đang ở vương quốc của mình. Nếu xuống núi thì có lẽ ngài sẽ gặp họ.”

“Xuống núi?”

“Ngài sẽ lựa chọn một quốc vương rồi rời khỏi Bồng Sơn.”

“Quốc vương? Ở đây có vua à?”

“Vâng, và đó sẽ là chủ nhân của ngài.”

“Chủ nhân?”

“Kỳ lân lựa chọn và phụng sự quốc vương. Bồng Sơn sẽ chăm sóc kỳ lân cho đến khi ngài hoàn thành việc ấy.”

Ra vậy! Thái Kỳ nghĩ. Như vậy sau này, cậu sẽ phải làm việc cho quốc vương, còn người đó ra sao thì sau này mới biết. Nhưng trước đó, cậu sẽ ở Bồng Sơn, sống một cuộc sống như tu hành. Nghĩ đến đó, cậu hiểu được một chút những chuyện diễn ra từ hôm qua đến giờ.

“Em làm được việc quan trọng đến thế ư?”

Dung Khả thở dài rồi mỉm cười: “Tất nhiên! Bởi vì ngài là một kỳ lân.”

“Vậy kỳ lân phải làm việc cho quốc vương?”

“Vâng ạ.”

“Những kỳ lân khác cũng vậy?”

Dung Khả gật đầu rồi bắt đầu giải thích: “Có tất cả mười hai vương quốc, mỗi vương quốc đều có một quốc vương và một kỳ lân phụng sự quốc vương ấy.”

“Ồ...”

“Nhưng hiện nay chỉ mới có mười một quốc vương thôi. Ngôi vị của vương quốc ở cực Đông Bắc, Đới quốc, hiện đã bỏ trống được mười năm. Việc lựa chọn quốc vương ở nước ấy vẫn chưa được tiến hành.”

“Vậy giờ kỳ lân của Đới quốc đang ở đâu?”

Dung Khả mỉm cười nhìn Thái Kỳ: “Thì ở đây chứ đâu.”

“Là em ư?”

“Vâng, ngài là kỳ lân của Đới quốc, vì thế nên ngài được gọi là Thái Kỳ. Ngài sẽ lựa chọn một quốc vương cho vương quốc của ngài, đó là trách nhiệm của một kỳ lân.”

Thái Kỳ mở to mắt: “Em có thể quyết định chuyện quan trọng đến thế sao?”

Dung Khả gật mạnh đầu: “Đây là việc mà chỉ ngài mới có thể quyết định... Ah, đến vườn dâu tằm rồi.”

—

[1] Những lời này ngụ ý chỉ bộ tiểu thuyết “**Biên niên sử Narnia**” (**The Chronicles of Narnia**) của tác giả C.S. Lewis. Trong phần đầu tiên của bộ tiểu thuyết này, “*Sư tử, mụ phù thủy và chiếc tủ quần áo*”, bốn đứa trẻ này Pevensie đã đi qua một chiếc tủ quần áo cũ và đến thế giới Narnia.

3.3 Thái Kỳ nhanh chóng thích ứng với cuộc sống ở Bồng Sơn với những thứ trang phục và tập quán kỳ lạ cùng những bữa ăn chay. Tuy rằng

cũng có nhiều chỗ không hiểu, nhưng cậu vẫn còn bé nên cũng không suy nghĩ nhiều, nhất là với cuộc sống không chút phiền não và khó khăn này, cậu đón nhận mọi thứ rất tự nhiên. Chỉ có một điều duy nhất khiến cậu lo lắng là từ khi đến đến đây, dung mạo cậu đã hoàn toàn thay đổi, những tấm gương không còn phản chiếu gương mặt trước đây của cậu nữa. Cậu vốn cũng không hay ngắm nhìn mình trong gương nên cũng không rõ chỗ nào đã thay đổi, nhưng hình dáng phản chiếu trong gương cứ như một người hoàn toàn khác. Cậu cũng không rõ vì sao, nhưng cậu biết sau khi rời khỏi đường hầm sương mù, cậu đã biến thành bộ dáng này.

Hiện giờ, Thái Kỳ đã hoàn toàn hiểu rõ vai trò của mình ở Bồng Sơn. Những tiên nữ làm mọi thứ, còn cậu chỉ việc thức dậy và đi ngủ đúng giờ. Mỗi sáng khi thức dậy, cậu không phải làm gì cả, chỉ việc đi vòng quanh và trò chuyện cùng các tiên nữ để hiểu rõ hơn về Bồng Sơn, đó cũng chính là bài tập của cậu. Những tiên nữ hết lòng chăm sóc và yêu thương cậu, lúc nào cũng hỏi han, lo lắng cho cậu.

“Lúc đầu em cũng hơi lo một chút...” Một tiên nữ vừa nói vừa trải quần áo lên đồng hoa nhài, ướp hương hoa thơm vào những sợi vải. “Dù gì cũng chưa từng có kỳ lân nào sống ngoài Bồng Sơn đến tận mười năm thế này.”

Dung Khả cũng vừa phơi quần áo vừa lắng nghe các tiên nữ trò chuyện.

“Nhưng cho dù ở ngoài Bồng Sơn bao lâu thì kỳ lân cũng vẫn là kỳ lân, ngài không bao giờ thay đổi.”

“Ừ.”

Những tiên nữ khác vừa gấp quần áo vừa cười đùa, tất cả đều đã thơm ngát hương hoa nhài.

“Nhưng ngài lớn lên ở Bồng Lai nên cũng hơi kỳ lạ. May mà những việc ấy cũng không đến nỗi.”

Dung Khả chống tay ngang hông, nói: “Sao các chị lại nói ngài kỳ lạ? Ngài dễ gần hơn tất cả những kỳ lân khác được sinh ra và lớn lên ở Bồng Sơn này nhiều. Lẽ ra chúng ta nên vui mừng mới phải.”

Các tiên nữ đều cười ồ lên: “Dung Khả quả thật rất yêu thích Thái Kỳ à nha!”

“Vậy thì sao?”

Tất cả các tiên nữ đều vây quanh Dung Khả, những tấm vải múa quanh cô như một vũ điệu. Bất chợt, một nụ cười khác vang lên khiến họ tản ra.

Trình Vệ cũng không khỏi bật cười: “Thôi nào, đừng trêu Dung Khả nữa.”

Những tiên nữ ở Bồng Sơn đều là những thiếu nữ hoạt bát. Nhiệm vụ của họ là chăm sóc kỳ lân, và mỗi khi kỳ lân không có mặt thì họ có thể đùa giỡn, nhất là trong trường hợp này, trước khi tìm thấy kỳ lân, mọi người đều

rất buồn, nhưng nay kỳ lân đã được đưa về, không ai không vui mừng. Tất nhiên không phải lúc nào ở Bồng Sơn cũng có kỳ lân, thật ra, thời gian thiếu vắng kỳ lân vốn nhiều hơn khi chúng ở đây. Mỗi khi không có kỳ lân, các tiên nữ vẫn đi lấy nước, giặt quần áo và làm mấy việc lặt vặt khác, tất cả mọi việc đều không có mục đích nên họ cũng thiếu hẳn đi sự nhiệt tình. Nhưng giờ đây, trên núi có kỳ lân nên các cô đều rất vui mừng. Họ rất yêu quý kỳ lân, nhất là đối với chú kỳ lân nhỏ bé này. Thật ra, không ai cười nhạo Dung Khả vì yêu thích Thái Kỳ cả, bởi vì tất cả hơn năm mươi tiên nữ ở đây cũng đều rất yêu quý cậu. Mọi người trêu chọc Dung Khả chỉ vì có chút ganh tị khi cô được gần gũi Thái Kỳ nhiều hơn.

“Chị Dung Khả!” Một giọng nói trong vắt và ngân thơ vang lên từ phía xa.

Tất cả các tiên nữ đều dừng tay nhìn về hướng đó, Thái Kỳ đang bước xuống một con đường, chạy về phía đồng hoa.

“Cho em trốn với! Cho em trốn với!” Thái Kỳ vừa thở hên hên vừa chạy đến trốn phía sau Dung Khả.

“Thái Kỳ chỉ thích Dung Khả thôi.”

“Em đã nói rồi mà!”

Các tiên nữ cười ồ lên rồi dùng quần áo bao bọc cậu lại. Cái thân hình nhỏ bé của cậu cùng Dung Khả bị quán chặt giữa những tấm vải ướt đầm hương hoa nhài. Các tiên nữ lại cười khúc khích, cùng lúc đó, một hình bóng xuất hiện từ phía xa, Sán Tử đang phi xuống từ vách đá, các tiên nữ liền chỉ về phía Tây.

“Sán Tử, ngài ở bên kia kia.”

“Thái Kỳ chạy về phía ấy ấy.”

“Lúc này tôi có đụng phải ngài.”

Bỏ mặc lời nói của các tiên nữ, Sán Tử vẫn tiến về phía Dung Khả rồi nhẹ nhàng gỡ bỏ lớp quần áo đang quán lấy Thái Kỳ, để lộ ra chòm tóc của cậu.

Thái Kỳ nhìn lên rồi thở dài: “Lại bị bắt rồi.”

Rồi cậu ngồi xuống, ôm lấy chân trước Sán Tử, cô trả mấy bộ quần áo lại cho các tiên nữ rồi dịu dàng xoa đầu cậu. Các tiên nữ đều cười đùa rất vui vẻ.

“Ngài không trốn được Sán Tử đâu.”

“Em biết.” Hai má cậu ửng đỏ lên.

Cậu dựa vào chân trước Sán Tử, khiến chiếc cổ áo bung ra. Mọi người lại cười ồ lên, Thái Kỳ đáng yêu hơn bất cứ kỳ lân nào các tiên nữ ở đây đã từng chăm sóc, cậu là kỳ lân mà họ yêu thích nhất. Dung Khả cũng vừa mỉm cười vừa chỉnh trang lại đầu tóc Thái Kỳ. Tóc cậu đã dài ra so với khi mới đây, những giọt mồ hôi khiến chúng kết lại với nhau và dính vào mặt cậu, Dung Khả dịu dàng gỡ chúng ra. Phần lớn kỳ lân đều có mái tóc vàng rực rỡ,

hay chính xác hơn là bờm chứ không phải tóc, tuy nhiên, Thái Kỳ lại có mái tóc đen bóng như sắt thép nóng chảy. Cậu không giống những kỳ lân khác, điều này càng khiến các tiên nữ càng yêu quý cậu hơn.

“Đi tắm nào! Đến giờ ăn rồi.”

Địa vị của kỳ lân cao quý hơn các tiên nữ, nhưng việc hàng ngày chăm sóc kỳ lân khiến các tiên nữ cảm thấy kỳ lân như đứa con của họ, vì thế nên giọng điệu của họ cũng ít kính trọng hơn, ngay cả Bích Hà Huyền quân Ngọc Diệp cũng thế nên không thể trách được họ.

“May mà vừa có quần áo để thay. Chúng em treo chúng ở đây rồi quay lại đón ngài sau nhé.”

“Vâng ạ.” Thái Kỳ gật đầu rồi đứng dậy. “Sán Tử, đi nào.”

Các tiên nữ vừa cười vừa nhìn Sán Tử nắm tay Thái Kỳ rời đi.

“Người yêu quý Thái Kỳ nhất chính là Sán Tử.”

“Đúng vậy!”

Nhưng không một ai trong các tiên nữ tỏ vẻ ganh tị, bởi vì Sán Tử và các tiên nữ hoàn toàn khác nhau, Sán Tử chỉ tồn tại vì Thái Kỳ. Tất cả mọi người đều rất vui bởi vì ai gặp Thái Kỳ trước thì sẽ được ăn tối cùng cậu, đó là luật bất thành văn mới của Bồng Sơn này.

3.4 Dung Khả thu thập lại quần áo khô, chọn lấy những y phục đã thơm hương nắng và hoa nhài cho Thái Kỳ rồi đi về phía bờ sông. Cô men theo thác nước bên cạnh Lộ Thiên cung, vừa đến khúc quanh đã nghe thấy tiếng cười trong vắt. Ở bờ sông, Thái Kỳ đang đùa giỡn với cái đuôi của Sán Tử, hết trôi lên rồi lại ngụp xuống nước. Mỗi khi Thái Kỳ bắt được cái đuôi, Sán Tử lại kéo nó lên, đẩy Thái Kỳ lên mặt nước rồi đập cái bờm xuống nước. Lúc đó, cậu thấy Dung Khả đang vừa đi đến vừa vẫy tay.

“Em đến đón ngài đây.”

“Cảm ơn!”

Một tiên nữ khác đang cẩn thận chuẩn bị quần áo bên bờ sông, khi Thái Kỳ lên bờ, tiên nữ ấy vội vàng lau mình cho cậu trong khi một tiên nữ khác giúp cậu mặc quần áo.

“Em tự mặc được mà.”

“Cứ để chúng em, dù gì ngài cũng đâu tự mình lau khô lưng được.” Tiên nữ ấy vừa nói vừa cẩn thận lau khô người cậu.

Thái Kỳ có chút ngượng ngùng, tất cả tiên nữ đều vây lấy cậu. Trong khi một tiên nữ khác mặc quần áo cho cậu thì Dung Khả giúp cậu lau khô tóc.

“Em nghĩ thế này được rồi.”

“Nhưng tóc ngài chưa khô.”

Thái Kỳ kéo mấy lọn tóc ra khỏi áo, mái tóc cậu giờ đây đã chuyển sang màu đen ánh bạc.

“Tóc em dài quá rồi.”

“Vẫn còn ngắn lắm!”

Thái Kỳ ngạc nhiên nhìn Dung Khả: “Vậy em phải để dài đến khi giống con gái sao?”

“Thường thì sẽ để dài cho đến khi nó không dài ra nữa. Chúng em sẽ chải gọn giúp ngài.”

“Em cắt tóc được không?”

“Nếu không muốn trở nên xấu xí khi biến hình thì chúng em sẽ cắt cho.”

“Biến hình?”

Dung Khả giúp Thái Kỳ chải mái tóc còn ươn ướt.

“Ngài là một kỳ lân, tất nhiên là ngài có thể biến thành kỳ lân rồi.”

“Là biến thành động vật ư?”

“Vâng.”

Thái Kỳ bắt đầu suy ngẫm, cậu biết mình là một ‘kỳ lân’, nhưng trước giờ cậu chỉ cho rằng đó là cách gọi những người nở ra từ quả cây thần, nghe Dung Khả nói thế, cậu không khỏi hoang mang.

“Vậy em là thú...”

Cậu trở nên bối rối, dù rằng con người cũng là một loại động vật nhưng chuyện này có ý nghĩa hoàn toàn khác.

“Vâng.”

“Nếu vậy, Liêm Đài phụ em gặp lúc trước cũng là thú sao?”

“Tất nhiên.”

[Ghi chú: Ở đây, trong tiếng Nhật, ‘kỳ lân’ được gọi là ‘kirin’, đồng âm với ‘hươu cao cổ’. Vốn được nuôi dưỡng và lớn lên ở Nhật Bản nên Thái Kỳ nghĩ mọi người đang nói đến con hươu cao cổ trong khi thật ra là linh thú kỳ lân. Vì vậy, từ đoạn hội thoại này trở đi, người nói một đằng, người hiểu một nẻo.]

Thái Kỳ cảm thấy còn khó hiểu hơn, cậu sẽ biến thành con hươu cao cổ như người sói biến hình sao? Người biến thành sói thì không kỳ lạ lắm, nhưng biến thành con hươu cao cổ chắc chắn sẽ trông rất kỳ cục. Lúc này, cậu vẫn chưa hiểu rõ kỳ lân là sinh vật như thế nào.

Trình Vệ mỉm cười nhìn gương mặt bối rối của Thái Kỳ rồi khẽ thở dài: “Là do ngài chưa từng biến thân thôi. Mái tóc của ngài vốn không phải tóc mà là bờm.”

Thái Kỳ gật đầu, hươu cao cổ cũng có bờm. Trình Vệ vẫy tay, ra hiệu cho Thái Kỳ đi về phía mình rồi nhẹ nhàng xoa trán cậu, bỗng nhiên Thái Kỳ cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Khó chịu lắm phải không?”

Nghe Trình Vệ nói thế, Thái Kỳ vội vàng dùng tay che đi cái trán, quả là có khó chịu.

“Đó chính là sừng, chiếc sừng rất quan trọng đối với một kỳ lân. Khi em chạm vào trán ngài, ngài đã rất khó chịu, đúng không?”

“Đúng là có một chút...”

“Không cần phải xấu hổ, kỳ lân không thích ai chạm vào sừng mình cả. Khi lớn thêm một chút, ngài sẽ còn khó chịu hơn, ngài sẽ không muốn ai đụng vào sừng mình cả, cho dù đó là Sát Tử.”

Nghe những lời này của Trinh Vệ, cậu chợt nhớ mình vốn cũng không thích ai đụng vào trán mình, cho dù đó là mẹ.

“Vậy em quả thật là một kỳ lân ư?”

“Tất nhiên.”

Dung Khả đứng bên cạnh liền an ủi cậu: “Chỉ cần biến thân là ngài sẽ hiểu ngay thôi.”

“Vậy làm cách nào để biến thân?”

Dung Khả cũng không biết phải trả lời thế nào, cô cúi đầu suy nghĩ một chút rồi nói: “Nếu được sinh ra ở Bồng Sơn thì ngài sẽ hiểu rõ hơn bởi vì tất cả kỳ lân khi mới ra đời đều mang hình dáng kỳ lân. Nhưng ngài được sinh ra ở Bồng Lai và mang hình dáng con người...”

Dung Khả cũng không rõ chuyện ở thế giới ấy như thế nào, nhưng trước giờ cũng có kỳ lân trở về từ Bồng Lai nên cô có biết đôi chút.

“Biến thành kỳ lân có khó chịu không?”

“Không kỳ lân nào ghét biến thân cả, vì thế nên em nghĩ sẽ không khó chịu đâu.”

“Nhưng như thế chẳng phải là rất kỳ quái sao?”

“Không kỳ quái chút nào.” Dung Khả vừa nói vừa dùng mấy ngón tay vuốt tóc Thái Kỳ. “Ngài không giống những kỳ lân khác. Kỳ lân bình thường có bộ bờm vàng rực rỡ như Liêm Đài phụ hôm ấy, nhưng ngài là một hắc kỳ, nghe nói hắc kỳ rất hiếm thấy. Hãy mau biến hình cho chúng em xem nhé! Mái tóc tuyệt đẹp này, ngài nhất định là một kỳ lân rất đẹp.”

“Nhưng em không biết làm cách nào để biến hình.”

“Em nghĩ...” Dung Khả thở dài. “Thật ra em cũng không biết phải làm thế nào để biến hình, dù gì thì em cũng không phải kỳ lân. Nhưng chúng ta có thể hỏi Huyền quân.”

“Vâng...”

Trinh Vệ lo lắng nhìn Thái Kỳ đang bối rối. Đã sống mười năm dài ở thế giới bên kia, liệu Thái Kỳ có thể biến thân được không? Dù rằng trước giờ chưa từng có kỳ lân nào không thể biến thân, nhưng nhờ Thái Kỳ là kỳ lân đầu tiên thì sao, nếu thế thì sẽ rất bất hạnh. Ngọc Diệp có thể giúp cô giải đáp câu hỏi này, nhưng bà không phải là người muốn là có thể gặp được. Thời gian của Thái Kỳ đã không còn nhiều, Trinh Vệ thở dài, hết nhìn Thái Kỳ đến nhìn Dung Khả đang đùa giỡn cùng nhau rồi lại trầm ngâm nhìn bầu trời đang tối dần. May mà ngày xuân phân đã qua, nhưng đến hạ chí, chắc

chấn sẽ có người lên núi.

Liệu một kỳ lân không thể biến hình có thể lựa chọn quốc vương được không?

Chương IV

4.1 Thái Kỳ chậm rãi bước đi trên con đường nhỏ, cậu vẫn chưa quen với những con đường bên ngoài Lộ Thiên cung nhưng có Sán Tử đi cùng nên cậu không phải lo lắng. Khi đang dạo bước không mục đích, bất chợt, một cánh cổng đóng kín hiện ra trước mặt cậu. Đây là vùng ngoài Bồng Lư cung, có lẽ trong lúc đi lang thang cậu đã vô tình lạc lối đến nơi này.

Thái Kỳ thời dài, cậu muốn biết bên kia cánh cổng nặng nề ấy là gì nhưng các tiên nữ đã dặn dò rằng không được rời khỏi cung, dù là một bước. Tuy nhiên, cậu vẫn chưa muốn quay lại nên nhìn quanh rồi đưa tay về phía Sán Tử đang lặng lẽ đi phía sau.

“Sán Tử, ngươi có thể mang ta lên trên đó được không?”

Sán Tử gật đầu rồi bồng Thái Kỳ lên. Thái Kỳ vẫn còn bé nhưng để một cô gái bế cậu lên cũng rất khó khăn, tuy nhiên, sau khi trở về Bồng Sơn, cậu không còn nặng như vè bèo ngoài nữa. Khi đã lấy lại tiên cốt, cậu trở nên nhẹ hơn, chính Sán Tử cũng không ngờ cậu lại nhẹ đến vậy. Chỉ hai ba bước nhảy, họ đã đến đỉnh núi, nhìn từ trên xuống, Bồng Lư cung như một mê cung thu nhỏ với những mái nhà rải rác tỏa lục quang. Sâu trong mê cung là một cây thân màu trắng, lấp lánh dưới ánh sáng mặt trời. Thái Kỳ ôm lấy Sán Tử, nhìn về phía cây thân. Từ nơi này nhìn xuống, Bồng Lư cung mang hình dáng một chiếc quạt, xả thân mộc nằm trên vách đá ở rìa Đông, những vách đá thẳng đứng, phía dưới là vực thẳm không đáy. Không ai có thể sống sót vượt qua mê cung này. Từ phía xả thân mộc ở đài cao, những con đường nhỏ rẽ đi, nối với nhau chằng chịt rồi tụ lại thành một con đường khác với cánh cổng này trấn giữ phía cuối mê cung. Phía Bắc là núi cao hiểm trở, những ngọn núi trùng trùng điệp điệp chọc thẳng lên tận mây xanh, ngay cả Sán Tử cũng không dễ dàng leo lên được. Phía Đông và Bắc đều được những bức tường núi đá bao quanh, cách duy nhất để vào Bồng Lư cung là đi qua cánh cổng này rồi men theo mê cung để đến nơi mình cần đến.

Thái Kỳ rời khỏi vòng tay Sán Tử, đứng trên vách đá ngắm nhìn khung cảnh kỳ vĩ. Phía Nam và Đông mê cung, những con đường chằng chịt như nối dài đến vô tận, cả bên trong và bên ngoài, tạo thành một mê cung khổng lồ. Ngay cả từ đây, Thái Kỳ cũng không nhìn thấy được điểm kết thúc của mê cung rộng lớn này. Tuy nhiên, vùng bên ngoài nhìn có vẻ đơn giản hơn, những con đường rộng hơn, các khu đất trồng cũng nhiều hơn, nếu ai đó rành đường vùng này thì có thể đến được Bồng Lư cung.

Thái Kỳ vừa suy nghĩ vừa nhìn quanh, bất chợt cậu thấy một ánh sáng

xanh phát ra từ những ngọn núi phía xa.

“Sán Tử, cái gì kia?” Thái Kỳ chỉ vào tia sáng ấy.

Sán Tử mở to mắt nhìn về hướng Thái Kỳ chỉ.

“Là Phủ Độ cung...”

“Có cả cung điện bên ngoài cổng lớn ư?”

Sán Tử gật đầu: “Đó là một trong những cung bên ngoài.”

“Ồ...”

Thái Kỳ ngồi trên vách đá, lặng lẽ ngắm nhìn mê cung khổng lồ dưới chân mình. Một ngọn gió nổi lên, mang đến hương vị biển cả, cậu liền nhìn quanh nhưng chẳng thấy giọt nước nào.

“Sao vậy?” Sán Tử hỏi.

Thái Kỳ vẫn nhìn về phương xa, đứng lặng giữa những cơn gió. Sán Tử thường ít khi phải lên tiếng trước, điều này có nghĩa cậu đang chìm vào những suy tư riêng của mình.

“Sán Tử, ngươi có phải biến hình để thành bộ dáng này không? Hay là ngươi được sinh ra như thế?”

Sán Tử dịu dàng xoa đầu cậu: “Nữ quái không thể biến hình. Chỉ có những linh thú có pháp lực cao cường mới có thể biến thân.”

“Vậy à...”

“Biến thân không phải là một thuật dễ dàng thực hiện. Cũng có vài loại yêu quái làm được chuyện ấy, nhưng ma pháp của chúng hẳn phải rất cao, ngay cả các quốc vương cũng không khống chế được chúng.”

“Yêu quái?”

“Là một loại sinh vật có ma thuật và không tuân theo các quy luật của trời cao.”

“Vậy nữ quái cũng là yêu quái?”

Sán Tử lắc đầu: “Nữ quái nằm giữa con người và yêu thú, còn được gọi là nhân yêu hoặc yêu nhân. Chỉ có những nữ yêu ra đời ở Bồng Sơn mới được gọi là nữ quái.”

“Nếu vậy... Kỳ lân cũng được xem như yêu thú?”

Sán Tử nở một nụ cười hiếm hoi: “Kỳ lân có pháp lực rất mạnh, tuy nhiên chúng ta không gọi kỳ lân là yêu thú mà là thần thú.”

“Tại sao?”

“Bởi vì ở thế giới này, chỉ mỗi thần thánh và quốc vương là cao quý hơn kỳ lân. Cụ thể hơn, chỉ có Thái Vương, Tây Vương Mẫu và Thiên Đế là có địa vị cao hơn Người.”

“Ta... không hiểu lắm.”

Sán Tử vuốt lại mái tóc rối của mình rồi tiếp lời: “Tây Vương Mẫu và Thiên Đế rất hiếm khi hạ phàm nên người sẽ không gặp họ. Người duy nhất cao quý hơn ngài chỉ có Thái Vương.”

“Còn những người khác? Chẳng phải Ngọc Diệp đại nhân cũng có địa

vị cao hơn ta sao?”

“Nếu người đã gọi bà là Ngọc Diệp, chúng tôi cả hai có địa vị ngang nhau. Người gọi bà ta là đại nhân chỉ để tỏ lòng kính trọng thôi.”

“Thật phức tạp quá.”

“Phức tạp ư?”

“Dạ.” Thái Kỳ cúi đầu nhìn cảnh vật dưới chân mình.

Sau khi ngắm nhìn những cơn gió thêm một lúc nữa, cậu lại hỏi Sán Tử: “Phải làm thế nào thì... mới có thể biến hình?”

Sán Tử nhìn gương mặt u sầu của Thái Kỳ rồi nói: “Đó là năng lực thiên phú... Đến lúc cần, tự dung Người sẽ làm được.”

“Thật ư?”

Thái Kỳ nhắm mắt lại, gần đây, rất nhiều tiên nữ đã thúc giục cậu mau chóng biến hình để họ được chiêm ngưỡng hắc kỳ. Cậu biết mọi người đều rất yêu quý mình nên không muốn phụ lòng họ, nhưng lại không biết làm thế nào để biến hình.

“Đừng lo. Cứ mỗi ngày sống thật hạnh phúc là được.”

“Ta hiểu rồi...”

Thái Kỳ tựa đầu mình vào cổ Sán Tử. Bất chợt, cậu thấy hai bóng dáng phía Phủ Độ cung.

“Sán Tử, có ai ở dưới kia.”

Sán Tử cũng nhìn về hướng Phủ Độ cung rồi gật đầu: “Chắc là các tiên nữ đi dâng hương ở đền thờ.”

“Sán Tử, vậy chúng ta về nhà cùng các chị ấy nhé.”

Thái Kỳ không biết làm thế nào để leo xuống nên vươn tay, chờ Sán Tử bế mình lên. Cô đột nhiên ngẩn đầu lên, gương mặt đanh lại.

“Sao vậy?”

Thái Kỳ vừa dứt lời thì bóng dáng của Sán Tử cũng biến mất phía dưới những vách đá.

“Sán Tử?”

“Đứng đó, đừng cử động!”

Cậu nghe thấy tiếng Sán Tử phía sau, giọng điệu đầy khẩn trương. Thái Kỳ liền đứng lại trên vách đá, từ trong thanh âm ấy, cậu biết có chuyện không bình thường đang xảy ra. Cậu nhìn quanh, không dám thở mạnh, tay bám chặt vào vách đá, bất chợt có gì đó quán lấy cổ cậu.

“Ặc...”

Một bóng dáng xẹt qua trước mặt rồi đẩy cậu xuống, bàn tay đang nắm chặt vách đá bị gỡ ra bằng một lực mạnh đến từ phía bên kia mặt núi. Trong giây phút ấy, cậu thấy tay mình đã bị một sợi xích dài trôi lại, thân thể bắt đầu ngã xuống vách núi.

Ai đó đang kéo cậu xuống.

4.2 “**B**ắt được rồi!”

Một tiếng hét thô lỗ vang lên, khi Thái Kỳ giật mình mở mắt ra thì đã thấy mình bị té xuống vách đá, rơi ra khỏi Bồng Lư cung, đến nơi mà các tiên nữ đã dặn dò cậu không được bước qua. Chưa kịp hiểu vì sao mình lại bị ngã thì một tiếng gào lại vang lên, cậu nhìn về phía âm thanh ấy và thấy trên bầu trời điểm một vài dấu máu đỏ.

Máu...

Khi cái suy nghĩ ấy thoáng qua đầu thì nhiệt độ cơ thể cậu cũng hạ xuống mức thấp nhất, toàn thân tê cứng. Từ khi đến Bồng Sơn, cậu đã quên bẵng đi nỗi sợ hãi này.

Máu... Thật đáng sợ...

Cho dù là máu của chính mình thì cậu cũng không chịu được, nếu là máu người khác thì sẽ khiến cậu sợ đến thở không nổi. Cậu cố nhắm mắt lại nhưng không được, như quên cả thở, tất cả cảm giác chỉ là tiếng tim đập mạnh, đây là giới hạn cuối cùng của cậu. Dấu máu ấy đã in sâu vào đôi nhãn cầu nhỏ bé đang hoa đi.

Chẳng phải mình đang đứng trên vách núi sao?

Tay cậu bị một cái gì đó quăn lầy rồi kéo xuống. Đôi tay nhỏ bé vẫn bị trói chặt, như xiềng xích đầy gai nhọn. Cậu biết mình đã té khỏi vách núi, rơi xuống tảng đá này. Từ chỗ cao như thế ngã xuống dốc núi hiểm trở thì lẽ ra phải bị thương rất nặng, nhưng cậu lại không rõ mình có sao không, hoặc như một phép màu, cậu chỉ bị xây xát nhẹ. Trong lồng ngực, trái tim giống lên từng hồi thỉnh thoảng, tay chân cậu đã tê cứng và đầu óc đã hoa đi như bị sốt cao, đến độ không thể lau đi vết máu. Đầu óc cậu trở nên trống rỗng, không còn có thể nhận thức mọi thứ xung quanh, cậu cố gắng lắc đầu để tỉnh táo hơn, nhưng ngay cả đôi mắt cũng không thể nhắm lại. Là do vết thương quá nặng là vết máu kia? Chính cậu cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Quái vật!”

Cái tiếng hét thô lỗ ấy lại vang lên, lần này thì rõ ràng hơn. Đó là một người đàn ông, một gã đàn ông to lớn, trên tay cầm một thanh kiếm, và thanh kiếm ấy đang hướng về phía Sán Tử.

“Chỉ là một nhân yêu mà dám tấn công ta ư? Mau rút xéo về Hoàng Hải!”

Hắn vung kiếm lên rồi chém xuống.

Sán Tử! Thái Kỳ muốn hét nên nhưng lại không thể nói thành tiếng.

Lưỡi kiếm kéo thành hình vòng cung trên không trung rồi bỏ xuống người Sán Tử, cùng lúc đó, bàn tay cô cũng đã kịp nắm lấy cổ hắn. Ngón tay cô đã thấm đẫm máu, máu tươi vẫn tiếp tục tràn ra từ vết thương trên cổ tay.

Dừng lại!

Thái Kỳ nhắm chặt mắt, chỉ mong sao đôi mắt này sẽ không phải mở ra

nữa. Cậu không chắc liệu mình có còn thở được không hay trái tim đã ngưng đập, đôi mắt thì cứ nhắm nghiền lại. Bất chợt, một lực mạnh kéo lấy tay cậu, khiến Thái Kỳ giật mình mở mắt ra. Trước khi hiểu chuyện gì đang xảy ra thì cậu lại ngã xuống vách đá một lần nữa, lưng đập vào đất cứng khiến cậu đau đến ứa nước mắt. Hai cổ tay lại nhanh chóng bị kéo lên cao, trói lại bằng một sợi xích nối với bàn tay cầm kiếm của gã đàn ông kia khiến mỗi lần hấn ta cử động, vai và cổ tay cậu lại đau như dao cắt. Cậu đã bị lôi từ trên vách núi cao xuống chỗ này, cơ thể đập vào đá khiến toàn thân đau buốt.

“Người là ai?” Gã đàn vừa chia kiếm vào Sát Tử vừa nhìn Thái Kỳ, trông hấn ta vô cùng giận dữ.

“Tại sao tóc người lại có màu này?” Giọng hấn đầy thất vọng và oán trách nhưng Thái Kỳ cũng không biết phải trả lời thế nào.

Sát Tử lao về phía gã đàn ông một lần nữa, hấn vung kiếm lên rồi chém vào chân cô, máu lại túa ra từ cơ thể Sát Tử.

Hấn liếc Thái Kỳ, vẻ mặt vô cùng hung tợn, miệng găm lên: “Tiểu tử, người có đúng là kỳ lân không?”

Kỳ lân? Tất nhiên cậu là kỳ lân, mọi người đều nói cậu là kỳ lân. Có thể trả lời hấn thế không? Nhưng còn Sát Tử thì sao, Sát Tử...

Máu...

Mỗi khi hấn di chuyển, Thái Kỳ lại bị kéo theo khiến toàn thân cậu đau buốt như bị cắt thành từng mảnh.

“Chết tiệt! Làm tao tưởng là kỳ lân, tốn công rình suốt cả ngày, rốt cuộc chỉ được một thằng nhóc và bị một ả nhân yêu bám theo.”

Sát Tử lại tấn công hấn nhưng vẫn tiếp tục bị thanh kiếm đá thương, máu đỏ nhỏ từng giọt xuống đất. Cô bám theo từng bước của gã đàn ông, khiến hấn cứ lôi Thái Kỳ đi xên xệt, từng mảnh đá nhọn cắt vào cơ thể nhỏ bé của cậu.

“Cái thứ nhân yêu như người làm sao lại vào được Bồng Sơn sao? Để ta dạy người một bài học!”

Hấn vung kiếm lên, hướng về phía Sát Tử đang ngã rạp vào vách đá.

Sát Tử...

Thân thể trắng nõn của Sát Tử đã thấm đẫm máu.

Sát Tử, chạy đi...

Cậu muốn hét lên nhưng lại không nói nổi nên lời.

4.3 “Mau dừng tay!”

Một giọng nói sắc bén vang lên khiến Thái Kỳ mở mắt ra.

“Làm sao... Làm sao lại ra thế này?”

“Thái Kỳ!”

Thái Kỳ nghe thấy nhiều tiếng chân chạy về phía mình, các tiên nữ mặt mày tái nhợt đang vội vàng chạy đến.

“Thật... Thật là tàn nhẫn... Thái Kỳ!”

Khi các tiên nữ vừa đỡ lấy Thái Kỳ thì cũng là lúc nước mắt cậu tuôn ra. Những đôi bàn bay âm áp ôm lấy cậu, hương thơm của các tiên nữ khiến cậu chỉ muốn ngủ mãi.

“Chuyện gì xảy ra vậy? Sán Tử, mau dừng tay!”

“Là con chó nhà các người à? Mau đem nó về cho ta!”

“Hỗn xược! Chính người mới phải lui ra!”

Nghe giọng nói đanh thép ấy, Thái Kỳ ngẩn đầu lên, đó là Trinh Vệ, lần đầu tiên cậu thấy cô ấy tức giận như vậy. Gã đàn ông nhìn Trinh Vệ ngạc nhiên trong khi Sán Tử vẫn nhìn hấn bằng ánh mắt căm ghét tột cùng.

“Đủ rồi, Sán Tử! Nếu cứ chảy máu thế này thì cô không thể tiếp tục hầu Thái Kỳ được đâu! Trước hết phải bình tĩnh lại cái đã.”

Nói rồi Trinh Vệ lạnh lùng nhìn gã đàn ông: “Người dám vô lễ với Bồng Sơn công ngay tại Bồng Sơn này ư?”

“Bồng Sơn công?” Hấn nhìn đứa trẻ đang được một tiên nữ khác ôm chặt. “Thằng nhóc này... là kỳ lân ư?”

“Đúng vậy! Từ xưa đến nay, chỉ có những đứa trẻ được sinh ra ở Bồng Sơn mới được gọi là Bồng Sơn công. Vì lý do gì mà người dám phi lễ với ngài?”

Gương mặt hấn liền hiện lên vẻ đắc ý: “Thái Kỳ! Quả nhiên ta đã bắt được kỳ lân!”

Nói rồi hấn bước tới, Trinh Vệ liền đưa tay ngăn lại.

“Đứng lại! Không được đến gần Bồng Sơn công! Mau trả lời câu hỏi của ta!”

“Ta đã bắt được Thái Kỳ! Là ta!”

“Mau trả lời câu hỏi của ta hay là người muốn thử xem sức mạnh của tiên nữ ra sao?”

Gã đàn ông nhăn mặt: “Ta là Tư khấu Đại phu của Mã châu hầu của Đới quốc, tên gọi Hồ Tôn. Ta nghe nói kỳ lân đã trở về Bồng Sơn nên đến đây.”

“Phủ Độ cung chưa từng cho phép ai tên Hồ Tôn lên núi.”

“À... Về chuyện này, ta đi gấp quá nên không tiện ghé qua Phủ Độ cung, nhưng ta đã bắt được kỳ lân.”

“Bắt được ư? Người dám bắt ngài sao?”

Hấn mở to mắt: “Ta đã bắt được kỳ lân. Tuy có hơi vô lễ một chút nhưng ta đã bắt được kỳ lân, vì vậy, mong quý tiên nữ hãy trao Thái Kỳ cho ta.” Rồi hấn cười lớn: “Ta chính là Thái Vương!”

Thái Kỳ cảm thấy thân thể tiên nữ đang ôm lấy cậu run lên vì giận dữ, ngay cả vai Trinh Vệ cũng run theo.

“Hỗn xược!”

Nghe tiếng thét của Trinh Vệ, gã đàn ông không khỏi lùi về sau một

bước.

“Mã châu hầu của Đới quốc nghĩ gì mà lại bỏ nhiệm loại người ngu xuẩn như người làm Tư khấu Đại phu?”

Hắn lại lùi thêm một bước.

“Người nghĩ Thái Kỳ là ai? Người dám coi ngài như yêu thú bắt được bên ngoài Hoàng Hải ư? Người đùa à? Thái Vương ư? Mau rời khỏi đây trước khi bị trời cao trừng phạt!”

“Nhưng...”

“Im đi! Còn nói nữa thì chính ta sẽ trừng phạt người thay cho trời cao!”

Gã đàn ông bặm trợn không thể thốt nên tiếng nào, miệng hắn hết mở ra rồi lại đóng lại. Tiên nữ đang ôm Thái Kỳ đứng lên, gỡ dây xích ra khỏi cổ tay cậu rồi nhẹ nhàng vuốt ve gò má và chỉnh lại tóc cậu.

Cô nói với Thái Kỳ, lúc này đã đầm đìa nước mắt: “Thật đáng thương! Xin đừng sợ! Chúng em sẽ đưa ngài hồi cung ngay bây giờ.”

“Nhưng còn Sán Tử...” Thái Kỳ nhìn Sán Tử đang im lặng đứng sang một bên.

Tiên nữ lắc đầu: “Cô ấy chưa thể về được, xin ngài đừng quá lo lắng.”

Tuy không hiểu lắm những chuyện vừa xảy ra, nhưng Thái Kỳ biết Sán Tử bị thương vì bảo vệ cậu. Cậu muốn đến xem xem thương tích của Sán Tử có nặng không, nhưng thân thể đầy máu của Sán Tử khiến cậu sợ hãi. Toàn thân cô đều tỏa mùi máu, cho dù có cố đến đâu thì cậu cũng không dám đến gần cô. Cứ như thế, Thái Kỳ để các tiên nữ đưa mình về, toàn thân đều đau như dao cắt qua mỗi bước chân. Khi vào cổng lớn, họ thấy Dung Khả cùng tất cả các tiên nữ khác vội chạy ra, gương mặt họ như sắp khóc. Sau khi nghe những tiên nữ đưa Thái Kỳ về giải thích mọi chuyện, các tiên nữ khác liền chạy ra ngoài.

“Thật quá đáng...!” Dung Khả nói.

Ánh mắt giận dữ của cô hướng về phía cổng lớn rồi lo lắng đưa tay về phía Thái Kỳ.

“Thật đáng thương! Đáng sợ lắm phải không? Ngài có sao không?”

“Sán Tử...”

Dung Khả gật đầu, tỏ vẻ hiểu ý cậu.

“Sán Tử không sao. Vết thương của nữ quái trông thì có vẻ nặng nhưng sẽ hồi phục rất nhanh. Ngài bị thương có nặng không?”

“Em không biết.”

“Mau hồi cung trước đã. Sán Tử sẽ thanh tẩy mùi máu trên người cô ấy rồi đến diện kiến ngài sau, không cần quá lo lắng.”

Thái Kỳ miễn cưỡng gật đầu.

“Xin đừng buồn như vậy. Chúng em biết ngài không thể làm được gì, kỳ lân rất sợ máu. Chỉ một hơi máu hay thôi cũng đủ khiến kỳ lân ngã bệnh.”

“Thật sao? Các kỳ lân khác cũng vậy ư?”

“Vâng, vì vậy, xin ngài đừng quá lo lắng. Sau khi hồi cung, chúng em sẽ giúp Sán Tử trị thương.”

“Vâng ạ...”

Thái Kỳ đưa tay về phía Dung Khả, cô liền đón lấy cậu. Sau đó, các tiên nữ vừa tranh cãi xem ai sẽ bồng cậu vừa đi về Lộ Thiên cung.

4.4 Sau khi trở về phòng ngủ tại Lộ Thiên cung, Dung Khả đem vào một thùng lớn nước tắm dược liệu, cẩn thận kiểm tra thương tích của Thái Khả rồi vừa tắm rửa cho cậu, vừa nghe thuật lại những chuyện đã xảy ra. Cô chăm chú lắng nghe rất cẩn thận và nguyên rửa cái gã đàn ông ngu ngốc kia nhiều lần.

“Những chuyện này rốt cuộc là thế nào?” Thái Kỳ cũng không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Nhìn thái độ bất an của cậu, Dung Khả mỉm cười: “Là do em bất cẩn vì cho rằng ngày xuân phân đã qua nên mọi chuyện cũng tạm ổn. Thử lỗi cho em.”

“Đó đâu phải lỗi của Dung Khả.”

“Không, nếu em nói rõ hơn với ngài thì đã không đến nỗi. Cũng may là không bị thương nặng lắm, chắc Sán Tử đã đỡ lấy ngài khi rơi từ vách đá xuống. Nhớ cảm ơn cô ấy nhé.”

“Vâng ạ...”

“Còn nữa, xin hãy hứa với chúng em là không bao giờ được bước khỏi Bồng Lư cung nếu không đi cùng một tiên nữ, ngay cả có Sán Tử đi chẳng nữa. Không, xin ngài hãy hứa với chúng em là sẽ không đến gần cổng lớn.”

“Em hứa.”

Sau khi nghe Thái Kỳ nói, Dung Khả gật đầu. Cô cẩn thận lau mình rồi bồng cậu lên giường, nhẹ nhàng gỡ khăn tắm ra rồi bắt đầu thoa thuốc.

“Kỳ lân sẽ lựa chọn một quốc vương...”

“Nhưng lựa chọn bằng cách nào? Chẳng phải thái tử sẽ kế vị sao?”

“Không, quốc vương là do kỳ lân lựa chọn.”

“Em không hiểu...”

“Thật ra ra chính em cũng không hiểu, dù gì em cũng không phải là một kỳ lân. Nhưng là thế này, quốc vương là do Thiên Đế trên trời cao chọn lựa từ những người có năng lực.”

“Vâng...”

“Và rồi Thiên Đế sẽ hạ chỉ cho kỳ lân, không phải bằng lời... Mà là khi kỳ lân gặp quốc vương thì tự nhiên sẽ nhận ra người đó là quốc vương, bởi vì kỳ lân có Thiên Khải.”

“Thiên Khải là gì?”

“Em cũng không giải thích được, đó là thứ chỉ có kỳ lân mới biết. Ngài là một kỳ lân, em tin chắc ngài có thể cảm nhận được Thiên Khải. Cho dù kỳ

lân nhỏ để đâu thì cũng có thể chọn được quốc vương.”

“Vâng...”

“Một thời gian ngắn sau, những người mong muốn trở thành vua sẽ đồng loạt lên Bồng Sơn để bái kiến Thái Kỳ, và ngài sẽ lựa chọn một trong số họ để trở thành quốc vương.”

“Giống như... người hôm nay?”

Dung Khả gật đầu, cô để chiếc khăn tắm qua một bên rồi bắt đầu giúp Thái Kỳ mặc quần áo.

“Vâng, rồi sẽ có rất nhiều người đến đây vào ngày hạ chí.”

“Tại sao phải chờ đến hạ chí?”

“Bồng Sơn nằm ở trung tâm Hoàng Hải, nơi người bình thường vốn không được phép đặt chân vào. Tuy nhiên, có bốn cánh cổng nằm ở biên giới Hoàng Hải, chỉ đi có cách đi qua một trong những cánh cổng ấy mới vào được bên trong biển gió này. Bên cạnh đó, bốn cánh cổng này chỉ mở ra vào ngày xuân phân, hạ chí, thu phân và đông chí.”

Ngày bốn cánh cổng lớn mở ra được gọi là ngày An Hạp. Ngoài thời điểm ấy ra, những cánh cửa này đều được đóng chặt.

“Chỉ mở cửa một ngày thôi sao?”

“Vâng, từ giữa trưa ngày hôm trước đến giữa trưa ngày hôm sau. Khi ngài vừa về đây thì tiết xuân phân cũng vừa đến nên em đã cho rằng họ không đủ thời gian để chuẩn bị lên núi. Vì thế nên chúng em cũng lo lắng cảnh giác, không ngờ chuyện này lại xảy ra. Xin hãy thứ lỗi cho chúng em.

“Không có gì đâu.”

“Tên hôm nay chắc đã đến vừa kịp. Tuy nhiên, khi hạ chí đến, sẽ có rất nhiều người đến đây.”

“Vậy à...”

“Để vượt qua bốn cánh cửa lớn, cho dù đi nhanh đến đâu cũng mất hết nửa tháng. Bên cạnh đó, bọn họ cũng không được phép rời Hoàng Hải cho đến ngày An Hạp tiếp theo, vì vậy, những người lên núi sẽ cắm trại quanh Phủ Độ cung và chờ cho đến khi có thể về. Tuy có rất nhiều yêu quái và yêu thú ở Hoàng Hải nhưng chúng không được phép đặt chân vào Bồng Sơn nên ở đây rất an toàn. Lúc ấy, nơi này sẽ đông đúc như một thị trấn nhỏ.”

“Nhiều người vậy sao? Có thật là em sẽ biết được quốc vương là ai không?”

“Đừng lo, Thiên Khải sẽ xuất hiện. Cho dù người đó vĩ đại đến đâu, nhưng nếu ngài không nhận được Thiên Khải thì đó cũng không phải là quốc vương được chọn.”

“Vâng...”

“Nhưng mà cũng có loại người ngu xuẩn như cái tên hôm nay, muốn dùng vũ lực để bắt ép kỳ lân quỳ xuống và tôn hấn làm vua.”

“Vì thế nên Bồng Lư cung mới được xây phía sau một mê cung?”

“Vâng ạ. Rất nhiều kẻ sau khi nghe tin kỳ lân ra đời thì đã toan tính bắt cóc kỳ lân.”

“Thật sao?”

“Ngài có thể ra khỏi Bồng Lư cung, nhưng nhất định phải đi cùng chúng em, vì vậy, xin đừng tự đi một mình. Mà cho dù ở bên trong cổng lớn thì cũng phải cẩn thận.”

“Em hiểu rồi.”

Dung Khả mỉm cười và chải tóc cho Thái Kỳ: “Khi kỳ lân nhận được Thiên Khải, ngài sẽ quỳ trước quốc vương. Ngoài quốc vương ra, ngài không phải quỳ trước một ai cả. Ngay cả ở đền thờ Thiên Đế và Tây Vương Mẫu thì kỳ lân cũng không phải hành lễ.”

“Thật ư...”

“Và kỳ lân sẽ không bao giờ bỏ rơi cũng như làm trái ý quốc vương, toàn tâm toàn ý trung thành với quốc vương.”

“Vâng ạ.”

“Sau khi quốc vương tuyên bố chấp nhận, kỳ lân sẽ chạm trán, đúng hơn là sừng nhĩ, vào chân quốc vương và người đó sẽ chính thức trở thành tân vương. Quốc vương do Thái Kỳ lựa chọn sẽ được gọi là Thái Vương, vua của Đới quốc, còn ngài sẽ trở thành Thái Đãi phụ.”

“Phức tạp thật!”

Nhìn gương mặt của Thái Kỳ, Dung Khả cười: “Vậy ư? Sau khi lựa chọn quốc vương, ngài sẽ đến một chỗ còn cao hơn cả Bồng Sơn, đưa Thái Vương đến đền thờ Tây Vương Mẫu.”

“Làm sao em có thể đưa người ấy đến đó được? Ngay cả Sán Tử còn không leo lên nổi.”

Dung Khả cười hạnh phúc: “Đến lúc ấy, một con đường sẽ hiện ra. Ngài sẽ đi lên nó để vào đền thờ, tiếp nhận Thiên Xá Hậu, sau đó về Thái quốc. Đừng hỏi em Thiên Xá Hậu là gì, đó là thứ chỉ mỗi kỳ lân và quốc vương biết.”

“Vâng.”

“Khi thời điểm ấy đến, một con đường mây tuyệt đẹp sẽ xuất hiện, nối liền Bồng Sơn và Đới quốc, và ngài sẽ cưỡi mây về lại vương quốc của mình.”

“Rồi sau đó thì sao?”

“Sau đó?” Dung Khả nhìn vẻ mặt lo lắng của Thái Kỳ.

“Chuyện gì sẽ xảy ra? Em sẽ phải sống ở Đới quốc luôn à?”

“Tất nhiên.”

“Và em sẽ không được gặp lại các chị?” Trông Thái Kỳ như muốn khóc. “Còn Sán Tử thì sao? Cả Trinh Vệ và mọi người nữa?”

“Là thế này...” Dung Khả thở dài, cô ôm lấy Thái Kỳ đang ngồi trên

giường rồi tiếp lời: “Vâng... Có lẽ chúng ta sẽ không còn cơ hội gặp lại nhau. Nhưng Sán Tử sẽ luôn ở bên cạnh ngài, mãi mãi.”

“Em có nhất định phải chọn một quốc vương không?”

“Chọn lựa quốc vương là nhiệm vụ quan trọng nhất.”

Thái Kỳ ôm bật Dung Khả bằng đôi bàn tay nhỏ xíu, Dung Khả dịu dàng vuốt ve lưng cậu: “Ngài nhất định sẽ chọn được một quốc vương vĩ đại. Chúng em sẽ hết lòng chăm sóc ngài cho đến ngày ngài phải rời khỏi Bồng Sơn.”

Bồng Sơn là nơi sinh ra và dưỡng dục kỳ lân. Một khi đã rời Bồng Sơn, về nguyên tắc, kỳ lân không được phép trở về. Dù sao thì lúc ấy các tiên nữ ở núi thiêng này đều phải tập trung chăm lo cho kỳ lân mới, nhưng giờ Thái Kỳ cũng không cần phải lo lắng việc này.

“Chúng em ngày đêm cầu nguyện rằng ngài sẽ trở thành một kỳ lân vĩ đại và hoàn thành xuất sắc sứ mạng của mình.”

Thái Kỳ gật đầu.

Dù có chút miễn cưỡng.

4.5 Rốt cuộc mùa hè cũng đến, tuy rằng ở thời tiết ở Bồng Sơn không phân biệt bốn mùa nhưng vẫn theo lịch năm. Chớp mắt, ngày hạ chí đã liền kề, vào hôm ấy, Lệnh Khôn môn phía nam Hoàng Hải sẽ mở ra.

“Thái Kỳ, để em búi tóc cho ngài nhé.” Trinh Vệ đề nghị khi thấy Thái Kỳ đang nhặt các hòn đá bên bờ sông, mái tóc rũ xuống nước.

“Vâng ạ.”

Thái Kỳ ngồi lên một tảng đá, Trinh Vệ cởi sợi dây mỏng trên đai lưng ra rồi búi lại tóc Thái Kỳ. Mái tóc màu đen ánh bạc của cậu đã dài đến lưng, nay búi lên lại khiến cậu trông hơi lạ.

“Em cắt ngắn tóc được không?”

“Nếu muốn thì để chúng em cắt cho. Nhưng lúc đó không được hỏi hận à nha.”

“Em thấy dài đến đây là được rồi.”

Nghe thấy cái suy nghĩ kỳ lạ ấy của Thái Kỳ, Trinh Vệ bật cười: “Để biến thân thì dài thế này không đủ đâu. Tóc ngài vẫn còn dài ra, điều đó đồng nghĩa với thế này vẫn chưa đủ.”

“Giá em có thể biến thân để xem nó dài đến đâu.”

“Không cần đâu, dù sao chúng em cũng đã thấy cả rồi. À, xong rồi.”

Trinh Vệ ngắm nhìn Thái Kỳ nhảy lại xuống nước, bất ngờ nhớ ra một chuyện.

“Ngài có biết chuyện về Trai Lân không?”

“Trai Lân? Không ạ.”

“Đã lâu lắm rồi, có một cô kỳ lân rất thích làm dáng. Tên nàng là Trai Lân.”

“Là một cô kỳ lân bởi vì có chữ ‘Lân’ trong tên phải không ạ?”

“Vâng. Trai Lân rất yêu thích kiểu tóc của các tiên nữ nên lúc nào cũng đòi các tiên nữ giúp nàng tết tóc như họ.”

“Vậy là cô ấy búi tóc lại và cài trâm như các chị?”

Trinh Vệ gật đầu, tay vẫn tiếp tục thuê thùa: “Vâng. Chúng em đã giúp nàng chải, búi tóc và cài trâm. Tuy nhiên, đêm xuống, khi nàng biến hình để hồi cung thì bờm cũng bị búi lại, lưng không cách nào thẳng ra được, sau đó cũng không thể nào hồi phục.”

Thái Kỳ ứa nước mắt: “Chắc là đau lắm, phải không?”

“Vâng. Vì thế nên phải cẩn thận, không được biến thân khi đang búi tóc vì sẽ rất đau.”

“Dạ!”

Thái Kỳ và Trinh Vệ đều cười. Trinh Vệ đặt khung thêu qua một bên, từ sau khi tai nạn ấy xảy ra, lúc nào cũng có ít nhất hai ba tiên nữ ở bên cạnh Thái Kỳ. Khi có chuyện nguy cấp, nữ quái chỉ toàn tâm bảo vệ chủ nhân mà quên đi thương tích trên mình còn làm tổn thương Thái Kỳ nhiều hơn. Cũng như hôm ấy, tuy đã tắm rửa sạch sẽ nhưng hơi máu vẫn còn vươn lại trên người Sán Tử, Thái Kỳ không nói cho các tiên nữ biết mà để Sán Tử hầu bên giường cho đến khi thiếp ngủ, kết quả cậu sốt cao suốt ngày hôm sau.

Giá Thái Kỳ có sử lệnh thì hay... Trinh Vệ thầm nghĩ. Chỉ mỗi mình Sán Tử thì không đủ để bảo vệ Thái Kỳ. Mỗi khi có chuyện xảy ra, cô lại cảm thấy mười năm ở ngoài Bồng Sơn thật dài.

Bao quanh Ngũ Sơn là Hoàng Hải, nơi trú ngụ của nhiều loại yêu quái. Theo lệ thường, kỳ lân sẽ nhân thời gian rảnh rỗi mà đi dọc theo bờ Hoàng Hải và hàng phục yêu quái, biến chúng thành sử lệnh của mình, đầu tiên là một vài loại yêu quái nhỏ dưới chân Ngũ Sơn để xem năng lực của kỳ lân đến đâu.

Nhưng Thái Kỳ đã không còn thời gian...

Thái Kỳ không biết cách hàng phục yêu quái, Trinh Vệ cũng không biết làm sao để hướng dẫn cho cậu bởi vì đó là năng lực riêng của kỳ lân.

Giá ngài về sớm hơn năm năm...

Kỳ lân được sinh ra dưới dạng thú và ở trong hình dáng ấy trong năm năm đầu bởi vì khi ấy chúng vẫn chưa có sừng. Trong năm năm ấy, chúng không thể nói cũng như hiểu được những gì các tiên nữ nói, như một con chim non mới nở. Tuy nhiên, khác với chim non không thể cất cánh, kỳ lân có thể bay ngay từ khi mới chào đời. Kỳ lân con thường theo các tiên nữ đi quanh Ngũ Sơn, nhờ đó chúng có thể tìm và học cách hàng phục yêu quái như một trò chơi. Kỳ lân con lớn lên nhờ bú sữa nữ quái nên cũng hình thành sức đề kháng với thương tích và máu. Tuy mỗi kỳ lân mỗi khác, nhưng sau khoảng trung bình năm năm thì chúng có thể biến thành người và nói được ngôn ngữ của loài người. Một thời gian ngắn sau, có chúng thể duy trì

hình dạng con người lâu hơn, cho đến khi mọc sừng thì cũng là lúc không cần bú sữa nữa và có thể hoàn toàn biến thành người. Thường thì cho đến khi cai sữa thì phần lớn kỳ lân đều tự nhiên biết cách biến hình cũng như hàng phục yêu quái mà không cần ai chỉ dạy. Một kỳ lân sẽ chưa trưởng thành cho đến khi sừng mọc ra hết, tuy nhiên, chúng vẫn có đầy đủ năng lực của một kỳ lân. Khi kỳ lân vừa cai sữa thì cũng là lúc cờ kỳ lân được đồng loạt kéo lên tại tất cả điện thờ đất ở nước kỳ lân ấy, báo cáo rằng kỳ lân ở Bồng Sơn đã sẵn sàng lựa chọn tân vương. Sau khi thấy cờ kỳ lân, những người mong muốn trở thành quốc vương sẽ lên núi, yết kiến kỳ lân.

Trinh Vệ thở dài. Thái Kỳ không còn là một kỳ lân con nữa, vào ngày cậu trở về Bồng Sơn thì tại Đới quốc, quê hương của cậu, cờ kỳ lân đã được kéo lên. Không cách nào nói để với mọi người được rằng Thái Kỳ vẫn chưa sẵn sàng, cậu phải chọn một tân vương. Lẽ ra đến thời điểm này, Thái Kỳ phải biết cách biến thân và có một vài sử lệnh bảo vệ mình rồi.

“Sao vậy?” Thái Kỳ hỏi Trinh Vệ sau khi nghe thấy tiếng thở dài của cô.

Nhìn vẻ mặt lo lắng của Thái Kỳ, Trinh Vệ lắc đầu, tốt hơn không nên nhắc đến việc ấy, nếu không sẽ khiến cậu lo lắng hơn, dù sao cô cũng không dạy cậu được chuyện này. Khó khăn lắm Thái Kỳ mới vui lên được một chút nên Trinh Vệ cũng không muốn làm cậu buồn. Từ khi nghe Dung Khả nói rằng sau khi lựa chọn quốc vương, cậu sẽ không thể về lại Bồng Sơn được, Thái Kỳ lúc nào cũng ủ rũ. Ngày hạ chí càng đến gần thì gương mặt cậu càng trở nên phiến não hơn, khiến các tiên nữ cũng lo lắng theo. Và cậu cứ như thế cho đến khi được bảo rằng không nhất thiết phải chọn được một quốc vương trong những người lên núi đợt hạ chí này, đã có nhiều kỳ lân phải chờ đợi hàng năm liền để tìm ra một quốc vương xứng đáng, lúc này, cậu mới vui vẻ lại.

“Phải tận dụng khoảng thời gian này thôi...”

May là hiện giờ tại Phủ Độ cung không có ai cả, có vẻ như người duy nhất đến kịp ngày xuân phân là cái gã tên gọi Hồ Tôn ấy. Sau khi chuyện ấy xảy ra, hắn đã bị các tiên nữ dạy cho một bài học rồi đuổi khỏi núi mà không cấp cho đồ ăn, nước uống. Để về lại được Đới quốc, hắn phải chờ đến ngày An Hạp tiếp theo, khi Lệnh Khôn môn mở ra. Trong thời gian ấy, hắn sẽ phải đối phó với các yêu quái và yêu thú ở Hoàng Hải, mà chúng cũng không được hiền lành gì cho lắm. Tuy nhiên, hắn sẽ sống sót được cho đến ngày hạ chí, khi Lệnh Khôn môn khai mở và đoàn người lên núi bước vào, lúc ấy, chắc chắn hắn sẽ trở thành trò cười cho họ. Trinh Vệ không mấy may thương hại hắn.

Tình hình này chỉ có thể được duy trì cho đến ngày hạ chí, sau đó, Phủ Độ cung sẽ tràn ngập người, phải nhân thời điểm này mà đưa Thái Kỳ đến Hoàng Hải, giúp cậu thu phục các yêu quái nhỏ để học cái hàng phục yêu

quái. Nhưng so với các kỳ lân con khác, Thái Kỳ đã hoàn toàn mất đi dã tính nên Trinh Vệ rất lo lắng nhờ có chuyện gì không hay xảy ra.

“Trinh Vệ, chị đang nghĩ gì vậy?”

Nghe tiếng Thái Kỳ, Trinh Vệ ngẩng đầu lên và thấy cậu đang nhìn mình lo lắng.

“Không... Không có gì.”

“Chị đang lo cho em à?”

Trinh Vệ cười dịu dàng, Thái Kỳ đã hiểu rằng tiên nữ rất yêu quý kỳ lân. Cô cũng rất vui vì Thái Kỳ rất thông minh, còn nhỏ nhưng đã sớm hiểu trong lòng người khác nghĩ gì.

“Không đâu.”

“Nhưng...”

“Thêu thùa nhiều nên em hơi mệt một chút thôi, dù gì em cũng không giỏi mấy việc này.”

“Em giúp chị nhé?”

“Cảm ơn, nhưng nếu ngài thêu giỏi hơn em thì xấu hổ lắm. Đừng lo, cứ đi chơi tiếp đi!”

Trinh Vệ vừa cười vừa xoa đầu Thái Kỳ, lòng thầm nghĩ nếu Thái Kỳ có cơ hội tiếp xúc với những kỳ lân khác thì có lẽ sẽ tốt hơn. Một kỳ lân có thể dạy cậu những điều mà các tiên nữ cùng Sán Tử không thể dạy.

Chương V

5.1 “Ngọc Diệp đại nhân!” Thái Kỳ gọi lớn.

Sau bữa ăn trưa, Ngọc Diệp đi vào phòng lớn của Lộ Thiên cung, phía sau là một thanh niên trẻ tuổi với mái tóc vàng. Thấy thế, Trinh Vệ không khỏi ngưỡng mộ Ngọc Diệp.

Ra Huyền quân đã nghĩ đến việc này.

“Chỉ một thời gian ngắn không gặp mà con đã lớn đến thế này rồi à!” Ngọc Diệp mỉm cười xoa đầu Thái Kỳ.

“Tóc con cũng dài ra rồi. Ở đây có tốt không?”

“Tốt lắm ạ.”

Thái Kỳ trả lời rồi dời mắt về phía người thanh niên phía sau bà. Ngoài gã Hồ Tôn ra, đây là lần thứ hai cậu gặp một người đàn ông ở Bồng Sơn.

“Đây là Cảnh Đài phụ, Cảnh Kỳ.”

Thái Kỳ mở to mắt: “Anh ấy cũng là một kỳ lân?”

Ngọc Diệp gật đầu.

Thái Kỳ nhìn gương mặt vô cảm của Cảnh Kỳ, lúc này đang gật đầu với cậu. Tuy trông anh ta có vẻ lãnh đạm nhưng Thái Kỳ vẫn rất vui khi được gặp một kỳ lân khác. Cậu biết mình là một kỳ lân nhưng lại không rõ kỳ lân là loại sinh vật như thế nào.

Ngọc Diệp nhìn các tiên nữ xung quanh rồi nói: “Hôm nay Lộ Thiên cung náo nhiệt nhỉ!”

Dung Khả vội vàng cúi đầu trả lời: “Xin Huyền quân thứ lỗi, Thái Kỳ không muốn ăn một mình nên...”

Ngọc Diệp bật cười: “Tốt lắm. Dù gì Thái Kỳ cũng hiện là chủ nhân của Bồng Sơn, các em phải nghe lời ngài.”

“Vâng ạ.”

“À, Cảnh Đài phụ sẽ ở đây một thời gian. Em chuẩn bị chỗ ở giúp ngài nhé.”

“Vâng ạ.”

Sau khi nhìn tiên nữ kia cúi đầu và lui xuống, Ngọc Diệp cầm lấy tay Thái Kỳ: “Ta nghe nói có kẻ gây chuyện. Thật đáng tiếc, con có bị thương không?”

“Không ạ.”

“Cảm ơn trời đất.” Nói rồi Ngọc Diệp ra hiệu mời Thái Kỳ và Cảnh Kỳ ngồi xuống. “Cảnh Đài phụ đã ở Bồng Sơn trước con.”

“Thật ư?” Thái Kỳ nhìn Cảnh Kỳ, nhưng Cảnh Kỳ chỉ nhìn lại bằng

một ánh mắt lạnh lùng.

“Cả hai con đều được sinh là ở Bồng Sơn, nên cũng chính là anh em một nhà. Cảnh Đài phụ sẽ ở lại đây một thời gian, con hãy xem ngài như anh trai mình nhé. Có gì không hiểu thì cứ hỏi ngài.”

“Dạ.” Thái Kỳ cười với Cảnh Kỳ. “Cảnh Đài phụ, anh đã dùng cơm trưa chưa?”

“Ta đã ăn rồi.”

“Anh có muốn uống trà không?”

“Đa tạ, nhưng không cần.”

Thái Kỳ hơi nghiêng đầu: “Cảnh Đài phụ, anh sẽ ở đâu?”

“Trước kia ta ở Tử Liên cung.”

“Vậy giờ anh sẽ về đó à? Em đi cùng anh nhé?”

“Được.”

Thấy Cảnh Kỳ đứng lên, Thái Kỳ cũng đứng dậy theo. Cậu quay lại nhìn Ngọc Diệp rồi nói: “Ngọc Diệp đại nhân định ở lại đây hay có việc phải đi ạ?”

Ngọc Diệp mỉm cười: “Hiện giờ, ta cũng không bận lắm. Nếu muốn, ta có thể ăn tối cùng con.”

“Vâng ạ!”

Thái Kỳ cười rồi vội đuổi theo Cảnh Kỳ, Ngọc Diệp cùng các tiên nữ nhìn hai kỳ lân rời đi rồi bật cười.

Cho đến khi bóng dáng họ đi khuất, Trinh Vệ mới rụt rè mở miệng: “Xin thứ lỗi nếu em có gì vô lễ...”

“Em nói đi.”

“Em biết nói thế này là vô lễ, nhưng Cảnh Đài phụ vốn không dễ gần. Ngài và Thái Kỳ...”

Trinh Vệ chưa nói hết câu thì Ngọc Diệp đã bật cười: “Cảnh Đài phụ đúng là không dễ gần.”

Trinh Vệ im lặng. Cảnh Kỳ được sinh ra, lớn lên tại Bồng Sơn và chỉ vừa rời khỏi núi thiêng này không lâu nên cô hiểu rõ tính cách của anh. Lẽ ra cô không nên thắc mắc về quyết định của Ngọc Diệp, nhưng lần này, cô không thể không nói.

“Ta vốn định mời Liêm Đài phụ, dù gì hai người cũng từng gặp nhau, nhưng Liêm quốc lại đang có biến nên không thể làm phiền ngài.”

Trinh Vệ cũng nghe nói Liêm quốc, vương quốc của Liêm Lân đang có nội loạn nên gật đầu, tỏ vẻ hiểu ý.

“Rồi bất chợt ta nhớ ra rằng Cảnh Kỳ là gần tuổi với Thái Kỳ nhất. Tuy vương quốc của ngài hiện nay cũng chưa ổn định lắm, nhưng nhân cơ hội này lại có thể giúp sửa đổi tính cách một chút.”

Trinh Vệ gượng cười: “Vâng.”

Nụ cười trên gương mặt Ngọc Diệp vụt biến mất rồi lại hiện lên: “Cảnh

Nữ vương cũng hay để tâm mấy việc vặt mà tính tình của Cảnh Đài phụ lại khiến Cảnh Vương cảm thấy tệ hơn. Mong rằng Cảnh Kỳ có thể học được gì đó từ sự thân thiện của Thái Kỳ.”

Trinh Vệ im lặng gật đầu. Xem ra bên ngoài Bồng Sơn, vô số chuyện không hay đang xảy ra.

5.2 Thái Kỳ cùng một vài tiên nữ đi theo sau Cảnh Kỳ. Rất khó để một đứa trẻ như Thái Kỳ theo kịp bước chân của người trưởng thành như anh, nhất là anh lại còn không đi chậm lại. Khi đoàn người đến Tử Liên cung thì Thái Kỳ cũng vừa đuối sức. Kiến trúc của Tử Liên cũng tương đối giống Lộ Thiển cung. Khi Cảnh Kỳ vào trong, có vẻ như anh hồi tưởng lại lúc mình còn ở đây nên đi một vòng xem lại các gian phòng, Thái Kỳ nhận ra việc này nên chỉ lặng lẽ đứng ở một bên. Sau khi Cảnh Kỳ quay lại phòng lớn và ngồi xuống thì Thái Kỳ vẫn không nói gì. Đồ dùng vẫn còn được để lại nhưng các tấm rèm đều đã được mang đi, Cảnh Kỳ im lặng nhìn các tiên nữ chỉnh trang lại mọi thứ. Dường như cảm thấy Cảnh Kỳ đã quên mất mình nên Thái Kỳ cảm thấy áy náy, tuy nhiên, gương mặt của anh vẫn lạnh lùng nên cậu không dám cất tiếng hỏi, chỉ yên lặng đứng bên cạnh Cảnh Kỳ, dù trong lòng cảm thấy có chút thiếu lịch sự. Khi Thái Kỳ vẫn đang loay hoay không biết làm thế nào thì một tiên nữ đã bung trà lên, thấy cảnh tượng ấy, cô bật cười.

“Xin lỗi đã làm phiền, mời dùng trà ạ.” Cô vừa nói vừa đặt các tách trà xuống.

“Ừ...” Có vẻ như cuối cùng Cảnh Kỳ cũng nhớ ra rằng Thái Kỳ đang ở nên cạnh mình nên liền hướng ánh mắt về phía cậu. “Mới vừa rồi thật thất lễ.”

Rồi anh khẽ gật đầu với Thái Kỳ, tỏ vẻ tạ lỗi nhưng gương mặt vẫn không có cảm xúc gì.

“Um... Em có làm phiền anh không? Nếu vậy thì em về trước nhé.” Thái Kỳ cẩn thận hỏi lại.

Trước khi Cảnh Kỳ kịp hỏi đáp thì một tiên nữ đã lên tiếng trước: “Không, không phiền đâu. Lại đây uống trà nào.”

Rồi cô đẩy một chiếc ghế ra cho Thái Kỳ, cậu dè dặt ngồi xuống. Tình cảnh này thật miễn cưỡng.

“Um... Cảnh Đài phụ, xin hỏi anh sống ở đâu?”

“Khánh quốc.”

“Khánh quốc là một quốc gia như thế nào?”

“Là một đất nước nằm ở phía Đông.” Cảnh Kỳ trả lời một cách vô cảm.

Đối với những câu trả lời ngắn gọn này, Thái Kỳ cũng không hiểu lắm về Khánh quốc.

“Trước đây Cảnh Đài phụ từng ở Bồng Sơn à?”

“Ừ.”

“Anh ở đây từ khi sinh ra ư? Còn em chỉ vừa về đây thôi.”

“Ta ở đây từ khi sinh ra.”

“Vậy anh đã ở đây bao lâu?”

“Ta hạ sơn được hai năm.”

“Vậy anh đã chọn được quốc vương vào hai năm trước à?”

“Ta chỉ vừa gặp Người năm ngoái.”

“Ồ. Vậy là anh tốn một năm để tìm quốc vương của mình.”

“Ừ.”

“Có chuyện này...” Thái Kỳ cúi đầu nhìn chén trà đang tỏa hương hoa ngào ngạt. “Chọn lựa một quốc vương là như thế nào ạ? Dung Khả nói sẽ có Thiên Khải truyền đến, nhưng em không hiểu...”

Cảnh Kỳ lãnh đạm hỏi đáp: “Đến lúc đó rồi đệ sẽ hiểu.”

“Em có thể lựa chọn được một quốc vương không?”

“Được. Đệ là một kỳ lân.”

“Nhưng em không biết Thiên Khải là gì?”

“Không thể dùng lời để diễn tả được. Khi gặp quốc vương của mình thì đệ sẽ hiểu.”

“Nếu em chọn nhầm hay bỏ sót thì sao?”

“Không thể được. Quốc vương có vương khí.”

“Vương khí?”

Cảnh Kỳ gật đầu, vương mặt anh vẫn không có một chút cảm xúc gì: “Là khí chất mà quốc vương tỏa ra. Người không giống như những người khác nên chắc chắn đệ sẽ không chọn nhầm được.”

“Nhưng em không nghĩ mình giống những kỳ lân khác. Liệu em có lựa chọn quốc vương khác họ không?”

“Ta không biết hắc kỳ lựa chọn quốc vương ra sao.”

“Vâng...”

Thái Kỳ cũng không biết nói gì hơn, mồ hôi đã đổ đầy trán cậu. Trước đó, cậu đã rất muốn gặp một kỳ lân khác, nhưng giờ đây, trước mặt Cảnh Kỳ, những lo lắng của cậu vẫn không hề dịu đi chút nào.

“Sau khi rời Bồng Sơn, làm thế nào anh tìm được quốc vương của mình?”

Chọn lựa quốc vương trong một nhóm người dễ dàng hơn nhiều so với tìm giữa thiên hạ rộng lớn.

“Dựa vào vương khí.”

“Anh đã gặp rất nhiều người và xem xét liệu họ có vương khí hay không à?”

“Cho dù quốc vương không ở trước mặt thì kỳ lân vẫn có thể cảm nhận được vương khí của người, ta đã đi theo hướng ấy.”

“Ra vậy...” Thật ra, Thái Kỳ cũng vẫn chưa hiểu lắm. “Anh biến hình

được, phải không?”

“Không có kỳ lân nào không thể biến hình.”

“Nhưng em không thể, em không biết làm cách nào...”

Cảnh Kỳ nhìn Thái Kỳ, cậu nhận ra đôi mắt anh ta màu tím.

“Có ai chỉ đệ giờ tay lên không? Có ai chỉ đệ làm thế nào để đi đứng không?”

“Không ạ.”

“Biến hình cũng vậy thôi. Đệ hỏi thì ta cũng không biết phải đáp thế nào. Mà cho dù ta có giải thích thì đệ cũng không nhất thiết phải hiểu.”

“Ồ...”

Thái Kỳ cúi đầu, cậu cảm thấy như Cảnh Kỳ đã quyết định không nói thêm, vì thế nên cậu đứng lên, muốn về lại bên cạnh Sát Tử.

“Xin lỗi vì đã làm phiền anh.”

Cậu cúi người, Cảnh Kỳ chỉ gật đầu.

“Em gặp lại anh vào bữa tối được không?”

“Chẳng phải Ngọc Diệp đại nhân sẽ ăn cùng đệ sao?”

“Vâng ạ... Xin lỗi vì đã quấy rầy.”

Thái Kỳ hành lễ một lần nữa rồi vội vàng rời đi. Vừa đến cửa cung, nước mắt của cậu đã trào ra, cậu cảm thấy vô cùng chán nản và thất vọng. Bất chợt, cậu nghe thấy tiếng một tiên nữ phía sau.

“Thái Kỳ...”

Cô dịu dàng đặt tay lên vai cậu, bàn tay ấm áp nhưng nặng trĩu của cô khiến cậu cảm thấy còn tệ hơn.

“Có lẽ em không phải là một kỳ lân.”

“Không đâu.”

Rồi cô ôm cậu vào lòng.

“Nếu là kỳ lân, có lẽ em là đồ kỳ lân ngu ngốc.”

“Không đâu, Thái Kỳ.”

“Xin lỗi...” Thái Kỳ ôm chặt tiên nữ.

Cậu cảm có lỗi vì mình là một kỳ lân ngu ngốc, cậu không xứng với tình thương của các tiên nữ và không biết làm cách nào để báo đáp họ.

5.3 “**T**ại sao lại có đứa trẻ như thế này?” Bà nội thường oán trách.

“Không sao đâu, con đừng buồn.” Mẹ vẫn luôn nói thế, tay vuốt ve mái tóc của cậu, bàn tay của các tiên nữ cũng ấm áp như tay mẹ. “Đừng để ý đến những gì bà nội nói. Cứ là bản thân con thì mẹ đã rất hạnh phúc rồi.”

Vậy tại sao mẹ lại khóc?

Mỗi khi cậu xin lỗi thì mẹ lại bảo không phải lỗi của cậu. Mẹ cứ nhìn cậu, nuốt nước mắt vào trong lòng rồi mỉm cười, dịu dàng xoa đầu cậu và nói: “Không phải lỗi của con.”

Tiên nữ cũng nói thế rồi nhẹ nhàng vuốt ve lưng cậu, sau đó dùng bàn tay ấm áp của cô nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cậu, hai người cùng về Lộ Thiên cung. Dung Khả và Trinh Vệ cũng vẫn hay vỗ về cậu bằng cách ấy.

“Không cần phải gấp.”

“Đúng đấy, không biến thân được cũng không sao. Em chắc chắn ngài là một kỳ lân nên đừng lo lắng gì nữa nhé.”

Đừng lo.

“Đều là do Cảnh Đài phụ cả, ngài ấy thật quá đáng.”

Bà nội cũng thường hay nổi giận.

“Đừng khóc, không biến thân được cũng không sao.”

Không phải lỗi của con.

“Đừng để mấy chuyện nhỏ này làm ngài buồn phiền.”

Ngay cả Sán Tử cũng đến an ủi Thái Kỳ. Cô ôm lấy cậu bé rồi dịu dàng vỗ lưng cậu và nói: “Ra ngoài chơi một chút nhé, gió chiều rất mát.”

Tất cả mọi người đều tốt đến mức khiến cậu cảm thấy mỗi một. Những đôi bàn tay ấm áp và lời lẽ dịu dàng chỉ khiến cậu cảm thấy tệ hơn.

“Thái Kỳ, đi đi!” Dung Khả khoác một chiếc áo cho cậu. “Nhưng nhớ về trước bữa tối, hôm nay Huyền quân sẽ đến ăn cùng, nhất định là sẽ rất vui.”

Dung Khả tiễn hai người đi, trong lòng Sán Tử, Thái Kỳ vẫn còn khóc.

“Cảnh Đài phụ thật là...” Ngọc Diệp thở dài khi đến Tử Liên cung.

Cảnh Kỳ chỉ im lặng đứng một bên.

“Thái Kỳ vẫn còn bé, sao con lại làm nó khóc?”

“Không phải con cố ý.”

“Tất nhiên, ta biết... Nhưng con có thể thay đổi cách nói chuyện được không?”

“Con chỉ nói sự thật. Thái Kỳ hỏi con làm thế nào để biến thân, con cũng không biết phải dạy đệ ấy như thế nào.”

Ngọc Diệp lại thở dài: “Nhưng nói vậy quả thật rất khó nghe. Thái Kỳ kém may mắn hơn con, nó được sinh ra và lớn lên ở Bồng Lai. Lẽ ra con...”

“Nếu vậy thì người nên đề nghị Diên Đài phụ đến, dù gì huynh ấy cũng được sinh ra ở Bồng Lai. Con không nghĩ mình thích hợp với việc này.”

“Cảnh Kỳ...” Giọng của bà cứng rắn hơn. “Ta gọi con đến vì chuyện này tốt cho cả hai con.”

“Con...”

“Con tưởng rằng Ngọc Diệp ta không biết con đang gặp rắc rối gì sao?”

Nghe Ngọc Diệp nói thế, Cảnh Kỳ chỉ biết thở dài. Anh nghĩ về vị nữ vương nơi quê nhà mình, cô vốn là con gái một thương gia. Nói dễ nghe một chút, Nữ vương quả đúng là con gái, nhưng nói khó nghe thì cô quá yếu đuối, không đủ năng lực xử lý công việc triều chính. Ngày qua ngày, cô càng

buồn bã hơn, bỏ mặc mọi việc và nhốt mình sâu trong vương cung, thuyết phục thế nào cũng không ra. Dù Cảnh Kỳ có khuyên răn và khuyến khích Nữ vương đến đâu thì mọi việc không những không tiến triển mà còn tệ hơn.

“Những gì con nói rất chính xác, nhưng con phải hiểu rằng, cách chính xác nhất không phải là cách tốt nhất.”

Cảnh Kỳ ngẩn ngại. Anh không hiểu vì sao cách chính xác nhất lại không phải là cách tốt nhất.

“Trước tiên con phải học cách nhìn xem thái độ của người khác. Ngay cả một đứa trẻ hiếu động như Thái Kỳ mà cũng sợ con, vậy thì làm sao mà con thuyết phục được Cảnh Vương chứ?”

Cảnh Kỳ thở dài.

oOo

“Thái Kỳ đi đâu rồi?” Anh hỏi một tiên nữ vừa gặp trên đường.

Cô chỉ về phía sau, hướng vòng ngoài Bồng Lư cung và nói: “Ở vườn hoa hiên ạ. Xin đừng làm ngài ấy khóc nữa nhé!”

Trên đường đi, mỗi lần nói về Thái Kỳ là anh lại nhận được lời trách móc, tuy vẫn giữ gương mặt lạnh lùng nhưng trong lòng anh cảm thấy hơi nản chí.

“Không phải ta cố tình làm đệ ấy khóc.”

“Chúng em biết ngài không cố ý, nhưng ngài đã xử sự quá lạnh lùng.”

“Lần sau ta sẽ chú ý hơn.”

Đó là tất cả những gì anh có thể trả lời, sau đó lại rầu rĩ đi tiếp. Trên con đường đá, Cảnh Kỳ đã gặp không biết bao nhiêu là tiên nữ, tất cả họ đều quở trách anh hay tỏ thái độ không hài lòng, đường đến vườn hoa hiên cũng trở nên xa hơn.

Cảnh Kỳ dừng lại. Ở giữa khu vườn hoa vàng đang nở rộ, anh thấy một nữ quái đang ngồi trên đất, Thái Kỳ đang vùi mặt vào phần thân báo của cô. Thái Kỳ quả là một kỳ lân kỳ lạ, Cảnh Kỳ thầm nghĩ. Đứa trẻ ấy chắc chắn là một kỳ lân, nhưng mái tóc màu đen bạc ấy khiến anh cảm thấy xa lạ. Bên cạnh đó, anh cũng không giỏi dỗ dành trẻ con, đôi bàn tay nhỏ bé làm anh cảm thấy Thái Kỳ như một sinh vật khác. Gương mặt đang vùi vào nữ quái khiến cậu trông còn bé hơn, khiến toàn thân anh cảm thấy không biết phải làm thế nào. Cảnh Kỳ chần chừ, không biết phải mở lời thế nào, trong lúc ấy, nữ quái đã nhìn thấy anh. Thái Kỳ cũng theo hướng đó mà nhìn về phía Cảnh Kỳ, đôi mắt đen nhánh của cậu mở to, vội vàng lấy tay áo chùi nước rồi đứng dậy, cúi sâu người chào anh.

“Vừa rồi, là lỗi của em.”

“Không.” Cảnh Kỳ nói, rồi vội vàng bỏ sung. “Ta mới là người phải xin lỗi, ta đã không để ý đến cảm giác của đệ.”

“Không phải.” Thái Kỳ lắc đầu.

Nhìn Thái Kỳ lắc đầu mạnh, Cảnh Kỳ cũng không hiểu vì sao cái cổ

mảnh khảnh ấy có thể chịu nổi cái lắc đầu mạnh như thế.

“Là do em không tốt. Em rất xin lỗi.”

“Không... Ta ngồi đây được không?”

“Vâng ạ.”

Cảnh Kỳ ngồi xuống, Thái Kỳ cũng ngồi theo.

Cảnh Kỳ nhìn Sán Tử cúi người hành lễ rồi nói: “Là nữ quái của đệ à?”

“Vâng, tên là Sán Tử.”

“Quả là một nữ quái tốt.”

Nghe Cảnh Kỳ nói thế, mắt Thái Kỳ mở to: “Vậy là có nữ quái không tốt à?”

“Có chứ. Càng nhiều loại pha lại với nhau như Sán Tử thì nữ quái càng tốt. Sán Tử, người có thể đi được rồi, ta sẽ chăm sóc Thái Kỳ.”

Sán Tử cúi sâu người rồi rời đi, Cảnh Kỳ nhìn bóng dáng cô dần biến mất, mắt nhú lại.

“Quả là một nữ quái tốt, nhưng năng lực vẫn chưa được giải phóng.”

Sau khi Thái Kỳ nghe những lời này, cậu nghiêng đầu, tỏ vẻ không hiểu, mái tóc chằm xuống những bông hoa hiên, cả đồng hoa tỏa hương ngào ngạt.

“Hẳn là do năng lực của đệ vẫn chưa hoàn toàn thức tỉnh. Nữ quái và chủ nhân của mình được liên kết vô cùng chặt chẽ, nếu kỳ lân lâm bệnh, nữ quái cũng sẽ không khỏe.”

“Em... bị bệnh à?”

“Đó chỉ là một cách ví von. Tuy nhiên, tình trạng của đệ hiện giờ cũng có thể xem như nhiễm bệnh.”

“Thật ư...”

Nhìn đứa trẻ trước mặt mình đang cúi đầu, tỏ vẻ thất vọng, Cảnh Kỳ lại thở dài, anh vốn giỏi mấy việc này.

5.4 Cảnh Kỳ không biết phải nói gì, trong khi đó, Thái Kỳ vẫn cúi đầu im lặng.

“Ta hỏi đệ một chuyện được không? Lúc ấy, vì sao đệ lại khóc?” Câu hỏi này tuy có hơi lạc lõng, nhưng Ngọc Diệp đã dặn Cảnh Kỳ phải tìm hiểu xem Thái Kỳ nghĩ gì.

“Em xin lỗi...” Chú kỳ lân nhỏ co người lại.

“Ta không muốn nghe đệ xin lỗi, ta muốn biết lý do.”

Thái Kỳ cúi đầu sâu hơn: “Bởi vì em cảm thấy mình thật vô dụng.”

“Vì sao?”

“Vì em cảm thấy mình sẽ không bao giờ biến thân được, trong khi các tiên nữ rất kỳ vọng vào em...”

“Đệ quan tâm đến cảm giác của các tiên nữ đến thế ư?”

Thái Kỳ ngẩng đầu lên, gương mặt trông rất khổ sở, cậu nói: “Vâng ạ,

bởi vì các chị ấy rất tốt với em. Em được sống ở Bồng Sơn và được mọi người hết mực yêu thương vì em là một kỳ lân, nhưng em lại không biết làm những điều kỳ lân có thể làm, ít ra thì em cũng có thể biến thân để khiến các chị ấy vui lòng. Nhưng mỗi khi nghĩ đến ngay cả chuyện ấy mà cũng không làm được, em lại thấy mình thật vô dụng...” Nói rồi nước mắt cậu bắt đầu trào ra.

“Xin đừng khóc, không các tiên nữ lại la rầy ta nữa mất.”

Thái Kỳ mở to mắt: “Cảnh Đài phụ, anh cũng bị các tiên nữ la rầy ư?”

“Tất nhiên. Họ cũng không khách khí với kỳ lân lắm đâu.”

Thái Kỳ cười lên.

Cảnh Kỳ tiếp lời: “Đệ cũng không cần phải để ý đến họ lắm đâu. Nhiệm vụ của tiên nữ là chăm sóc kỳ lân và đệ là chủ nhân của họ.”

“Nhưng...” Thái Kỳ cúi đầu, giọng có vẻ xấu hổ. “Nhưng không có các chị ấy thì em chẳng làm được gì cả. Tất cả mọi chuyện đều phải dựa vào bọn họ nên em khó mà cảm thấy mình là chủ nhân.”

“Cách nghĩ của đệ cũng thật lạ.”

“Thật ư...?”

Giọng của Thái Kỳ buồn đi, khiến Cảnh Kỳ lại hoảng hốt. Trong lòng mình, lúc nào anh cũng cảm thấy mình không thích hợp để làm việc này, như anh đã nói với Ngọc Diệp. Anh cũng không hiểu vì sao bà lại đề nghị anh đến.

“Không phải ta đang trách cứ đệ.”

“Vâng...” Thái Kỳ gật đầu, rồi nhỏ giọng nói: “Ở nhà cũng vậy.”

“Ở nhà?”

“Vâng, ở nhà em ở Bồng Lai. Chẳng bao giờ em có thể làm bà nội và mẹ vừa lòng. Lúc nào bà cũng nổi giận còn ba mẹ thì chỉ thờ dài.”

Con thực xảy ra mười năm trước đã cuốn Thái Kỳ đến Bồng Lai vẫn còn khắc sâu trong ký ức Cảnh Kỳ, khi ấy, anh vẫn còn ở Bồng Sơn.

“Rồi Sán Tử đến và đưa em về Bồng Sơn. Tất cả các tiên nữ đều nói Bồng Lư cung chính là nhà thật của em, bắt chọt em hiểu ra rằng, bởi vì em không phải con ruột của ba mẹ nên lúc nào em cũng có lỗi. Nhưng... Ở Bồng Lư cung này cũng vậy, tuy không ai trách mắng hay khóc lóc vì em, nhưng em vẫn không biết cách nào làm mọi người vui lòng. Em thường nghĩ có lẽ mình không phải kỳ lân, lẽ ra em không được ở Bồng Sơn này, cũng giống như nhà mình ở thế giới bên kia.”

Cuối cùng Cảnh Kỳ cũng hiểu, Thái Kỳ đã phải rời nơi mình sống suốt mười năm qua để về lại Bồng Sơn. Anh hiểu tâm trạng của Thái Kỳ, cũng giống như mình trước kia, anh đã cảm thấy rất buồn khi phải rời Bồng Sơn, mà cái đứa trẻ ở bên cạnh mình vốn cũng mau nước mắt.

“Đệ đúng là kỳ lân, tuyệt đối không sai.”

“Thật ư?”

“Một kỳ lân có thể nhận ra kỳ lân khác. Đệ phát ra thần khí của kỳ lân.”

Thái Kỳ nhìn Cảnh Kỳ.

“Đó như một luồng kim quang, ta có thể nhìn thấy ánh sáng ấy tỏa rực rỡ, chắc chắn là không sai.”

Thái Kỳ tự nhìn mình rồi lại hướng về phía Cảnh Kỳ: “Nhưng... Em không thấy.”

“Là do năng lực của đệ vẫn chưa thức tỉnh hoàn toàn. Nhưng đệ chắc chắn là một kỳ lân.”

“VẬY... Em có thể tiếp tục ở Bồng Sơn dù em không làm được những gì kỳ lân có thể làm?”

“Đúng.”

Thái Kỳ thở dài một tiếng rồi lại mở to mắt.

“Chẳng lẽ, đệ đang nhớ nhà mình ở Bồng Lai?”

“Vâng ạ, em thường nghĩ đến mọi người ở nhà, nhưng khi ấy em lại cảm thấy có lỗi với các tiên nữ.”

Cảnh Vương rất nhớ nhà và người mẹ đã quá cố của mình, nhớ đến độ cô vẫn thường hay trách mắng Cảnh Kỳ và bảo anh phải đưa cô về nhà.

“Anh không có mẹ à?”

“Phần lớn các kỳ lân không có mẹ.”

“VẬY thì em quả thật may mắn.”

“Nhưng chúng ta có nữ quái và các tiên nữ... Đệ có mẹ, chắc hẳn đệ rất nhớ Người?”

Thái Kỳ không nói gì mà chỉ gật đầu.

“Không cần phải cảm thấy tội lỗi với các tiên nữ.”

Thái Kỳ lại gật đầu: “Nhưng dù gì em cũng không phải con ruột của ba mẹ, có nhớ mẹ thì cũng vô ích.”

“VẬY Ạ.”

“Các tiên nữ rất tốt. Nếu cứ nhớ nhà mãi thì các chị ấy sẽ phạt em mất.”

“Không đâu.”

“Thật sao?”

“Tất nhiên.”

Thái Kỳ bắt đầu ôm lấy đầu gối mình rồi vùi đầu vào giữa hai chân mà khóc thút thít. Cảnh Kỳ lại hốt hoảng, không biết có phải do mình làm Thái Kỳ khóc không.

“À... Thái Kỳ...”

“Em xin lỗi...” Thái Kỳ lại co người vào.

Cảnh Kỳ cũng không biết phải làm sao. Mái tóc màu đen ánh bạc của Thái Kỳ rũ xuống, để lộ cái cổ nhỏ xíu, khiến cậu trông càng khổ sở hơn, vai co lại, ôm lấy chân mình. Cảnh Kỳ hơi chần chừ một lúc rồi đặt tay lên vai

Thái Kỳ.

“Em xin lỗi...” Thái Kỳ lại xin lỗi khiến Cảnh Kỳ còn bối rối hơn.

“Không cần phải xin lỗi.”

Nhưng Thái Kỳ còn khóc to hơn. Cảnh Kỳ nhớ lại xem các tiên nữ đã làm thế nào rồi ôm lấy Thái Kỳ vào lòng, Thái Kỳ cũng ôm chặt anh. Nhìn Thái Kỳ buồn bã thế này, Cảnh Kỳ cũng cảm thấy không vui, hơi ấm của đứa trẻ trong lòng mình khiến anh không cách nào rời nó được. Anh xoa đầu Thái Kỳ rồi ôm cậu chặt hơn.

“Em... Em muốn về nhà...” Thái Kỳ vừa méu máo vừa nói.

“Ừ.”

“Em nhớ mẹ lắm...”

Nghe những lời này, Cảnh Kỳ cảm thấy chú kỳ lân nhỏ trong lòng mình vô cùng cô đơn.

5.5 Bầu trời đã nhuộm đỏ, những tia sáng mặt trời chiếu qua Vân Hải, lóe lên từng đợt. Cảnh Kỳ dắt tay Thái Kỳ đi qua những con đường mê cung tràn ngập ánh sáng mặt trời đang xuống núi. Trên mỗi bước đi, Thái Kỳ lại nhớ về nơi quê nhà. Cậu đã quen với cuộc sống giữa mê cung này, mỗi ngày đều trôi qua rất nhanh và vui vẻ, quen với cả việc không phải đến trường hàng ngày. Cậu vốn không có bạn bè nên cho dù là đứa trẻ duy nhất ở Bồng Sơn thì Thái Kỳ cũng không cảm thấy cô đơn lắm. Sát Tử và các tiên nữ rất tốt với cậu. Ở đây, không có bà nội la mắng cậu, cũng như không phải nhìn thấy cảnh mẹ và bà nội cãi nhau vì cậu, và tất nhiên, cũng không nhìn thấy cảnh mẹ lặng lẽ khóc sau những cuộc cãi vã. Cậu sẽ không bao giờ phải chứng kiến ba mẹ cãi nhau hàng đêm vì cậu nữa, để rồi sau đó bị ba gọi ra rồi thất vọng, thờ dãi và trách mắng cậu. Tất cả những chuyện ấy đã là quá khứ.

Các tiên nữ đã nói rằng Bồng Sơn chính là nhà cậu, cậu không bao giờ nghi ngờ việc ấy. Họ chăm sóc cậu vô cùng kỹ càng và đón chào cậu rất thật lòng, Thái Kỳ biết các tiên nữ đã vui mừng thế nào khi cậu trở về. Bên cạnh đó, cậu cũng cảm thấy mình không nên cứ nhớ mãi về nơi mình vốn không thuộc về, như thế sẽ phụ lòng các tiên nữ. Tuy nhiên, những tâm tư ấy cứ phảng phất trong đầu cậu, cái hành lang dài và cũ kỹ ở nhà mình còn thú vị hơn mê cung này, cái sân vườn ấy dường như đẹp hơn những khu vườn ở đây. So với bây giờ, những tháng ngày ở trường học, nơi không ai chú ý đến mình còn cậu chỉ lặng lẽ nhìn những người khác, thật dễ chịu. Và cuối cùng là nỗi nhớ cha mẹ và đứa em trai, Sát Tử và các tiên nữ cũng không giúp được cậu thôi nghĩ về gia đình mình.

Bây giờ chắc là bữa cơm tối rồi. Mẹ, bà nội và em trai cậu chắc hẳn đang quây quần bên bàn ăn? Hôm nay, ba có về không? Ba có về sớm một chút để có thể tắm cùng và kỳ lưng cho cậu không? Mỗi khi nhớ lại những

chuyện này, cậu lại nhớ nhà hơn. Hoa cắm tú cầu ngoài vườn đã nở chưa? Bà nội đã lấy cây dù khỏi nhà kho chưa? Sau khi bà và mẹ cãi nhau, liệu có ai đó phải trốn trong phòng tắm mà khóc không? Đứa em nhỏ đã tự đi vệ sinh ban đêm được chưa? Họ có nhớ đến cậu không. Sẽ rất buồn nếu mọi người quên cậu, nhưng nếu quên cậu thì họ có hạnh phúc hơn không? Tuy như thế rất buồn, nhưng cậu cũng không muốn mọi người vì mình mà không vui.

“Thái Kỳ.”

Thấy mình lại muốn khóc nên Thái Kỳ cố mở to mắt, nén nước mắt lại.

“Vâng.”

“Có muốn cùng ta về Tử Liên cung không?”

Thái Kỳ ngẩn đầu nhìn Cảnh Kỳ, gương mặt anh vẫn không biểu hiện chút cảm xúc gì, nhưng bàn tay nắm lấy tay cậu rất ấm áp.

“Nhưng em phải ăn tối cùng Ngọc Diệp đại nhân...”

“Chỉ một chút thôi.”

“Vâng ạ.”

Cảnh Kỳ đi thẳng về Tử Liên cung và bảo các tiên nữ lui xuống, sau đó đưa Thái Kỳ vào phòng ngủ. Khu vườn nhỏ phía Đông căn phòng giáp với vách núi đã được ánh chiều tà nhuộm vàng, lớp rêu trên vách đá tỏa sáng lấp lánh. Ánh sáng chiếu vào khiến căn phòng sáng lên ánh mặt trời. Cảnh Kỳ vỗ nhẹ tay Thái Kỳ rồi buông ra. Anh đứng giữa phòng, đầu hơi ngẩng lên một chút và nhắm mắt lại. Khi Thái Kỳ nghiêng đầu nhìn anh, tỏ vẻ ngẩn ngại thì cũng là lúc phép màu diễn ra. Cậu không tin vào mắt mình, thân thể Cảnh Kỳ bắt đầu run lên rồi tan ra như thủy tinh hoặc kim loại nóng chảy. Dòng chất lỏng tỏa kim quang rực rỡ, tràn đi khắp nơi như một tấm vải được trải ra đất. Thái Kỳ không thốt nên lời, trước mặt cậu là một linh thú.

“Ah...”

Mọi chuyện chỉ diễn ra trong nháy mắt, chiếc áo choàng trên người Cảnh Kỳ rơi xuống sàn nhà. Con linh thú cúi đầu xuống một chút nhìn Thái Kỳ, nó có đôi mắt màu tím và bộ bờm vàng rực rỡ. Cổ nó không dài như hươu cao cổ, đôi chân thon như chân hươu và mảnh khảnh hơn chân ngựa. Bộ bờm vàng rực kéo dài xuống lưng, phản chiếu ngũ sắc lấp lánh.

“Kỳ lân...”

Cuối cùng Thái Kỳ cũng hiểu rằng kỳ lân rất khác với hươu cao cổ, đó là hai sinh vật hoàn toàn khác nhau. Gương mặt của nó gần với hươu hơn gương mặt dài của ngựa, ở giữa trán là một chiếc sừng nhọn khiến cậu cảm thấy nó trông như một con hươu với chiếc sừng ngắn giữa trán. Bộ lông trắng tỏa sáng như trên châu, phản chiếu ánh sáng đỏ hồng của trời chiều. Bộ bờm vàng rũ xuống dưới cổ khiến Thái Kỳ nhớ đến mái tóc dài đến chân của Cảnh Kỳ, mái tóc ấy đã ngắn đi và đẹp hơn nhiều sau khi trở thành bờm, rực rỡ giữa trời chiều như ngọn lửa vàng. Móng chân của nó trông như ngựa còn

đuôi thì dài hơn đuôi hươu, phần nối đuôi vào thân mình rất mỏng manh. Hơn nữa, cái đuôi ấy cũng không giống đuôi ngựa, nó dài và dày hơn, có lẽ như giữa đuôi bò và ngựa.

“Cảnh Đài phụ... Đây chính là kỳ lân ư?”

“Ừ.”

Cậu không ngờ kỳ lân lại trả lời mình, đó chính là giọng Cảnh Kỳ.

“Quả không giống như em đã tưởng tượng.”

“Vậy sao?”

Cậu bước đến gần để xem kỹ hơn và nhận ra con kỳ lân là một sinh vật to lớn, cho dù trông mỏng manh hơn và nhỏ hơn ngựa một chút. Cậu muốn đưa tay vuốt ve bộ lông mềm mại và lấp lánh của kỳ lân nhưng lại chần chừ khi nhớ ra đó là Cảnh Kỳ.

“Em không ngờ kỳ lân lại là sinh vật đẹp đến thế này.”

Thái Kỳ vẫn đứng đó ngắm nhìn kỳ lân. Cảnh Kỳ đưa chiếc mũi của mình đến gần Thái Kỳ.

“Đệ có thích hình dạng này không?”

“Rất thích ạ.” Thái Kỳ cảm thấy mặt mình đỏ lên. “Em cũng sẽ biến thành thế này à?”

“Đệ là một hắc kỳ nên màu lông sẽ khác.”

“Vậy à...”

Lúc này, cậu rất tò mò không biết biến thành thú sẽ cảm thấy như thế nào.

“Chân trước có giống hai tay không?”

“Không, chân trước là chân trước. Sau khi biến hình, đệ sẽ không còn cảm thấy mình là người nữa.”

“Sừng và đuôi thì sao?”

“Đuôi không có cảm giác. Còn sừng thì... phía dưới nóng như lửa đốt, do ý thức của mình đều tập trung vào điềm ấy. Sau khi biến hình, toàn bộ ý thức sẽ tập trung về phía trán.”

Thái Kỳ thử bắt chước Cảnh Kỳ, nhắm mắt lại, cố gắng tập trung toàn bộ ý thức về trán. Tuy nhiên, không có gì xảy ra, Thái Kỳ lại thở dài.

“Có lẽ em không học ngay được.”

“Đừng lo.”

“Biến thành dạng này thì mình có thể phi rất nhanh phải không?”

“Ừ. Kỳ lân có thể vượt qua Hoàng Hải. Khi phi trên không trung, chúng ta nhanh hơn bất cứ loài chim nào. Bay vòng quanh thế giới là chuyện vô cùng đơn giản.”

“Vậy chúng ta có thể đi Bồng Lai không? Em nghe nói Bồng Lai ở tận cùng thế giới.”

“Được, chỉ cần đệ muốn là được.”

Thái Kỳ tròn mắt, biến thành một linh thú tuyệt đẹp thế này và bay

vòng quanh thế giới, như thế chẳng phải sẽ rất tuyệt sao. Chỉ cần biến hình được, mỗi khi nhớ nhà cậu có thể lên về nhà xem qua một chút.

“Nếu đệ thích, ngày mai ta có thể chở đệ đi một vòng.”

“Có thật không?”

“Thật. Nào, bây giờ mau về cung đi. Ngọc Diệp đại nhân chắc đang chờ đệ đây. Ta sẽ đến sau.”

“Vâng ạ.” Thái Kỳ cúi sâu người. “Cảnh Đài phụ, rất cảm ơn anh.”

Chương VI

6.1 “**L**úc đầu em cũng lo lắng...” Dung Khả nghỉ tay.

Kể từ sau khi trở về Bồng Sơn, Thái Kỳ đã lớn thêm một chút nên tất cả áo quần đều phải được sửa lại.

“Bây giờ thì ngài rất thân thiết với Cảnh Đài phụ. Tuyệt thật!”

Tất cả các tiên nữ đang may vá đều cười ồ lên, Dung Khả cũng cười. Cô vẫn còn nhớ gương mặt của Thái Kỳ vào cái ngày cậu chạy thẳng vào Lộ Thiên cung và kể cho cô nghe Cảnh Kỳ đã biến hình cho cậu xem và ngày hôm sau còn cho phép cậu cưỡi trên lưng bay một vòng. Hôm ấy, Thái Kỳ vui đến độ nửa đêm mới ngủ được. Ngày hôm sau, cậu trở về Bồng Lư cung với gương mặt lấm lem, mái tóc rối bời và lại vui đến ngủ không được.

“Huyền quân quả không sai.” Một tiên nữ lên tiếng, sau đó cô lại cười.

“Gần đây, nhờ Thái Kỳ mà Cảnh Đài phụ bắt đầu quan tâm hơn đến cảm giác của những người xung quanh. Quả thật khiến người ta cảm thấy là lạ à nha.”

Cảnh Kỳ đã ở đây rất lâu nên các tiên nữ cũng không khách khí với anh.

“Đừng đòi hỏi ở ngài nhiều quá.”

“Đúng đấy!”

Rồi các tiên nữ lại đồng loạt cười lớn. Lúc này, họ nghe thấy tiếng bước chân chạy vào trong.

“Em về rồi!”

“Ngài về rồi à!”

Thái Kỳ chạy vào với mái tóc dài rối tung và gương mặt vô cùng vui vẻ, phía sau là Sát Tử và một trong những sử lệnh của Cảnh Kỳ, Ban Cừ.

“Hôm nay ngài đã đi đâu?”

“Cảnh Đài phụ đưa em đi Hoa Sơn, ở đó có nhiều loại chim ngộ lắm.”

Nhìn gương mặt hạnh phúc của Thái Kỳ, Dung Khả không nén được nụ cười. Thái Kỳ đã hoàn toàn xem Cảnh Kỳ như anh ruột của mình, khiến các tiên nữ không ngờ rằng đứa trẻ này lại thân thiết với Cảnh Kỳ đến thế.

“Tuyệt quá.”

“Cảnh Đài phụ nói ngày mai sẽ đưa em đi Hoàng Hải và dạy em hàng phục yêu quái.”

“Thật ư?” Giọng Dung Khả đầy phấn khởi.

Ban Cừ cười: “Đừng lo, chúng tôi sẽ bảo vệ Thái Kỳ.”

“Vâng...”

Có sử lệnh của Cảnh Kỳ thì mọi thứ sẽ ổn, tuy Dung Khả gật đầu với Ban Cừ nhưng trong lòng mình, cô vẫn còn hơi lo lắng một chút. Trước đây cũng có kỳ lân vong mạng ở Hoàng Hải, nơi yêu quái tấn công mọi sinh vật, bất kể đó là người hay kỳ lân.

“Nào, đi tắm thôi. Đến giờ ăn tối rồi.”

“Vâng.”

Thái Kỳ gật đầu rồi nói với Sán Tử và Ban Cừ: “Đi nào!”

Nhìn Thái Kỳ và hai yêu thú đi khuất, Dung Khả để chiếc áo trên tay qua một bên.

oOo

“Có gì không?”

Lúc Dung Khả đến Tử Liên cung, Cảnh Kỳ cũng vừa bước ra từ suối nước nóng bên trong Tử Liên động. Đó là một con suối nước nóng khởi nguồn từ động này, chảy qua ao sen đến cổng chính.

“Em nghe nói ngài sẽ đưa Thái Kỳ đi Hoàng Hải.”

“À, là chuyện đó.” Cảnh Kỳ đứng dậy, lau mái tóc dài ướt đẫm của mình. “Đừng lo, ta sẽ bảo các sử lệnh chú ý bảo vệ Thái Kỳ.”

“Nhưng...”

Cảnh Kỳ cười khò: “Tiên nữ các ngươi quả thật rất yêu thích Thái Kỳ.”

“Thái Kỳ chỉ mới mười tuổi, vẫn còn rất nhỏ.”

“Không nên nghĩ thế.” Cảnh Kỳ đi về phía cổng chính, nhìn xuống ao sen. “Chỉ còn nửa tháng nữa là đến ngày hạ chí.”

Dung Khả cúi đầu.

“Ta vừa đến Lệnh Khôn môn xem qua một chút. Đã có hơn năm mươi kỵ sĩ đang chờ ở đó.”

“Nhiều vậy sao?”

Cảnh Kỳ gật đầu: “Ta đã cho rằng Đới quốc ở ngược hướng Lệnh Khôn môn nên sẽ không có nhiều người lên núi. Có lẽ họ đã đi quanh bốn cửa lớn và chờ chờ kỳ lân phát lên.”

Có những người chỉ đi quanh Kim Cương Sơn, chờ khi chờ kỳ lân được kéo lên để nhanh chóng vào Hoàng Hải vào ngày An Hạp tiếp theo bởi vì nếu chờ chờ kỳ lân rồi mới chuẩn bị đi thì sẽ không kịp. Một thời gian ngắn sau ngày hạ chí là sẽ có người đến Phủ Độ cung.

“Ta thấy Thái Kỳ cần phải có sử lệnh trước ngày hạ chí.”

Tất cả những người đang chờ đợi bên ngoài bốn cổng thiêng kia đều cho rằng mình chính là quốc vương được chọn, vì thế nên bọn họ cũng rất kiêu căng. Nếu là người hiểu đạo lý thì không phải lo lắng, nhưng phần lớn những người đó đều rất tự phụ.

Cảnh Kỳ tiếp lời: “Ta cũng không thể ở đây được lâu. Dù gì Nữ vương chỉ mới lên ngôi, vương quốc vẫn chưa ổn định lắm...”

“Xem ra Cảnh Đài phụ cũng rất yêu quý Thái Kỳ.” Dung Khả không

khỏi bật cười và buộc miệng nói.

Cảnh Kỳ nhíu mày: “Nếu không, tiên nữ các cô lại cho rằng ta ức hiếp đệ ấy.”

“Vâng.” Dung Khả mỉm cười rồi cúi người hành lễ. “Tất cả xin trông cậy vào ngài.”

“Ta sẽ không để Thái Kỳ bị thương, nếu không các tiên nữ sẽ thuyết giáo ta đến chết mất.”

“Xin đừng quên những lời hôm nay của ngài.”

6.2 “Đệ thích nó không?” Cảnh Kỳ vừa hỏi vừa đưa cho Thái Kỳ một con thú trông như con thỏ.

Công vào Hoàng Hải nằm ở bờ Ngũ Sơn, chỉ là một mảnh đất hoang vu đầy lùm cây, bụi cỏ. Con thú Cảnh Kỳ đưa cho Thái Kỳ trông như một con thỏ tai ngắn hoặc chuột thân dài.

“Nó là Tước Hồ hay phi thử ạ?”

Con tiểu yêu tỏ ra vâng lời, để Thái Kỳ ôm nó, qua bộ lông mềm mại, cậu có thể cảm nhận được tiếng tim đập thình thịch của nó.

“Tước Hồ.” Con yêu quái trả lời bằng một giọng lấp bắp, nó vừa được Cảnh Kỳ thu phục thành sử lệnh.

“Phi thử là tên gọi chung của loại yêu quái này còn Tước Hồ là tên của nó.”

Thái Kỳ gật đầu, cổ họng Tước Hồ run run.

“Xin chào.”

Tước Hồ không trả lời mà chỉ rên ư ừ.

“Nó nói được gì khác không?”

“Thường thì loại yêu quái nhỏ thế này chỉ nói được vài từ đơn giản.”

Thái Kỳ là người đầu tiên phát hiện Tước Hồ đang trốn trong bụi cỏ nhìn cậu. Khi nó vừa định chạy trốn thì Cảnh Kỳ lẩm bẫm một câu thần chú gì đó mà Thái Kỳ không hiểu rồi trừng mắt nhìn con yêu quái nhỏ. Sau câu thần chú tiếp theo, Cảnh Kỳ gọi tên nó và Tước Hồ ngoan ngoãn đi về phía anh. Ra đó chính là cách hàng phục yêu quái, Thái Kỳ hơi thất vọng một chút, cậu đã cho rằng đó sẽ là một màn trình diễn hoành tráng hơn.

“Hàng phục đơn giản thế này thôi ư?”

Cảnh Kỳ lắc đầu: “Phi thử chỉ là yêu quái nhỏ nên mới đơn giản thế này, yêu quái càng lớn thì càng khó hơn. Có con phải đối đầu cả ngày trời mới thu phục được.”

“Lâu thế cơ à?” Thái Kỳ ngạc nhiên nhìn Cảnh Kỳ.

Cảnh Kỳ gật đầu và đặt Tước Hồ lên lưng Ban Cừ. Nó nhảy về phía lỗ tai và bắt đầu đùa giỡn cùng Ban Cừ.

“Khi thu phục Ban Cừ, ta đã phải tiêu hao rất nhiều tinh lực.”

“Thật ư...?”

Ban Cừ thờ ơ dựa lưng vào một tảng đá, để cho Tước Hồ nghịch cái lỗ tai của mình.

“Hàng phục là chỉ nhìn nhau vậy thôi sao?”

Cảnh Kỳ cười khỏ: “Trông thì là chỉ nhìn nhau. Nhưng đệ phải tập trung cao độ, không được có chút phân tâm nào, nếu không yêu quái sẽ bỏ chạy hoặc quay sang tấn công mình.”

Thái Kỳ gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

“Bên nào mất tập trung trước thì thua cuộc. Yêu quái nhỏ thì chúng chỉ chạy đi thôi, cũng không có nguy hiểm gì, nhưng nếu là loại yêu quái cực mạnh, nó sẽ nhân cơ hội này lấy mạng đệ. Vì vậy, nếu thấy một yêu quái mà đệ không tự tin lắm thì phải bỏ chạy ngay lập tức, không được nhìn vào mắt nó, nhưng khi đó phải biến lại thành kỳ lân thì mới chạy kịp.”

“Ồ...”

Thấy Thái Kỳ cúi đầu, Cảnh Kỳ vội vàng bổ sung thêm: “Đừng lo, nữ quái sẽ giúp đệ tranh thủ thêm ít thời gian.”

“Nhưng chẳng phải như thế thì nữ quái sẽ gặp nguy hiểm?”

Cảnh Kỳ lại nở một nụ cười gượng gạo: “Khi gặp phải yêu quái mạnh, nữ quái sẽ cảnh báo đệ. Tuy nhiên, chỉ cần tập trung một chút là đệ sẽ nhận ra thôi, dù gì chúng ta cũng là thú, chúng ta có thể cảm nhận được kẻ thù.”

Thái Kỳ ngây người ra một lúc rồi cười khỏ: “Vâng, chúng ta là thú... Em quên mất.”

“Sau này, đừng quên nữa là được.”

“À, anh đặt tên nó là Tước Hồ ư?”

Cảnh Kỳ nhìn Tước Hồ, con yêu quái nhỏ này không đủ mạnh để trở thành sử lệnh. Sau khi về cung, anh sẽ nuôi nó trong vườn.

“Không phải do ta đặt, Tước Hồ vốn là tên của nó.”

Thái Kỳ ngăn người ra nhìn Cảnh Kỳ.

“Sau khi mất tập trung và chấp nhận thất bại, lúc đó nó sẽ nói cho chúng ta biết tên của mình. Thật ra ta cũng không hiểu lắm, nhưng đại loại là như thế này: trong khoảng khắc ấy, một cái tên sẽ hiện ra trong tâm trí đệ, khi đệ gọi tên nó, con yêu quái sẽ đi về phía đệ và chấp nhận quy thuận. Từ thời điểm ấy, nó sẽ hoàn toàn nghe lệnh đệ cho cho đến khi đệ chết. Sau đó, nó sẽ lấy lại được tự do của mình.” Rồi anh cười lên một chút: “Không cần quan tâm tên nó viết thế nào, cứ chọn ký tự nghe giống là được.”

“Hình như lúc này em nghe anh đọc thần chú gì đó.”

“Chú vốn không cần thiết, nhưng nếu biết thì sẽ tốt hơn.”

“Vậy ư?”

Thái Kỳ ngồi xuống tảng đá, trông cậu vẫn còn rất phân vân, Cảnh Kỳ cũng ngồi xuống kế bên.

“Khi hàng phục yêu quái thành sử lệnh thì phải trao đổi một thứ gì đó với chúng, chính xác hơn là giao ước.”

“Giao ước?”

Cảnh Kỳ gật đầu: “Yêu quái là loại sinh vật nằm ngoài Thiên Cương, chúng ta phải đưa chúng trở lại Thiên Cương thông qua giao ước, để chúng không lạc lối một lần nữa. Sau khi chấp nhận giao ước, yêu quái sẽ trở thành sử lệnh.”

“Em vẫn chưa hiểu lắm.”

Cảnh Kỳ thở dài.

“Em xin lỗi...”

Nghe thấy Thái Kỳ xin lỗi, Cảnh Kỳ lại vội vàng tiếp lời: “Không cần phải xin lỗi. Chuyện này vốn cũng không dễ hiểu.”

“Vâng ạ...”

“Thế giới này là do Thiên Đế sáng tạo nên vì sự hạnh phúc của con người, đó là lý do vì sao Thiên Đế tạo nên luân lý. Tuy nhiên, nếu thế vì sao lại có bệnh tật và chết chóc? Vì sao yêu quái tấn công con người? Vì sao thiên tai xảy ra? Những chuyện này nằm trong hay ngoài Thiên Ý? Nhưng nói tóm lại, chúng đều đi ngược ý nguyện ban đầu của Thiên Đế.”

Thái Kỳ suy nghĩ một lúc rồi gật đầu.

“Nhưng Thiên Đế cũng có lý lẽ riêng của mình mà chúng ta không hiểu được. Giống như là có sinh thì sẽ có tử, có Thiên Ý thì cũng sẽ có những gì đi ngược lại Thiên Ý.”

“Như ánh sáng và bóng tối phải không ạ?”

“Đệ nói rất đúng. Kỳ lân là thần thú, chúng ta tồn tại để trợ giúp loài người. Ngoài kỳ lân ra, còn có những thần thú khác tồn tại vì những mục đích khác nhau. Đối lập với thần thú là ma thú tồn tại để làm hại con người.”

“Đó là yêu quái?”

“Đúng vậy.” Cảnh Kỳ mỉm cười.

“Vậy chúng ta hàng phục yêu quái là để đưa chúng trở lại Thiên Cương, quay về chính đạo?”

“Ừ. Nói theo cách của đệ, yêu quái ở trong bóng tối, để điều khiển chúng, chúng ta phải đưa chúng về lại với ánh sáng và ràng buộc chúng thông qua giao ước để chúng không quay lại bóng tối.”

“Em hiểu rồi. Nhưng làm cách nào...?”

Cảnh Kỳ lại thở dài: “Chuyện này rất khó diễn đạt bằng lời. Thật ra, chính ta cũng không hiểu lắm, có lẽ là tùy vào năng lực của mỗi kỳ lân. Đệ phải có quyết tâm cao thì yêu quái mới bằng lòng quy phục đệ. Tất nhiên, quyết tâm không phải thứ dễ gì có được.”

Gương mặt Thái Kỳ càng ngập ngừng hơn.

“Nói cách khác, mỗi kỳ lân đều có năng lực đặc biệt. Uy lực thế nào thì tùy kỳ lân, nhưng chắc chắn tất cả kỳ lân đều có năng lực đặc biệt.”

“Nhờ năng lực ấy nên kỳ lân có thể biến hình?”

“Ừ. Đó là năng lực thiên phú, không phải do chúng ta quyết định. Dù

chúng ta mong mỗi hàng phục được yêu quái này đến đâu nhưng nếu năng lực không đủ thì tất chuốc lấy thất bại.”

“Cũng giống như sức mạnh hay tốc độ chạy của con người, là bẩm sinh?”

“Chính là như vậy.” Cảnh Kỳ thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, Thái Kỳ lại nghiêng đầu và nói: “Nếu vậy, việc dùng sức mạnh để buộc yêu quái phải quy phục mình là rất khó? Chúng ta không được mất tập trung, dù chỉ một giây, phải không ạ? Nếu không, mình sẽ bị yêu đi?”

Cảnh Kỳ lại thở dài.

“Em xin lỗi...”

“Không cần phải xin lỗi... Có lẽ là do ta dùng từ khó hiểu quá.” Rồi Cảnh Kỳ hạ giọng. “Bình tĩnh nghe ta nói, sử lệnh sẽ ăn thịt kỳ lân.”

“Hả?”

“Chính xác hơn là ăn thi thể kỳ lân. Sau đó, chúng sẽ có được năng lực của kỳ lân ấy.”

Thái Kỳ nhìn Ban Cừ, nó vẫn đứng đó, vẻ mặt vô cảm. Thái Kỳ không cách nào biết được nó đang nghĩ gì.

Cảnh Kỳ gượng cười: “Đừng sợ. Ban Cừ sẽ không tấn công đệ đâu. Kỳ lân thuộc ánh sáng còn yêu quái thuộc bóng bóng tối. Nếu chúng ta không trao cho chúng năng lực của mình thì chúng cũng không lấy được.”

“V... Vâng ạ...”

“Kỳ lân hàng phục yêu quái dựa trên năng lực của mình. Tuy nhiên, yêu quái cũng có sức mạnh riêng của chúng, để thu phục một yêu quái mạnh, đệ phải có năng lực tương đương. Yêu quái sẽ đánh giá năng lực của kỳ lân trong quá trình hàng phục.”

“Vâng...”

“Lúc đó, chúng sẽ xem xét xem sau khi kỳ lân chết, chúng sẽ được lợi gì và quyết định có trở thành sử lệnh hay không.”

“Em hiểu rồi ạ.”

“Nếu đệ hàng phục thành công một yêu quái, nó sẽ hoàn toàn nghe lệnh đệ vì nó biết sau khi đệ chết, sức mạnh của đệ sẽ thuộc về nó.”

“Vì thế nên anh mới gọi đó là một giao ước?”

“Đúng vậy. Để kéo một sinh vật khỏi bóng tối, quay lại ánh sáng và đảm bảo rằng sau đó nó sẽ không trở lại bóng tối nữa thì phải trói buộc nó, đó cũng là để tự bảo vệ mình.”

“Và để chúng có thể tiếp tục sống dưới ánh sáng?”

“Ừ. Sợi dây trói buộc sử lệnh và bảo vệ kỳ lân chúng ta là cái tên của chúng. Kỳ lân thu phục yêu quái và tìm ra tên của chúng. Sau khi kỳ lân nói được tên yêu quái thì cũng là lúc nó chấp nhận trở thành sử lệnh. Yêu quái xác định sức mạnh của kỳ lân thông qua quá trình hàng phục và đồng ý quy

phục để nhận lấy sức mạnh của kỳ lân sau khi chết. Tóm lại là như thế.”

“Sau đó, khi kỳ lân chết đi, nó sẽ ăn thịt kỳ lân và có thêm năng lực mới, đồng thời cũng sẽ được tự do trở lại.”

“Đúng. Điều kiện là khi vẫn còn là sử lệnh thì yêu quái ấy không được trái lệnh kỳ lân và chỉ được dùng sức mạnh của mình để bảo vệ kỳ lân khỏi các thương tổn.”

Thái Kỳ nhìn về phía Ban Cừ. Trước đây, cậu đã từng cho rằng nó rất thú vị, nhưng giờ đây, trông nó lại rất khó hiểu. Ban Cừ cũng nhìn lại Thái Kỳ, há miệng ra thật to.

“Á...”

Thái Kỳ thu mình lại sợ hãi. Ban Cừ ngáp một cái rồi cười lớn.

“Ban Cừ!” Cảnh Kỳ khỏ sở trách mắng nó.

“Thật ra, những kỳ lân lớn cũng có một bí quyết nhỏ. Đệ có biết tiên tri là gì không?”

“Là giống như xem bói phải không ạ?”

“Ừ, có thể gọi là như thế. Khi săn đuổi một yêu quái mạnh, chúng ta có thể dùng năng lực tiên tiên tri, ma thuật hoặc cái gì đó tương tự, nhưng mấy thứ đó thì phải học mới biết được. Cứ hỏi các tiên nữ, họ sẽ chỉ cho đệ, nhưng không thể một sớm một chiều mà học được đâu.”

“Vâng ạ.”

“Đầu tiên là phải chọn thời gian, địa điểm, phương hướng và yêu quái. Khi chinh phục nó, cần phải chọn lúc năng lực của nó yếu nhất còn chúng ta thì mạnh nhất. Tuy nhiên, không có nghĩa là nếu không sắp xếp mọi thứ thì không thể hàng phục được nó. Cũng giống như tiên tri vậy, tuy dùng thần chú thì phép thuật sẽ mạnh hơn, nhưng không có nghĩa là chúng cần thiết. Nhưng nếu quen niệm chú rồi mà tự dưng không làm nữa thì sẽ thấy hơi kỳ.”

“Vậy không biết thần chú cũng không sao?”

“Đệ có muốn học không? Ít ra cũng giúp đệ được một chút.”

Thái Kỳ gật đầu. Cảnh Kỳ liền đặt tay lên vai Thái Kỳ, điều chỉnh lại tư thế của cậu.

“Đầu tiên là giữ vững tư thế.”

“Vâng.”

“Khí phân ra thành sinh khí và tử khí. Ban ngày đầy sinh khí trong khi ban đêm thì tràn ngập tử khí, vì thế nên hàng phục yêu quái vào ban ngày là thích hợp nhất. Hít vào sinh khí bằng mũi và thở ra tử khí bằng miệng, khi thở, đệ hãy chú ý điểm này, không được đảo ngược quy trình. Khi thở ra, phải thở thật nhẹ nhàng, rảnh thì hãy tập luyện cách thở ấy để thành thói quen.”

“Vậy là em phải hít vào bằng mũi và thở ra bằng miệng?”

“Khi muốn né tránh yêu quái, hãy dùng Vũ Bộ.”

Cảnh Kỳ làm mẫu cho Thái Kỳ xem.

“Khi gặp yêu quái mà muốn né tránh ánh mắt của nó, đệ phải dùng Khẩu Xi, là cách giữ chặt hai hàm răng. Dùng Chùy Thiên Bàn cũng tốt, nếu đệ biết căn bên phải hàm dưới đúng cách. Nếu muốn tập trung thì răng cửa phải ở thế Minh Thiên Cổ.”

Thái Kỳ thở dài: “Không biết em nhớ hết nổi không?”

“Đệ sẽ nhớ được thôi, muốn thành thực thì phải luyện tập. Không hiểu gì cứ hỏi các tiên nữ, họ sẽ dạy cho.”

“Vâng ạ.”

“Lúc này, khi hàng phục Tước Hồ, ta đã dùng Cửu Tự Chú Ngôn. Để tay như thế này.”

Thái Kỳ làm theo tư thế của Cảnh Kỳ.

“Đây gọi là Kiếm Ấn. Để tay lên thắt lưng trong tư thế chuẩn bị rút kiếm, đánh dọc bốn lần, ngang năm lần.”

Cảnh Kỳ cầm lấy tay Thái Kỳ, hướng dẫn các động tác. “Nào, bây giờ nói: ‘Lâm binh đầu giả giai trần liệt tiên hành’.”

“Khó quá...”

“Chỉ cần tập luyện một chút là sẽ nhớ được thôi. Động tác phải chính xác, khi vừa thấy đối thủ mất tập trung thì lập tức niệm chú. Tuy nhiên, việc này cần hiểu biết sâu về Bát Quái, lúc này, đệ chỉ cần nhớ: ‘Thần sắc minh sắc, thiên thanh địa thanh. Thần quân thanh quân, bất ô bất trọc. Quỷ mị hàng phục, âm dương hòa hợp. Lập tức tuân lệnh’.”

Thái Kỳ nhìn Cảnh Kỳ một cách khốn khổ.

Cảnh Kỳ lại cười gượng: “Quý mị hàng phục, âm dương hòa hợp. Lập tức tuân lệnh.”

“Vâng ạ...”

“Sau đó giờ cao tay phải lên ngang đầu, lòng bàn tay ngửa ra ngoài để tiếp nhận Vu Ý, tay trái chỉ về phía gót chân rồi gọi tên yêu quái. Có lúc chỉ mỗi tên nó xuất hiện trong đầu đệ, nhưng có lúc là cả tên lẫn cách viết. Đó là bản năng của kỳ lân.”

“Vâng.”

Thái Kỳ thở dài, Cảnh Kỳ xoa đầu cậu.

“Còn một ít thời gian trước khi tử khí đến, đệ có muốn tập luyện với vài yêu quái nhỏ không?”

Thái Kỳ gật đầu. Nhưng kết quả là đến cuối ngày, vẫn chẳng có yêu quái nào chịu quy phục thần chú của cậu.

6.3 Ngày hạ chí cuối cùng cũng đến.

Thái Kỳ vẫn còn ngủ say khi Sán Tử đến đánh thức cậu dậy. Hôm qua, chính xác hơn là gần sáng, Thái Kỳ mới trở về từ Hoàng Hải, ngủ quên trong lòng Sán Tử. Nhìn Thái Kỳ ngủ ngon thế này, Sán Tử cũng không muốn đánh thức, nhưng nếu không thức dậy bây giờ thì nhất định Thái Kỳ sẽ hỏi

hận.

“Thái Kỳ đã dậy chưa?”

Giọng Dung Khả vang lên, cô vén rèm vào phòng, nhìn quanh một lúc rồi mỉm cười.

“Thật là...” Dung Khả nhìn Sán Tử. “Xem ra tôi qua ngài đã về trễ lắm nhỉ? Kết quả thế nào?”

Sán Tử lắc đầu.

Dù họ đã ở Hoàng Hải đến nửa đêm nhưng Thái Kỳ vẫn chưa hàng phục được một yêu quái nào. Cảnh Kỳ và các tiên nữ đều cố gắng dạy cậu chú thuật nhưng tất cả yêu quái đều chạy thoát được cái nhìn của cậu. Tuy không ai nói ra nhưng cả Cảnh Kỳ lẫn Sán Tử đều biết rằng tinh thần của Thái Kỳ vẫn chưa đủ.

“Ra vậy... Chắc là ngài thất vọng lắm. Nhưng chúng ta phải đánh thức Thái Kỳ dậy thôi.”

Sán Tử gật đầu, khẽ lay Thái Kỳ thêm một lần nữa và gọi: “Thái Kỳ...”

Dung Khả kéo hết màn lên, để ánh mặt trời tràn vào phòng rồi nói: “Thái Kỳ, dậy mau, không Cảnh Đài phụ sẽ đi mất đấy.”

“Um...” Cuối cùng, Thái Kỳ cũng chịu nhúc nhích một chút, nhưng chỉ là một cái trở mình, rồi lại tiếp tục ngủ say.

“Thật là...”

“Cứ để Thái Kỳ ngủ tiếp đi.”

Dung Khả và Sán Tử đều quay lại nhìn về phía cửa vào, nơi phát ra âm thanh ấy.

“Huyền quân!”

Ngọc Diệp mỉm cười: “Không cần phải đánh thức ngài đâu.”

“Hôm qua chúng ta về trễ lắm. Cứ để đệ ấy ngủ thêm một lúc.” Đẳng sau Ngọc Diệp là Cảnh Kỳ.

Dung Khả xấu hổ, vội vàng quay ra sau đánh thức Thái Kỳ: “Nhu thế thất lễ lắm. Thái Kỳ, dậy mau!”

“Thôi, cứ để đệ ấy ngủ thêm một chút.”

Nhưng Dung Khả vẫn dứ khoác lắc đầu: “Không được. Nếu thế thì khi Thái Kỳ dậy, ngài sẽ rất buồn.”

Sán Tử cũng gật đầu. Cô biết tối qua, Thái Kỳ đã trở về trong tình trạng cả tinh thần lẫn thể chất đều kiệt quệ, nhưng cậu vẫn không muốn đi ngủ.

Sán Tử lay mạnh Thái Kỳ và gọi: “Thái Kỳ! Thái Kỳ!”

Sau khi bị lay ba lần, cuối cùng Thái Kỳ cũng mở mắt. Cậu chớp mắt mấy cái rồi giật mình ngồi dậy.

“Đài phụ...”

Sán Tử vừa chải tóc cho Thái Kỳ vừa nói: “Người vẫn còn ở đây.”

Thái Kỳ lại chớp chớp mắt, bất chợt nhìn thấy rất nhiều người lớn đang cười mình, mặt cậu đỏ lên.

“Xin lỗi... Chào buổi sáng!”

“Xin Huyền quân và Đai phụ thứ lỗi. Thường thì Thái Kỳ dậy rất đúng giờ.”

Ngọc Diệp cười, tay cầm lấy tách trà Dung Khả đưa cho và nhìn Cảnh Kỳ: “Tốt quá, xem ra Thái Kỳ đã coi con như anh ruột rồi.”

Cảnh Kỳ vẫn giữ vẻ mặt vô cảm, không lên tiếng.

“Cảnh Đai phụ, con quả thật đã giúp chúng ta rất nhiều.”

Nghe Ngọc Diệp nói thế, Dung Khả chỉ cười. Tuy nhiên, Cảnh Kỳ lại thở dài.

“Nhưng như thế vẫn còn chưa đủ. Quả thật xin lỗi.”

“Tất cả đều là năng lực thiên phú, không dễ gì diễn đạt bằng lời. Con đã cố hết sức rồi, chúng ta đều rất vui mừng.”

Trông Cảnh Kỳ lại càng trầm mặc hơn. Ngọc Diệp mỉm cười, cùng lúc đó, Sán Tử đã thay quần áo xong cho Thái Kỳ và cả hai cùng đi vào.

“Xin lỗi.”

Cảnh Kỳ để tách trà xuống, ngồi dậy và cúi người chào Thái Kỳ: “Thái Kỳ, ta đến đây là để tạm biệt đệ.”

Thái Kỳ nhìn Cảnh Kỳ, đôi mắt đỏ lên: “Anh phải đi thật sao?”

“Ta không thể rời vương quốc của mình quá lâu. Xin lỗi vì đã không thể giúp đệ được nhiều hơn.”

“Không, em mới là người phải xin lỗi. Em thật ngốc nghếch.”

“Không đâu.”

“Cảnh Đai phụ, xin hãy bảo trọng.”

“Thái Kỳ cũng vậy.”

“Dạ.”

Nhìn chú kỳ lân nhỏ đang cố nén những giọt nước mắt vào trong, Cảnh Kỳ đặt tay lên vai cậu: “Không cần phải hấp tấp. Trời cao đã tạo ra kỳ lân thì sẽ phù hộ cho đệ.”

“Vâng...”

“Hy vọng đệ sẽ sớm tìm được quốc vương của mình. Khánh quốc nằm phía bên kia Hư Hải, sau khi đệ về nước, chúng ta sẽ có cơ hội gặp lại nhau.”

Thái Kỳ kéo lấy vạt áo Cảnh Kỳ và nói: “Chúng ta sẽ gặp lại nhau ư? Thật không?”

Cảnh Kỳ cười, nhìn Thái Kỳ trông ngóng gặp lại mình như thế, trong lòng anh rất vui: “Chắc chắn. Khi đệ về nước, ta nhất định sẽ đến thăm và chúc mừng đệ.”

Nghe thấy thế, mặt Thái Kỳ sáng lên: “Vâng ạ!”

Nếu có thể, Cảnh Kỳ muốn ở lại cho đến khi Thái Kỳ hàng phục được sứ lệnh và có thể đối phó với đám người leo núi. Tuy nhiên, anh đã rời

Khánh quốc quá lâu, trước khi đi, anh đã hứa rằng sẽ về chậm nhất là vào ngày hạ chí.

“Đài phụ, anh định đi từ đâu?”

“Bạch Quy cung.”

“VẬY em đi cùng anh đến đó được không?”

Cảnh Kỳ mỉm cười: “Tất nhiên rồi. Ban Cừ và Tước Hồ cũng sẽ đi cùng.”

“Vâng ạ.”

Ngọc Diệp ngồi dậy, nhìn hai kỳ lân trước mặt mình: “Xem ra Thái Kỳ rất thân thiết với sử lệnh của Cảnh Đài phụ nhỉ?”

“Ban Cừ thường chơi với con.”

“Tốt quá.” Ngọc Diệp cười rồi nhìn Cảnh Kỳ, tay anh vẫn còn đặt trên vai chú kỳ lân nhỏ. “Cảnh Đài phụ, con đã rất cố gắng. So với trước kia, con đã cư xử hòa nhã hơn nhiều rồi.”

“Không phải...” Thái Kỳ nhìn Ngọc Diệp. “Cảnh Đài phụ vốn rất dịu dàng.”

Nghe giọng điệu thật thà của Thái Kỳ, Ngọc Diệp nhìn Dung Khả: “VẬY sao?”

“Vâng!” Thái Kỳ quả quyết.

Ngọc Diệp cười lớn. Mặt Cảnh Kỳ trông có vẻ phức tạp, còn tất cả các tiên nữ trong phòng, kể cả Dung Khả đều cười ồ lên.

Ngay cả các tiên nữ và Ngọc Diệp cũng không ngờ rằng sự dịu dàng đầy vụng về này của Cảnh Kỳ lại khiến Cảnh Vương Thư Giác lạc lối. Tuy nhiên, đó lại là một câu chuyện khác.

6.4 Tiễn đưa Cảnh Kỳ đi, trong lòng Thái Kỳ vô cùng buồn bã. Tuy nhiên, giờ này, cậu cũng không có thời gian để buồn. Sau ngày hạ chí, các tiên nữ thay phiên nhau canh gác khắp đường đến Phủ Độ cung. Nghi lễ dâng hương sắp được cử hành nên tất cả các cô đều ăn mặc xinh đẹp hơn ngày thường, ngay cả bày biện ở Lộ Thiên cung và quần áo của Thái Kỳ cũng lộng lẫy hơn. Mùa lễ hội đã bắt đầu ở Bồng Sơn.

Thái Kỳ ngồi trên một tảng đá gần xa thân mộc. Khi dạo bước trong mê cung, mỗi ngọn gió đều phảng phất hương hoa, nhưng trên các vách đá, gió lại đem đến hương vị của biển cả, Thái Kỳ luôn thấy điều này thú vị. Từ trên cao, cậu thấy có cái gì đó đang tiến đến từ phía Tây Nam. Nhìn cảnh vật ấy, Thái Kỳ lại nhớ đến lúc được ngắm nhìn Hoàng Hải trên lưng Cảnh Kỳ.

Bồng Sơn được tạo thành bởi nhiều tảng đá hình thù kỳ lạ, những vách núi phủ rêu tạo thành một địa hình kỳ dị, kéo dài từ chân núi lên đỉnh núi. Tuy mê cung đá tưởng chừng như rất phức tạp nhưng chỉ có một con đường dẫn đến Phủ Độ cung. Đã lâu lắm rồi, các thăng tiên đã đi trên con đường này, tạo thành một con đường mòn có thể nhìn thấy từ trên cao. Bởi vì chỉ có

một con đường nên cũng chỉ có một cổng vào Bồng Sơn, đường chính phân làm ba hướng. Một băng qua Hoàng Hải, cũng như đường đến Phủ Độ cung, con đường này đã được in dấu nhiều bước chân qua năm tháng, khắc sâu trên những tảng đá và dốc núi. Đầm lầy, sông suối đầy đá vụn, những bia đá giữa sa mạc, bên kia những vách núi thẳng đứng, con người đã xây dựng một cây cầu gỗ, cây cối bị đốn hạ tạo thành con đường mòn băng qua rừng rậm. Những dấu vết ấy kéo dài từ Hoàng Hải về phía bốn cổng lớn.

Một trong bốn cánh cửa vào Hoàng Hải, Lệnh Khôn môn ở phía Tây Nam vừa mở ra và đóng lại. Những người ấy đi đến đâu rồi? Ai đã vào cổng vào ngày hạ chí? Yêu quái và yêu thú tập trung nhiều ở Hoàng Hải nên cuộc hành trình này chắc chắn rất khó khăn và nguy hiểm. Những người lên núi thường đi thành đoàn để cùng hợp sức vượt qua hiểm nguy, nghe nói còn có cả nghề bảo vệ và hướng dẫn người lên núi.

“Tìm ta... đập rất mạnh...” Thái Kỳ thì thầm, cậu đang ngồi trên vách đá, ôm lấy đầu gối mình.

Sán Tử đứng kế bên dịu dàng an ủi: “Đừng quá lo lắng.”

“Ừ...”

Gần đây Thái Kỳ luôn có những dự cảm khác thường, khi đang chơi đùa hay học thần chú từ các tiên nữ, mỗi khi nhìn về phía Tây Nam, cậu lại thấy khó thở. Rồi khi nhớ ra Lệnh Khôn môn cũng ở phía Tây Nam, cả người cậu lại run lên, tim đập mạnh. Đó không phải là dự cảm tốt, cậu thường cảm thấy có một cái gì đó rất đáng sợ đang đến gần.

“Liệu ta có làm được không?”

“Người sẽ làm được.” Sán Tử trả lời ngắn gọn, những ngọn gió thổi lên giọng nói của Sán Tử, khiến những lời ấy như vẫn quanh quẩn bên tai Thái Kỳ.

“Sán Tử, ngươi có cảm thấy sẽ có quốc vương trong đó không?”

“Thần không rõ.”

“Ta nghĩ là không có.”

“Người không mong muốn gặp được quốc vương sao?”

“Ừ...”

Sán Tử nhìn chủ nhân của mình đang rúc người lại, tay ôm chặt lấy đầu gối. Nếu tìm được quốc vương trong đoàn người ấy, Thái Kỳ sợ sẽ phải rời Bồng Sơn cũng như không chọn đúng người. Dù vì lý do gì đi chăng nữa, Sán Tử biết rằng Thái Kỳ rất lo lắng kể từ khi ngày hạ chí trôi qua, điều này khiến cô không muốn rời mắt khỏi cậu. Những người lên núi, nếu không phải loại người tự cho mình là quốc vương thì cũng là người ủng hộ những người có khả năng trở thành vua. Nhưng điều đó không có nghĩa là sẽ có quốc vương trong đoàn người lần này, hoặc có thể là Thái Kỳ sợ phải tìm ra một quốc vương. Sau khi được lựa chọn, quốc vương sẽ phải gánh vác số phận của cả vương quốc cũng như sinh mạng của kỳ lân. Nếu quốc vương

lạc lối thì kỳ lân phải gánh chịu hậu quả, khi ấy, kỳ lân sẽ nhiễm thất đạo, một trọng bệnh không thể chữa. Vì thế, quốc vương nắm trong tay sinh mạng của kỳ lân. Trao số phận của mình cho người khác quả là rất khó khăn và đáng sợ.

“Quốc vương nhất định không xuất hiện sớm thế này...” Thái Kỳ tự nói với mình.

Sán Tử không nói gì.

Thái Kỳ không có sử lệnh cũng như không thể biến hình, cậu chỉ hiểu một vài điều về kỳ lân. Trong tình cảnh này, cảm giác muốn chạy trốn là rất bình thường, không ai có thể trách cậu.

“Cảnh Đài phụ, anh ấy...” Thái Kỳ chuyển hướng nhìn về phía Sán Tử. “Chẳng phải anh ấy đã nói sao? Trời cao sẽ giúp ta.”

Rồi cậu nhìn lên trời, gương mặt thơ ngây tỏ vẻ quyết tâm.

“Vâng.” Sán Tử trả lời.

Những cơn gió lướt qua các vách núi.

HẾT QUYỂN 1

Quyển 2

風の海・迷宮の岸<下>

Chương VII

7.1 “**T**hái Kỳ, hôm nay ngài phải rời cung.” Trinh Vệ nói.

Ngày hạ chí đã qua, Thái Kỳ biết sớm muộn gì mình cũng sẽ phải nghe những lời này.

Cậu đặt đũa xuống: “Ta biết rồi.”

Sáng nay, Thái Kỳ dậy sớm hơn mọi ngày, ngay cả trang phục Sán Tử chuẩn bị cho cậu cũng lỏng lẻo hơn bình thường. Cậu đã sớm chuẩn bị tinh thần đón nhận ngày này.

Dung Khả dịu dàng vỗ lưng Thái Kỳ: “Không cần phải lo lắng.”

“Dung Khả, chị có đi cùng em không?”

Dung Khả mỉm cười: “Vâng, em sẽ ở bên cạnh ngài.”

“Còn Sán Tử thì sao?” Thái Kỳ có cảm giác cô sẽ không đi.

Trinh Vệ gật đầu, câu trả lời của cô cũng giống như suy đoán của Thái Kỳ.

“Tất nhiên Sán Tử cũng sẽ đi cùng, nhưng cô ấy phải ẩn thân. Tuy ngài không thấy, nhưng Sán Tử chắc chắn đang ở đâu đó rất gần.”

Thái Kỳ thở dài thất vọng. Nếu Sán Tử ở gần đó thì đến lúc cần, cô không thể nắm lấy tay cậu cũng như vỗ về, an ủi cậu.

“Em hiểu rồi...”

Trinh Vệ và Dung Khả đi trước, phía sau là mười tiên nữ khác, vây quanh Thái Kỳ ở giữa. Đoàn người đi xuống con đường nhỏ, hướng về cổng Bồng Lư cung. Trước khi cánh cửa được mở ra, Thái Kỳ vẫn nhớ bên kia là một mê cung hoang vu kéo dài, nhưng giờ đây, cảnh vật bên ngoài đã thay đổi hẳn. Tầng tầng lớp lớp những ngọn núi cao vút tạo thành những cơn sóng xanh rêu, thấp thoáng trên sườn núi là bãi cỏ điểm màu sắc rực rỡ. Những căn lều san sát, xen vào đó là hàng loạt cờ xí, chuồng trại đã được dựng lên để giữ ngựa và các loại thú kỳ lạ khác cùng những dây phơi quần áo. Rất nhiều người ăn mặc đủ kiểu dáng dạo quanh, như một ngôi làng nhỏ đột nhiên xuất hiện.

Thái Kỳ bắt đầu cảm thấy e sợ mà nắm chặt lấy tay Trinh Vệ.

“Đừng sợ, thư giãn một chút nào.”

Thái Kỳ dùng ánh mắt đáp lại Trinh Vệ và hít vào thật sâu. Trinh Vệ nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cậu, bắt đầu bước về phía trước. Một người đàn ông ở trước một cái lều gần đó đã thấy họ và quỳ xuống, hành động này nhanh chóng lan ra, rồi tất cả những người đang trò chuyện trên bãi cỏ đều đồng loạt quỳ xuống. Thái Kỳ nắm chặt hơn tay Trinh Vệ, run rẩy nhìn về

phía chiếc trâm cài tóc của vị tiên nữ đi phía trước, hy vọng việc này giúp dịu đi cảm giác khó chịu vì bị quá nhiều ánh mắt nhìn chăm chú.

“Ngài ổn không?” Giọng nói dịu dàng của Dung Khả vang lên phía sau.

“Vâng... Em nói chuyện được không?”

“Dĩ nhiên. Không cần phải sợ.”

“Vâng ạ.”

Nghi thức dâng hương xem ra không khó như cậu đã nghĩ nên Thái Kỳ thở phào nhẹ nhõm.

“Tất cả đều ở đây ư?”

“Không ạ, chỉ mới có một nửa đến trước.” Dung Khả trả lời.

“Ồ, tốt...”

Nhìn quanh, cậu thấy rất nhiều người bận giúp đỡ. Có rất nhiều người trẻ cũng như lớn tuổi, tuy đàn ông nhiều hơn nhưng số lượng phụ nữ cũng không ít.

“Em không ngờ lại có nhiều nữ đến vậy.”

Trinh Vệ mỉm cười, nụ cười của cô không giống như thường ngày, như cô nén đi cảm xúc riêng. Trinh Vệ cũng hồi hộp, đó là cách cô để thể hiện tâm trạng của mình.

“Dĩ nhiên... Ngài thích phụng sự nam vương hay nữ vương?”

“Em cũng không biết.”

Con đường từ công lớn đến Phủ Độ cung được bao phủ bởi bờ đá, rất nhiều người đã tụ tập hai bên người, quỳ xuống chào họ, khiến Thái Kỳ cảm thấy không tự nhiên.

“Tại sao tất cả mọi người đều quỳ?”

“Đó là nghi thức.” Trinh Vệ biết nếu cô dùng từ ‘địa vị’, Thái Kỳ chắc chắn sẽ không hiểu lắm, nên cô đã thôi dùng từ này.

“Em có cần phải chào lại họ không?”

“Bây giờ thì chưa. Khi trò chuyện cùng ai đó, ngài có thể mời người ấy đứng lên.”

“Em nói chuyện với họ được à?”

“Sau khi nghi lễ dâng hương kết thúc thì ngài có thể hỏi bất cứ ai về bất kỳ chuyện gì.”

“Có rất nhiều thú vật ở đây...”

“Đó là yêu thú. Tất cả mọi người đều cưới yêu thú đến đây.”

“Ồ...”

Một số trông như hổ, một số trông như sư tử, số khác lại trông như ngựa hoặc bò.

“Yêu thú cũng có thể hàng phục được sao?”

“Đối với yêu thú thì phải bắt rồi thuần dưỡng chúng. Nào, cẩn thận một chút. Khi vào trong, nhớ phải cúi đầu thi lễ nhé.”

Thái Kỳ dừng lại nhìn quanh và nhận ra Phủ Độ cung đã ở ngay trước mặt. Bên trong không giống Bồng Lư cung, bốn phía đều được tường cao phủ kín, che khuất đi cái nhìn của người khác. Trần nhà cao và rộng, một bàn thờ lớn được dựng đối diện với cửa ra vào, chính điện trông như một đền thờ. Thái Kỳ làm theo lời Trinh Vệ, sau khi cúi người trước bàn thờ, cậu đi về phía tường, lấy một nén nhang rồi dâng hương. Sau đó, đi lên một cầu thang nằm ở góc phải, đến một tể đàn cao. Đó là một căn phòng kiểu Nhật, trải tám tấm chiếu tatami^[1], một mặt là tường, ba mặt còn lại phủ màn trúc. Tám màn phía trước đã được kéo lên, bên trong là một chiếc ghế, từ đó, có thể quan sát công vào Phủ Độ cung và bàn thờ. Thái Kỳ ngồi xuống, lặng lẽ nhìn các tiên nữ túi bụi dâng hương. Cậu cảm thấy có ánh mắt đang nhìn mình, Thái Kỳ nhìn xuống và nhận ra rất nhiều người đang nhìn lên hướng cậu từ phía cửa Phủ Độ cung. Sau khi các tiên nữ hoàn tất nghi lễ, họ cũng lên tể đàn trên cao ấy. Tất cả màn trúc đều đã được kéo lên, lúc này, Thái Kỳ mới thở phào nhẹ nhõm.

“Thả lỏng một chút đi.” Trinh Vệ mỉm cười.

“Bị nhiều người nhìn thế này nên tự dung em cảm thấy hồi hộp.”

“Rồi ngài sẽ quen thôi.”

“Em gọi Sán Tử vào được không?”

“Nếu hạ màn xuống thì không có vấn đề gì.”

Nghe Trinh Vệ nói thế, Thái Kỳ liền gọi Sán Tử, chỉ trong chớp mắt, nữ quái đã xuất hiện bên cạnh cậu. Thái Kỳ dựa phần thân báo của Sán Tử, cô dùng hai tay ôm cậu vào lòng, giúp cậu bình tĩnh hơn. Trong vòng tay của Sán tử, Thái Kỳ cảm thấy thật ấm áp.

“Không cần phải hồi hộp thế đâu.” Trinh Vệ cười.

“Em biết, nhưng em không thể... Giờ em phải làm gì?”

“Những người lên núi cũng sẽ dâng hương. Trước khi trở về, ngài có thể ngồi đây quan sát họ, còn không thì ra ngoài trò chuyện với những người khác cũng được.”

Trinh Vệ vừa nói xong thì đã có một người tiến vào cung dâng hương, trông ông ta có vẻ cứng rắn khác thường, và ông ta cứ đi như thế về phía bàn thờ.

“Thái Kỳ có cảm nhận được vương khí không?” Trinh Vệ thì thầm vào tai Thái Kỳ.

Thái Kỳ lắc đầu, tỏ vẻ không biết.

“Không sao. Nếu cảm thấy có vương khí, cứ gọi chúng em lại rồi nói nhỏ nhé.”

“Vâng.”

Sau khi dâng hương ở chính điện xong, người đàn ông kia đi về phía tể đàn, cúi người rồi quỳ xuống. Đó là một người đàn ông lớn tuổi, thân hình to lớn như lực sĩ. Thái Kỳ cố gắng nghe xem các tiên nữ nói gì với ông ta, tuy

nhiên, Thiên Khải, thứ cậu vẫn chưa biết là gì, có vẻ như không xuất hiện cùng người đàn ông này. Nhìn ánh mắt ra hiệu của Trinh Vệ, Thái Kỳ lắc đầu, ra hiệu không có gì đặc biệt xảy ra cả.

—

[1] *Tatami* là một loại chiếu cỏ truyền Nhật Bản được làm bằng rơm, phần lớn dùng để lát mặt sàn nhà theo kiểu truyền thống.

7.2 Thái Kỳ lặng lẽ nhìn từng người một vào thắp hương, sau hai ngày thì cậu bắt đầu cảm thấy nhàm chán. Đến ngày thứ tư, cậu quyết định ra ngoài đi một vòng. Nghi lễ dâng hương diễn ra vào buổi sáng, trong thời gian ấy, Thái Kỳ chỉ việc ngồi trên tế đàn quan sát những người đến thắp hương. Đầu tiên, nhìn những người này, cậu cũng thấy có chút mới mẻ, khác với các tiên nữ, mặt mũi và áo quần của họ rất phong phú. Tuy nhiên, cậu nhanh chóng cảm thấy việc ngồi một chỗ thế này rất buồn chán. Thường thì Thái Kỳ chỉ ở Phủ Độ cung đến trưa rồi trở lại Bồng Lư cung, nhưng cứ ngồi không mãi khiến cậu thấy thời gian trôi qua thật chậm.

“Em ra ngoài một chút được không?”

Các tiên nữ đều mừng rỡ khi nghe thấy những lời này của Thái Kỳ, tất cả bọn họ cũng đều cảm thấy chán.

“Tất nhiên.” Dung Khả mừng rỡ.

“Các chị đều chờ em hỏi câu này à?”

“Không hẳn.” Dung Khả cười nói.

“Em cũng thấy chán, từ sáng đến giờ chúng ta đã thấy Bí đỏ Đại phu đến tận sáu lần.”

Tuy các tiên nữ cố nén lại nhưng các cô vẫn không khỏi bật cười. Có người thắp hương đến vài lần trong ngày, đa phần là những người đến Phủ Độ cung ngay từ ngày đầu tiên và thậm chí dâng hương đến tận mười lần trong một ngày như người đàn ông này, trước khi Thái Kỳ về lại Bồng Lư cung. Ông ta trông như đại phu của một vương quốc nào đó, gương mặt tròn và đỏ như trái bí đỏ, vì vậy, Thái Kỳ và các tiên nữ thầm gọi ông là ‘Bí đỏ Đại phu’.

“Giờ này ra ngoài có nguy hiểm không?”

Trinh Vệ cười nói: “Chúng em sẽ đi cùng, không cần lo đâu ạ. Mà dù có gặp kẻ xấu thì xung quanh nhất định sẽ có nhiều người thi nhau làm anh hùng, ai cũng muốn lọt vào mắt Thái Kỳ mà.”

Mười kẻ ngu ngốc có ý định đột nhập vào Bồng Lư cung đã bị trục xuất khỏi Bồng Sơn, nhưng không một tiên nữ nào kể lại chuyện này cho Thái Kỳ.

“Thật à...”

“Sẽ có rất nhiều người vây quanh và đón chào ngài, như thế hay hơn là

ngồi đây ngáp ngáp dài, phải không? Em chắc chắn là đã có rất nhiều người mất kiên nhẫn lắm rồi, hy vọng họ không làm ngài sợ.”

“Vâng... Em phải nói gì với họ.”

“Nếu tìm ra quốc vương thì ngài sẽ theo lễ nghi mà quỳ xuống...”

“Và thề rằng sẽ không bao giờ rời bỏ Người, không bao giờ trái lệnh và hoàn toàn trung thành với Người.”

“Vâng.” Trinh Vệ gật đầu.

“Nếu người đó không phải là quốc vương thì sao?”

“Vì thời gian này là hạ chí nên theo lệ, ngài sẽ nói: ‘Xin hãy bảo trọng cho đến ngày thu phân’.”

“Vâng em chỉ cần bảo họ bảo trọng cho đến ngày An Hạp tiếp theo là được chứ gì?”

“Vâng ạ.”

“Lỡ em nói nhầm thì sao?”

Trinh Vệ mỉm cười an ủi Thái Kỳ: “Đừng lo, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu.”

“Sán Tử đi cùng chúng ta được không?”

“Sán Tử sẽ ân thân gần đó. Ngài không nên gọi cô ấy ra ở chỗ đông người, như thế sẽ làm ngựa và kỵ thú hoảng sợ.”

Một nhóm tiên nữ đưa Thái Kỳ rời cung. Các tiên nữ còn lại đều nhìn họ bằng ánh mắt ghen tị, nhiệm vụ của các cô là giám sát điện thờ cho đến khi nghi lễ dâng hương kết thúc, đồng thời giúp đỡ những người lên núi. Đối với những người muốn trở thành quốc vương, mùa lễ hội này vô cùng quan trọng, còn đối với các tiên nữ, đây cũng là một dịp náo nhiệt. Các tiên nữ vốn ít khi hối hận vì đã nhập tiên tịch, nhưng sống lâu thế này, đôi khi họ cũng có chút buồn chán. Vào ngày hạ chí, các tiên nữ thường dành nhiều thời gian để chăm chút vẻ ngoài của mình, không chỉ vì uy nghi của một tiên nữ mà còn để đùa giỡn với tình cảm của những người đàn ông lên núi. Tuy nhiên, cũng có đôi khi tình giả thành thật, đã có vài trường hợp tiên nữ xuống núi theo người đàn ông của mình.

Thái Kỳ khó khăn lắm mới quyết định ra ngoài, không may, người đầu tiên cậu gặp lại chính là Bí đồ Đại phu rất ưa là sột sắng ấy. Có lẽ ông ta đã dựng lều ở gần Phủ Độ cung nên khi Thái Kỳ và các tiên nữ vừa ra khỏi cửa, Bí đồ Đại phu đã lao đến hành lễ với tốc độ chóng mặt. Ông ta quỳ xuống, trán gần chạm đất, trông như một vật nặng chịch đổ ập xuống đất. Các tiên nữ cố giữ vẻ mặt uy nghiêm, nhưng nhìn thấy cảnh tượng ấy, họ không nhịn cười nổi, ngay cả những người xung quanh cũng bật cười.

“X... Xin chúc Bồng Sơn công một ngày tốt lành.” Bí đồ Đại phu hồi hộp đến độ giọng run lên. “Thần là Lữ Bách, tư mã của Thùy châu, quê ở hương Nam Ung, thuộc Mã châu.”

Lữ Bách nói một mạch, giọng run lên vì hồi hộp. Thái Kỳ vẫn còn quá

bé để hiểu sự xu nịnh đằng sau những lời này.

“Thần rất vinh hạnh được bái kiến Bông Sơn công. Chúc Người vạn thọ vô cương.”

Thái Kỳ không biết phải làm thế nào, cậu nhìn Dung Khả. Cô nhướn mắt nhìn lại cậu, Thái Kỳ tỏ vẻ hiểu ý, cậu cúi xuống, nói với người đàn ông đang quỳ dưới đất: “Xin hãy bảo trọng... cho đến ngày thu phân.”

Ông ta lập tức ngẩng đầu lên, bờ vai rũ xuống.

“Thật... Thật sao? Thần... Thần hiểu rồi.” Ông ta nói.

Nhìn gương mặt xui lơ của Bí đồ Đại phu, Dung Khả khẽ cười khúc khích, nhẹ nhàng đẩy Thái Kỳ một cái.

“Đi nào. Cứ như chúng ta vẫn đi dạo mỗi ngày thôi.”

Khi rời đi, các tiên nữ vẫn còn quay lại nhìn người đàn ông ấy. Sau khi đi được một đoạn xa, một tiên nữ mới nói với Thái Kỳ: “Vừa rồi may mà ngài ngăn kịp, nếu không chẳng biết cái gã ấy định nói đến bao giờ nữa.”

“Em cũng không tìm được chỗ mà xen vào.”

“May mà hấn không thành chủ nhân của ngài, như thế sẽ rất uổng phí.”

Nhìn gương mặt nhẹ nhõm của các tiên nữ, Thái Kỳ nghiêng đầu hỏi: “Ông ta không tốt à?”

“Nếu ngài nhìn thấy Thiên Khải thì dù người tốt hay xấu gì cũng trở thành quốc vương được. Chỉ có là để một quốc vương bí đồ cai trị như thế thì quả thật xấu mặt Đới quốc. Tuy quốc vương không nhất thiết phải tuấn mỹ hay xinh đẹp, nhưng người có tư chất thì nhất định sẽ có diện mạo đầy khí chất.”

“VẬY... sao?”

Dung Khả mỉm cười: “Đừng nghe mấy lời linh tinh của họ. Điểm mấu chốt là ngài có nhận được Thiên Khải hay không thôi.”

Nghe thấy những lời này của Dung Khả, các tiên nữ khác đều cười ồ lên.

“Nhưng mà, Dung Khả, trước giờ chúng ta chưa từng có quốc vương nào xấu xí cả?”

“Đúng, đúng. Khí chất của một người toát lên từ cả vẻ bề ngoài của họ. Hơn nữa, người có tư chất thành vua thì cả bên ngoài lẫn bên trong của họ đều mang khí chất của một quốc vương.”

“Ra ngoài rồi, các chị nói nhỏ một chút được không?” Dung Khả nhẹ nhàng trách móc, các tiên nữ khác liền ngưng cười.

Nhìn thấy họ thôi đùa nữa, Dung Khả không khỏi mỉm cười. Cô cúi xuống nói với Thái Kỳ: “Đừng để ý đến mấy chuyện linh tinh ấy. Ngài chỉ cần chờ đợi Thiên Khải thôi.”

“Vâng...”

7.3 Thái Kỳ bị rất nhiều người vây quanh, thi nhau hết hành lễ đến hỏi

thăm, nhưng cậu không cảm thấy có điều gì kỳ lạ cả. Số lượng người lên núi cùng tùy tùng của họ đã lên đến ba trăm. Bên cạnh các vị chủ nhân mong muốn trở thành quốc vương, những thuộc hạ đi cùng cũng có cơ hội được chọn. Rất nhiều người vừa nhìn thấy Thái Kỳ thì đã vội vàng chạy đến, những cũng có những người lựa chọn im lặng, tiếp tục công việc của mình. Các tiên nữ cũng có nhắc qua rằng không cần phải trò chuyện để biết người đó có phải quốc vương hay không, kỳ lân có thể cảm nhận được vương khí. Tuy nhiên, không một điều báo nào chứng tỏ Thiên Khải xuất hiện. Bất kể là người đến trò chuyện cùng Thái Kỳ hay đứng xa quan sát, đôi mắt họ đều tràn đầy hy vọng, điều này khiến cậu cảm thấy vô cùng khổ sở vì đã không đáp ứng được kỳ vọng của họ.

Sau khi thoát khỏi một đám người, Thái Kỳ thở dài. Thấy thế, Dung Khả vội vàng trấn an: “Thái Kỳ đã mệt chưa?”

“Chưa ạ. Chỉ là thoáng cái đã gặp nhiều người thế này...”

“Cũng đã quá trưa rồi, ngài có muốn quay lại Phủ Độ cung nghỉ một chút không? Hay là về Bồng Lư cung nhé?”

“Vâng...”

Thái Kỳ gật đầu rồi nhìn quanh, bất chợt, ánh mắt của cậu dừng lại ở một cái gì đó nên vội vàng kéo tay Dung Khả và nói: “Dung Khả, nhìn kia! Con chó đó có cánh!”

Gần một số căn lều, một con chó to đang được nhốt trong chuồng cùng ngựa, xung quanh là vài người đang chăm sóc nó.

“Đó là một con thiên mã. Ngài có muốn đến xem nó không?”

“Được không?”

“Được chứ.”

Dung Khả nắm lấy tay Thái Kỳ, dẫn cậu đi về phía căn lều, nơi con thiên mã được xích lại. Nó có cơ thể to lớn màu trắng, đầu phủ lông đen, trên lưng là một đôi cánh, trông cực kỳ xinh đẹp.

“Ah... Chẳng phải là Bồng Sơn công sao? Chúc Người vạn thọ vô cương.” Một trong những người đang chăm sóc con thiên mã đã thấy Thái Kỳ và vội vàng hành lễ.

“Con thiên mã này là của các vị à?”

“Vâng.”

“Có thể để Bồng Sơn công xem qua một chút được không?”

“Đó là vinh dự của chúng thần ạ.”

Cô gái mỉm cười rồi dẫn Thái Kỳ đến gần con thiên mã. Dưới sự bảo vệ của Dung Khả, Thái Kỳ từ từ đến gần và nhận ra nó lớn hơn cậu tưởng.

“To quá...” Thái Kỳ thì thầm.

“Nó vẫn còn nhỏ so với những con khác.”

Cô gái quỳ xuống, trong những người chăm sóc nó, cô ta có vẻ là chủ nhân của con thiên mã.

“Xin hãy đứng lên. Ta có thể vượt ve nó được không?”

“Cảm ơn Bồng Sơn công. Xin Người cứ tự nhiên, nó rất thân thiện.”

Nghe cô gái nói vậy, Thái Kỳ chân chừ một chút rồi đưa tay ra. Bộ lông sáng của nó cứng hơn bề ngoài. Khi Thái Kỳ gãi gãi cổ nó, con thiên mã nhắm mắt lại, tỏ vẻ dễ chịu.

“Ngoan thật... Nó tên gì?”

“Tên nó là Phi Yên.”

“Phi Yên?” Thái Kỳ lặp lại.

Con thiên mã vẫn nhắm mắt, kêu ư ử khi Thái Kỳ cọ nhẹ vào tai nó.

“Nó có cắn không?”

“Xin đừng lo. Nó không bao giờ vô cớ cắn người. Thiên mã là một loại yêu thú rất dễ bảo. Hơn nữa, tính Phi Yên cũng rất hiền, nó biết rõ ai là người không nên cắn.”

“Nó khôn quá.”

Thái Kỳ dành nhiều thời gian để trò chuyện cùng cô gái về con thiên mã. Cậu rất quan tâm làm thế nào cô ta bắt được và chăm sóc nó, cũng như cười trên lưng nó có cảm giác ra sao. Bên cạnh giọng nói dịu dàng và lịch sự, những câu trả lời của cô đều rất dễ hiểu. Điều này khiến Thái Kỳ cảm thấy cô là một người rất kiên cường. Thái Kỳ vốn cũng không biết đoán tuổi người lớn dựa trên dung mạo, cậu chỉ biết cô ta chắc chắn lớn tuổi hơn Dung Khả và Trinh Vệ. Cũng có thể là do cảm giác về cô khác hẳn những tiên nữ nên Thái Kỳ cảm thấy cô chín chắn hơn. Các tiên nữ đều rất xinh đẹp trong những bộ váy lụa, tóc cài trâm, mỗi người đều có vẻ đẹp riêng của mình. Đối lập với họ, cô gái này ăn bận đơn giản như đàn ông, trên người không đeo bất cứ nữ trang nào, mái tóc màu nâu đỏ xõa xuống bờ vai. Cô ta rất cao, mỗi cử chỉ đều duyên dáng và dịu dàng, gương mặt xinh đẹp khác hẳn với vẻ đẹp của Ngọc Diệp và các tiên nữ, đó là một vẻ đẹp hoàn toàn khác.

“Cảm ơn vì đã cho ta xem Phi Yên.” Thái Kỳ miễn cưỡng rời tay khỏi con thiên mã.

“Không có gì. Thần nghĩ Phi Yên cũng rất thích Người.”

“Xin hỏi các hạ từ đâu đến.”

“Thần đến từ Thừa châu, là tướng quân của châu sư. Tên là Lưu Tư, tự Lý Trai.”

Đôi mắt Thái Kỳ thoáng sợ hãi. Mỗi vương quốc chia làm chín châu, mỗi châu được cai trị bởi châu hầu. Mỗi châu cũng đều có quân đội riêng của mình, tức châu hầu sư, gọi tắt là châu sư. Mức độ lớn nhỏ của quân đội là tùy diện tích của châu, gồm từ hai đến bốn sư đoàn, tương đương với hai đến bốn tướng quân cho mỗi châu.

“Ra ngài là một tướng quân.”

Vì thế nên cô ta khác hẳn các tiên nữ.

“Vâng, chỉ tiếc là năng lực của thần có hạn.”

Thái Kỳ rất thích cô gái này nên không muốn làm cô ta thất vọng, tuy nhiên, cậu không nhận được bất cứ dấu hiệu nào của Thiên Khải.

“Xin hãy bảo trọng cho đến ngày thu phân.”

Gương mặt Lý Trai lộ vẻ thất vọng rồi nhanh chóng bình thường lại, nở một nụ cười rồi thi lễ với Thái Kỳ.

“Xin cảm ơn Người. Thần cũng xin chúc Bồng Sơn công an khang.”

“Cảm ơn.”

Trách nhiệm chọn lấy một người phù hợp đè nặng lên vai Thái Kỳ, Thiên Khải không dựa trên việc cậu có thích người đó hay không, điều này khiến Thái Kỳ cảm thấy tệ hơn.

“À... Nếu có thời gian, ta có thể quay lại thăm Phi Yên được không?”

Lý Trai cười thật tươi và nói: “Tất nhiên là được, Người có thể đến bất cứ lúc nào.”

7.4 Rồi lều của Lý Trai, Thái Kỳ gặp một trận gậy gỗ trên đường hồi cung. Rất đông người tụ tập phía trước nên cậu không biết chuyện gì đang xảy ra, các tiên nữ thì chỉ thì thầm với nhau. Khi vừa nghe đến chữ ‘đánh nhau’, Thái Kỳ liền nắm lấy vạt áo Dung Khả. Bất kể thế nào thì bạo lực cũng làm cậu sợ hãi như máu, cậu không sợ bị đánh trúng mà là những hành vi bạo lực cùng những con người hung bạo.

“Chuyện gì đang xảy ra ở đây?”

Nghe thấy tiếng của một tiên nữ, những người đứng xem liền quay lại và nhìn thấy Thái Kỳ, tất cả đều đồng loạt quỳ xuống.

“Chuyện này...”

Mọi người đều biết Bồng Sơn công vốn rất ghét máu và bạo lực, vì thế nên những hành động gây đổ máu tuyệt đối bị cấm, những người tham gia gây gỗ sẽ lập tức bị trục xuất khỏi núi thiêng.

“Thật là! Sao nhân tài Đới quốc lại sơ suất và nóng nảy thế này!” Một tiên nữ không khỏi cảm thán khi đi về phía đám đông.

Do phong tục tập quán nên dân chúng ở mỗi quốc gia có tính tình khác nhau, dân Đới quốc trước giờ nổi tiếng tài giỏi. Theo lẽ thường, dân tính sẽ ảnh hưởng đến kỳ lân, nhưng cũng có trường hợp ngoại lệ.

“Dừng tay! Các người nghĩ mình là ai chứ?”

Đám đông dạt ra, nhường đường cho các tiên nữ. Ở giữa là hai người đàn ông, một người to lớn và rắn chắc, tay cầm trường kiếm. Người kia thấp hơn, tay nắm thành quả đấm, tướng mạo hiên ngang. Tùy tùng của họ cũng mang kiếm nhưng không rút ra. Ai cũng có thể nhận ra rằng người đàn ông nhỏ con hơn rõ ràng đang chiếm ưu thế và khí chất của anh ta đã thu hút Thái Kỳ. Bộ giáp đen đối nghịch với mái tóc bạch kim, làn da rám nắng ánh lên dưới ánh sáng mặt trời, thân hình cao lớn và nhanh nhẹn như một con mãnh thú.

Các tiên nữ vượt qua đoàn người, dự định ngăn họ lại nhưng không ngờ cuộc ẩu đả này đã kết thúc. Sau khi né một kiếm, chỉ với tay không, người đàn ông nhỏ hơn đã hạ gục gã to lớn, khiến hắn nằm liệt dưới đất, không đứng dậy nổi.

Anh ta nhìn đôi thủ của mình và nói: “Làm sao ngươi dám rút kiếm ra tại nơi này. Ngươi nên cư xử chừng mực hơn.”

Từng hành động của anh ta không hề lộ ra vẻ đắc thắng, giọng điệu cũng rất đờng hoàng. Sau khi dứt lời, anh ta quay lại và nhìn thấy ánh mắt của Thái Kỳ.

Đôi mắt người này đỏ như máu.

Thái Kỳ nắm chặt váy Dung Khả hơn, đôi mắt ấy khiến cậu vô cùng sợ hãi, chỉ muốn rời khỏi nơi này ngay lập tức. Khi Dung Khả định đưa Thái Kỳ đi thì anh ta đã khoan thai tiến về phía trước Thái Kỳ và quỳ xuống.

“Thật không ngờ Bồng Sơn công cũng ở đây.”

Gương mặt anh giãn ra, nụ cười cũng trở nên hiền hòa hơn, góp phần làm dịu đi ấn tượng đầu tiên của Thái Kỳ về anh ta. Rất nhiều người cũng lập tức đến bái kiến nên Thái Kỳ đành đứng lại, tay vẫn nắm lấy váy Dung Khả.

“Xin Người thứ lỗi vì đã để chuyện này xảy ra.”

Thái Kỳ không trả lời nên Dung Khả thay cậu nói với người đàn ông trước mặt: “Lần sau xin tránh để xảy ra những chuyện như thế này ở Bồng Sơn.”

“Thần vô cùng xin lỗi.”

Dung Khả nắm lấy tay Thái Kỳ để trấn an cậu, khẽ nhàng vỗ lưng và đẩy cậu về phía trước.

“Không sao đâu! Cuộc ẩu đả cũng đã kết thúc, không ai bị thương cả.”

Nghe những lời này của Dung Khả, Thái Kỳ chỉ khẽ gật đầu, người đàn ông trước mặt đã khiến cậu sợ đến nói không nên lời. Trông anh ta có vẻ lớn tuổi hơn Lý Trai, mái tóc bạch kim được buộc gọn đơn giản phía sau phản chiếu ánh sáng xanh, có lẽ mái tóc này khiến anh trông già dặn hơn tuổi thật của mình. Tướng mạo đầy uy nghi, đôi mắt ánh lên một cái nhìn buốt giá đang nhìn thẳng vào Thái Kỳ như một mũi tên.

Anh ta mỉm cười và nói: “Có lẽ thần đã khiến Người sợ hãi. Vô cùng xin lỗi.”

“Không phải...” Cuối cùng Thái Kỳ cũng lên tiếng. “Chỉ là ta hơi run một chút. Xin hỏi ngài đến từ đâu?”

“Thần đến từ Hồng Cơ, là chỉ huy của cấm quân của Đới quốc, Sạ Tướng quân.”

Khi nghe thấy tên anh ta, tất cả những người xung quanh đều thì thầm to nhỏ, tỏ vẻ thán phục, xem ra anh ta rất nổi tiếng. Cấm quân bao gồm ba quân đoàn trực thuộc quốc vương, cộng với ba châu sư của thủ đô do kỳ lân

cai quản, tạo thành lục sư. Tuy nhiên, bản chất của kỳ lân vốn không thể chỉ huy quân đội nên tất cả quân đoàn này đều thuộc về quốc vương. Vì thế nên lục sư còn được gọi là vương sư.

“Tên thần là Tống, tự Kiêu Tông.”

Thái Kỳ sợ đến độ không dám nhìn thẳng vào mắt anh ta nhưng lại cảm thấy phải nói gì đó trong tình hình này, cuối cùng cậu cũng quyết định lên tiếng.

“Ra... Ngài là một tướng quân.”

Cho dù cùng là tướng quân nhưng Kiêu Tông trông rắn rỏi hơn một Lý Trai dịu dàng. Cảm giác này không phải do tính cách của mỗi người mà là do chức vụ của họ, người đàn ông này là tướng quân của cấm quân trong khi khi Lý Trai chỉ là một nữ tướng của châu hầu sư, vai trò của họ hoàn toàn khác biệt. Tuy nhiên, lúc này, Thái Kỳ vẫn chưa hiểu.

“Vâng. Thần tin vào kiếm thuật của mình.”

Những lời này khiến Thái Kỳ cảm thấy anh ta rất tự tin vào bản thân, cả người tràn đầy khí phách, việc này khiến Thái Kỳ không muốn ở đây thêm một phút nào nữa. Những người xung quanh đang hỏi nhau liệu người đàn ông này có phải là quốc vương hay không. Sau khi chắc chắn không có điềm báo gì xảy ra, cậu mới từ từ thả tay áo của Dung Khả ra.

“...Xin hãy bảo trọng cho đến ngày thu phân.”

Những lời này khó thốt ra đến nỗi vừa nói xong Thái Kỳ đã quay mặt đi ngay. Kiêu Tông gật đầu, tuy nhiên, cậu không muốn thấy gương mặt của anh. Những người xung quanh đều tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Vậy là không phải Sạ Tướng quân?”

Tuy không biết ai nói lên những lời này, nhưng tất cả mọi người lại tràn đầy hy vọng trở thành quốc vương.

7.5 “Kiêu Tông? Chính là Sạ Tướng quân của vương sư phải không?”

Ngày hôm sau, Thái Kỳ đến gặp Lý Trai, nữ tướng cậu vừa quen biết, và hỏi về người đàn ông tên Kiêu Tông. Cô không hề tỏ vẻ thất vọng, mà ngược lại, rất niềm nở tiếp đón khi Thái Kỳ đến thăm Phi Yên. Trong khi các tiên nữ trò chuyện cùng tùy tùng bên ngoài của cô, Thái Kỳ ngồi xuống bên cạnh Phi Yên và Lý Trai.

“Lý Trai Tướng quân, ngài là một tướng quân phải không? Vậy ngài có biết người ấy không?”

Lý Trai lắc đầu: “Tuy là tướng quân, nhưng thần chỉ là tướng quân của châu sư. Kiêu Tông tướng quân là chỉ huy của vương sư, thân phận của ngài không giống thần.”

Đó là do sự khác biệt lớn giữa châu hầu sư và cấm quân. Tướng lĩnh của cấm quân có thể trực tiếp ra vào vương cung và thượng triều, thảo luận chính sự cùng quốc vương. Trong khi một châu hầu sư chỉ đơn thuần là một quân nhân, còn tướng quân của cấm quân là cận thần của quốc vương.

“Nhu vậy, ngài ấy rất nổi danh?”

“Vâng. Không chỉ có kiếm thuật vượt bậc, ngài còn rất được ba quân ngưỡng mộ. Thần còn nghe nói ngài vừa kiên định, lại vừa thông minh và lễ độ.” Rồi Lý Trai nhìn Thái Kỳ, tiếp lời: “Có vẻ như Bồng Sơn công rất quan tâm đến Kiêu Tông Tướng quân nhỉ?”

“Ngày hôm qua, ta gặp phải một trận ẩu đả...”

Lý Trai gật đầu: “Thần có nghe nói. Bồng dung có một gã xuất hiện và vô cớ gây hấn với Kiêu Tông Tướng quân. Đó không phải lỗi của ngài ấy, chính hấn đã xúc phạm Kiêu Tông Tướng quân trước. Ngài tuyệt đối không gây chuyện ở Bồng Sơn.”

“Vậy à...”

Lý Trai nhìn thẳng vào Thái Kỳ: “Vậy Kiêu Tông Tướng quân không phải là quốc vương sao?”

Thái Kỳ nhanh chóng lắc đầu: “Không, chỉ là ngài ấy khiến ta cảm thấy sợ...”

Gương mặt Lý Trai lộ vẻ thất vọng: “Ra không phải là Kiêu Tông Tướng quân...”

“Ta cũng nghe nhiều người nói thế.”

Lý Trai mỉm cười: “Tuy Kiêu Tông Tướng quân không phải là người ôn hòa, nhưng ngài nhất định không đáng sợ như vậy. Thần cảm thấy ngài ấy rất mạnh mẽ, toàn bộ một vạn hai trăm ngàn binh sĩ đều rất kính yêu ngài, đó là chuyện hiếm thấy. Tuy ngài có gây thù chuốc oán với một số người, nhưng số lượng người ngưỡng mộ ngài còn lớn hơn rất nhiều. Việc Kiêu Tông Tướng quân không được chọn quả khiến thần có chút thất vọng.”

“Lý Trai Tướng quân cũng ngưỡng mộ Kiêu Tông Tướng quân ư?”

Lý Trai vừa vuốt ve Phi Yến vừa nói: “Vâng. Tuy chưa có dịp gặp mặt nhưng thần rất ngưỡng mộ ngài ấy. Nếu Kiêu Tông Tướng quân trở thành quốc vương, thần nhất định sẽ toàn tâm phụng sự ngài.”

“Không ngờ Kiêu Tông Tướng quân lại được yêu quý đến thế.”

Lý Trai gật đầu: “Về kiếm thuật, người giỏi nhất là Diên Vương, sau đó đến Kiêu Tông Tướng quân.”

“Vậy sao...”

“Có lẽ còn có người khác xứng đáng hơn nhưng Kiêu Tông Tướng quân lại nhận được sự ủng hộ rất lớn từ dân chúng. Ngài giỏi cả về quân sự lẫn chính trị, lại xuất thân từ gia đình quý tộc, là một nhân tài hiếm thấy.”

Thái Kỳ gật đầu.

Nhưng Thiên Khải đã không xuất hiện.

“Tiếc thật.” Lý Trai thở dài.

Trong quân đội, không ai vượt qua được Sạ Tướng quân của cấm quân. Kiêu Tông trở thành tướng quân khi còn tuổi đời vẫn còn rất trẻ, năm ấy, quân phiến loạn anh được cử đi thảo phạt cuối cùng lại vì ngưỡng mộ mà

quy thuận anh. Những người đơn thuần giỏi văn hoặc võ rất nhiều, nhưng một người văn võ song toàn, lại có danh tiếng như anh thì rất hiếm có. Trên thực tế, khi đến Lệnh Khôn môn và nghe nói Kiêu Tông có mặt trong đoàn lên núi lần này, Lý Trai đã từ bỏ hy vọng trở thành quốc vương. Cô cũng là một tướng quân được quân binh kính yêu bởi sự dịu dàng và tài năng của mình. Cô biết mọi người đều rất kỳ vọng vào mình, họ tin rằng cô là người được chọn, vì thế nên cô lên núi. Tuy nhiên, từ trong sâu trong lòng, cô biết tài năng của mình vẫn chưa đủ, và cô không thể vượt qua được Kiêu Tông.

“Thật đáng tiếc...” Lý Trai lẩm bẩm.

Nghe thấy thế, Thái Kỳ liền nói: “Ta cảm thấy Lý Trai tướng quân có thể trở thành một nữ vương vĩ đại...”

Lý Trai bật cười: “Người đã quá khen. Cảm ơn.”

“Ta thật sự nghĩ vậy.”

“Thần rất vinh hạnh, nhưng xem ra Người đã kết luận hơi sớm. Có những kẻ sẽ lợi dụng lòng tốt của Người vì quyền lực và tiền bạc.” Lý Trai cười nói.

Thái Kỳ ngạc nhiên: “Có người như thế ư?”

“Có chứ, loại người như vậy có ở khắp nơi. Trong đoàn người này, có những kẻ biết chắc mình không đủ năng lực để trở thành vua nhưng vẫn lên núi, nhân cơ hội này tiếp cận Bồng Sơn công hoặc quốc vương tương lai để tư lợi về sau.”

“Thật sao?”

“Tiếc là điều ấy hoàn toàn đúng. Giống như thần, thần hy vọng sau khi Người hạ sơn và trở về Đới quốc, Người có thể tiến cử thần vào vương sự.”

Thái Kỳ ôm đầu: “Lý Trai... không phải người như vậy.”

Lý Trai lại bật cười: “Bồng Sơn công, Người quả thật khéo ăn nói, những lời này của Người khiến thần rất vui.”

“Vậy ư?”

“Vâng.” Lý Trai đứng dậy, phủ bụi cỏ khỏi áo. “Có vẻ các tiên nữ cũng trò chuyện xong rồi. Nếu Người không phiền, chúng ta đi dạo một vòng quanh khu này nhé.”

Chương VIII

8.1 “**D**ung Khả, em ra ngoài được không?” Vừa vào Phủ Độ cung, Thái Kỳ đã vội vàng hỏi ngay.

Dung Khả mỉm cười: “Dĩ nhiên, ngài muốn đi gặp Lý Trai Tướng quân à?”

“Như thế không được sao...?”

“Tất nhiên là được, Lý Trai Tướng quân là người tốt. Hơn nữa, cô ấy còn là một tướng quân nên chúng em rất yên tâm.”

Sau khi được cho phép, Thái Kỳ liền cùng các tiên nữ rời cung. Thời gian qua, các tiên nữ cũng đã bắt đầu quen biết một số người lên núi, các cô cũng thường trò chuyện cùng họ. Dần dần, số lượng tiên nữ đi theo Thái Kỳ ngày càng giảm dần, ngay cả Dung Khả cũng vừa dừng lại trò chuyện cùng một người tùy tùng trước khi đến lều của Lý Trai. Thấy thế, Thái Kỳ vội chạy đến lều của Lý Trai, tuy số lượng người chào hỏi cậu đã giảm đi nhưng cũng vẫn còn nhiều người nhân cơ hội này đến kết giao và nói chuyện cùng Thái Kỳ. Và cuối cùng cậu cũng học được một cách là cứ chạy thật nhanh đến nơi mình cần đến.

“Lý Trai tướng quân.” Trước khi Thái Kỳ đến nơi thì Lý Trai đã ra khỏi lều.

“Người đến rồi.”

“Tướng quân biết ta sẽ đến sao?”

“Mỗi khi Người đến, Phi Yến đều rúc lên rất vui vẻ.”

“Thật ư?”

“Thật chứ. Người cứ hỏi Phi Yến đi.” Lý Trai vừa nói vừa dịu dàng xoa cổ con thiên mã. “Tao nói có đúng không, Phi Yến?”

Nó bắt chọt quay lại rồi gục đầu vào trong ngực Thái Kỳ.

Lý Trai mỉm cười và nói: “Thần đã nói rồi mà.”

Sau khi tắm rửa và chải lông cho Phi Yến, Lý Trai và Thái Kỳ thường dành thời gian còn lại của buổi sáng để dạo quanh một vòng. Cô rất kiên nhẫn trả lời tất cả những câu hỏi của Thái Kỳ, bên cạnh đó, nếu gặp chuyện gì Thái Kỳ không hiểu, cô cũng cẩn thận giải thích mọi thứ. Lý Trai cũng giới thiệu Thái Kỳ với những người bạn cô vừa kết giao, xem ra bọn họ đều là người tốt. Tản bộ cùng Lý Trai thế này khiến Thái Kỳ cảm thấy rất vui.

“Tất cả mọi người đều đến từ Đới quốc à? Có ai đến từ vương quốc khác không?” Thái Kỳ hỏi bâng quơ khi đi ngang qua một con suối nhỏ chảy qua khe đá.

Lý Trai không khỏi khẽ chặc lưỡi: “Tất nhiên, quốc vương của Đới quốc phải là người Đới quốc chứ.”

“Vậ à?”

“Người không biết chuyện này sao?” Lý Trai ngạc nhiên.

“Ta chỉ vừa được đem trở về Bồng Sơn gần đây nên vẫn còn nhiều chuyện chưa rõ.”

Lý Trai gật đầu, tỏ vẻ thông cảm: “Thứ lỗi cho thần không biết nên đã mạo phạm. Luật lệ quy định rằng quốc vương của một nước phải là người nước đó.”

“Vậ là tất cả mọi người ở đây đều đến từ Đới quốc?”

“Không hẳn, chỉ cần sinh ra ở Đới quốc là được.”

“Ồ...”

Đang nắm tay Lý Trai từ từ đi, Thái Kỳ bất chợt dừng lại.

“Lý Trai Tướng quân, nó đẹp quá.”

Lý Trai nhìn về cùng hướng với Thái Kỳ rồi gật đầu: “Vâng, đó là một con sô ngu. Chúng rất đẹp.”

Con thú này trông giống như một con hổ với chiếc đuôi dài phản chiếu ngũ quang lấp lánh. So với vẻ ôn hòa của thiên mã, sô ngu khiến người ta cảm thấy chúng mạnh mẽ hơn nhiều.

“Sô ngu là loại kỳ thú tốt nhất. Chúng có thể băng qua một vương quốc chỉ trong một ngày.”

“Thật lợi hại!”

Các tiên nữ từng nói sẽ phải mất một tháng ròng để phi ngựa qua một nước, cậu biết một vương quốc rộng lớn đến nhường nào.

“Sô ngu cũng rất thông minh và trung thành. Trên chiến trường, chúng đặc biệt thiện chiến.” Nói rồi Lý Trai nhìn con sô ngu một cách thích thú, từ từ tiến về phía nó. “Thần vẫn rất muốn có được một con như thế này.”

“Ngài muốn một con sô ngu? Vậ còn Phi Yến thì sao?”

“Tất nhiên thần vẫn rất thích Phi Yến. Nó rất dễ thương và ngoan ngoãn, nhưng lại quá hiền, không thích hợp ra trận. Là một võ tướng nên thần phải đặt chuyện chiến sự lên trên hết.”

“Ra vậ...”

“Thần hy vọng sẽ gặp được một con sô ngu trên đường xuống núi.”

“Vậ nếu gặp được, ngài sẽ bắt nó lại rồi đem về.”

Lý Trai bật cười: “Thần cũng định làm thế. Ngoài mong muốn gặp Người ra, thần cũng rất muốn bắt về một con sô ngu.”

“Ồ...”

“Nếu dám bỏ tiền ra thì chắc cũng mua được một con, nhưng dùng tiền mua yêu thú quả thật rất mất mặt, nhất là kỳ thú, thần phải bắt được nó bằng chính sức mình.”

“Cũng phải.”

Lý Trai mỉm cười và gật đầu, sau đó nói vọng vào chiếc lều nơi con sô ngu được cột vào: “Xin lỗi, làm ơn cho hỏi chủ nhân của con sô ngu này có ở đây không ạ?”

“Nếu là Kế Đô thì nó là của ta.”

Một giọng nói vang lên phía sau, Lý Trai giật mình quay lại, theo phản xạ thủ thế.

“Kiêu Tông Tướng quân...”

Là người đàn ông ấy. Hôm nay, anh ta không bận giáp nhưng thanh kiếm vẫn đeo bên thắt lưng. Mái tóc trắng như băng cùng đôi mắt đỏ như hồng ngọc khiến Thái Kỳ không thể quên được.

Lý Trai hết nhìn Thái Kỳ đến nhìn Kiêu Tông, rồi lên tiếng: “Lần đầu ra mắt, tại hạ là...”

“Các hạ chính là Lý Trai Tướng quân của Thừa châu sư phải không?” Kiêu mỉm cười.

“Làm sao ngài biết...” Trông Lý Trai rất hài lòng.

“Danh tiếng của Tướng quân đã sớm vang xa.”

“Quả nhiên là thế.” Thái Kỳ buộc miệng.

Lý Trai và Kiêu Tông đều quay sang nhìn Thái Kỳ.

“Quả nhiên?” Kiêu Tông tỏ vẻ rất hứng thú với câu trả lời của Thái Kỳ.

“À... Ta đã từng nói với Lý Trai Tướng quân rằng ngài rất tài giỏi. Xem ra ta không phải là người duy nhất nghĩ thế.”

Mặt Lý Trai đỏ lên, cô quay về phía Kiêu Tông: “Bồng Sơn công đã quá khen.”

“Không đâu.” Kiêu Tông mỉm cười. “Bồng Sơn công rất có mắt nhìn người. Lý Trai Tướng quân rất nổi danh trong Thừa châu sư.”

“Bồng Sơn công, Xin đừng nghe lời Kiêu Tông Tướng quân.”

Gương mặt Lý Trai lộ vẻ xấu hổ hiếm thấy. Nhìn thấy vẻ mặt này của cô, Kiêu Tông bật cười. Khi Thái Kỳ nhìn thấy nụ cười này của anh, cậu cảm thấy anh không đáng sợ như mình đã nghĩ.

8.2 “À, quên mất, hình như Lý Trai Tướng quân và Bồng Sơn công có gì muốn hỏi về con Kế Đô phải không?” Kiêu Tông nhìn Thái Kỳ và Lý Trai.

“Bồng Sơn công muốn xem nó.”

“Nếu là Bồng Sơn công thì ta nghĩ Kế Đô cũng sẽ không phản đối đâu.”

Kiêu Tông dẫn họ đến chỗ con sô ngu. Nhìn gần, Thái Kỳ thấy đôi mắt của nó sâu hơn vẻ ngoài rất nhiều, bộ lông xinh đẹp đến ngây người.

“Kiêu Tông Tướng quân... Xin hỏi có phải ngài đã bắt được nó không?”

“Vâng, thần không thích mua kỳ thú.”

“Tại sao? Chẳng phải bắt kỳ thú rất nguy hiểm?”

Bất chợt, trên môi Kiều Tông nở một nụ cười, Thái Kỳ đột nhiên run lên bần bật, cậu không hiểu nụ cười ấy có ý nghĩa gì.

“Đề thuần phục yêu thú thành kỳ thú, nếu không giao tính mạng của mình ra làm tin thì quả thật bất công với chúng.”

“Ồ... Vâng...”

Kiều Tông vuốt ve cái cổ của con Kê Đô, nụ cười làm đáng sợ ấy đã biến mất.

“Thần đã bắt nó bằng chính đôi tay này và đích thân huấn luyện nó. Kê Đô cùng thanh kiếm này chính là bảo bối của thần.”

Lý Trai kinh ngạc: “Ngài đích thân huấn luyện nó ư?”

“Về cơ bản là thế. Nó chỉ nghe lời tại hạ thôi.” Kiều Tông cười nói rồi quay sang Thái Kỳ. “Thường người ta không tự mình là việc này, lỡ có sơ xuất thì rất nguy hiểm.”

“Ồ...”

“Đúng rồi!” Lý Trai nhìn Dung Khả. “Tại hạ nghe nói kiếm của Kiều Tông Tướng quân là do tiên vương ban tặng?”

“Đúng thế.”

“Quả là một thanh bảo kiếm.”

“Chỉ là lưỡi kiếm bén hơn một chút thôi.”

Thanh kiếm là vũ khí, không phải trang sức, nghĩ đến chuyện này, cả người Thái Kỳ không khỏi run lên. Kiều Tông là một quân nhân, việc phải chiến đấu là chuyện đương nhiên. Chắc chắn anh ta đã nhận được thanh kiếm này khi lập được một chiến công nào đó và đã đem nó ra trận.

“Vậy đó là chiến công gì?”

Kiều Tông lắc đầu: “Cũng chẳng phải công sức gì. Có một lần, tiên vương đã yêu cầu Diên Vương giao đấu với thần một trận.”

“Và ngài đã thắng?”

“Không.” Kiều Tông bật cười. “Diên Vương và thần đã giao đấu ba hiệp nhưng thần chỉ thắng được một hiệp. Tuy nhiên, tiên vương vẫn rất hài lòng về trận thắng này nên đã ban kiếm cho thần. Thần không dùng nó để chiến đấu, đó là một bảo vật.”

“Diên Vương mạnh đến vậy sao?”

“Người quả thật rất mạnh, thần đã cố hết sức.” Nói đến đây, nụ cười đáng sợ ấy lại hiện trên gương mặt Kiều Tông. “Nhưng nếu sống đến tận năm trăm năm như Người, thần tin chắc mình sẽ không thua.”

Đôi mắt Kiều Tông toát lên vẻ tự tin. Nếu không phải giọng điệu của anh vô cùng nghiêm túc thì đã khiến Thái Kỳ sợ đến phát khiếp, vẻ mặt ấy khiến cả người cậu không ngừng run lên.

“Giá mà tại hạ cũng có được một con sô ngu...” Lý Trai nhìn Kê Đô.

Kiều Tông vội vàng trả lời: “Ta có biết một chỗ để tìm chúng. Chúng

ta đến đó không?”

“Thật ư?”

“Dù gì ta cũng đã xong việc ở đây rồi nên cũng định tìm thêm một con nữa trước khi trở về.”

“Ngài đã có Kế Đô rồi mà vẫn muốn tìm thêm một con nữa sao?”

“Nếu có thêm một con nữa thì Kế Đô sẽ có thêm thời gian để nghỉ ngơi. Ta nghĩ ba là hơi nhiều nhưng hai thì vừa đủ.”

“Tại hạ hiểu ý của ngài. Nhưng nếu nói cho người khác biết chỗ của chúng thì liệu có vấn đề gì không?”

“Vấn đề gì? Nếu muốn thì cứ tự mình đi mà bắt.” Kiêu Tông khẽ cười. “Không có gì phải sợ, nếu muốn trở thành chủ nhân của một con sô ngu thì cũng phải có ít bản lĩnh.”

Sau khi rời khỏi chỗ Kiêu Tông, Thái Kỳ thở dài một hơi, cậu cảm thấy vô cùng lo lắng.

“Sao vậy?”

“Không có gì...”

Lý Trai có thể nhìn thấy được tâm tình của Thái Kỳ.

“Bồng Sơn công, ngài vẫn còn sợ Kiêu Tông Tướng quân ư?”

“Lý Trai Tướng quân, ngài không sợ sao?”

“Thần nghĩ, đối với kẻ thù thì ngài ấy vô cùng đáng sợ... Ngài quả thật khiến người xung quanh có chút căng thẳng.”

“Đúng vậy...”

“Đó là do khí chất của Kiêu Tông Tướng quân quá mạnh. Nếu là một con chó nhỏ thì ngài sẽ cảm thấy rất dễ chịu, nhưng nếu gặp phải một con sói, ngài sẽ sợ đến run người. Bồng Sơn công cảm thấy thế, phải không?”

Đó quả thật chính là những gì trong lòng Thái Kỳ.

“Vâng, đúng là ta thường có cảm giác như thế.”

Lý Trai nhỏ giọng: “Xem ra lời đồn quả không sai. Kiêu Tông Tướng quân rất có tư chất, tiếc là ngài ấy không được chọn.”

“Vậy à?” Thái Kỳ thật sự rất sợ Kiêu Tông.

Lý Trai gật đầu: “Một quốc vương không thể chỉ đơn thuần là một người tốt, nếu quá nhân từ thì không thể trị quốc, quá khiêm nhường cũng sẽ đem đến họa diệt vong. Thần tin Kiêu Tông Tướng quân có đầy đủ tư chất của một quân vương.”

“Lý Trai Tướng quân nghĩ thế ư?”

Lý Trai nhìn Thái Kỳ và mỉm cười: “Sau khi gặp Kiêu Tông Tướng quân, thầy cảm thấy có chút xấu hổ vì đã dám lên núi. Ngài quả thật là người mạnh nhất trong tất cả những người mạnh nhất.”

8.3 “Có vẻ như không có Thái Vương trong đợt lên núi lần này.”

Khi Dung Khả nói câu ấy thì đã nửa tháng trôi qua kể từ ngày hạ chí.

Mặt trăng đã lên cao, ve sầu kêu liên tục ngoài vườn.

“Nếu vậy... Sáng mai em không đến Phủ Độ cung được không ạ?”

Dung Khả vừa gật đầu vừa chỉnh trang lại giường chiếu trong khi Sát Tử giúp Thái Kỳ thay quần áo.

“Có lẽ chúng ta nên đóng cửa chính lại, như thế sẽ giúp bọn họ từ bỏ hy vọng.”

“Rồi sau đó thì sao?”

“Thì cứ để mọi việc trôi đi theo cách của chúng. Nếu ngài muốn ra ngoài chơi thì cũng không thành vấn đề.”

“Thật sao?”

“Vâng, dù gì cũng đã có người giúp chúng em trông chừng ngài. Ngài định đi gặp Kiêu Tông Tướng quân và Lý Trai Tướng quân phải không? Nếu là hai người đó thì chúng em rất yên tâm, dù gì Sát Tử cũng ở bên cạnh ngài.”

Sau ngày hôm ấy, Thái Kỳ cũng thường xuyên đến chỗ Kiêu Tông. Thường thì cậu sẽ đến chơi cùng Phi Yên và trò chuyện với Lý Trai trước rồi mới sang lều của Kiêu Tông, nhưng gần đây, thói quen này đã thay đổi. Kiêu Tông vẫn còn khiến Thái Kỳ hoảng sợ, tuy nhiên, cậu đã bắt đầu quen với việc ấy. Ở Bồng Sơn vốn không có đàn ông nên nếu không đến gặp Kiêu Tông, cậu sẽ thấy thiếu thiếu một cái gì đó.

“À...” Thái Kỳ nhìn Dung Khả. “Ngày mai, Kiêu Tông Tướng quân và Lý Trai Tướng quân sẽ đi Hoàng Hải săn sô ngu.”

Dung Khả nhướn mắt lên và nói: “Rồi sao ạ?”

“Em... Em muốn đi cùng họ... Có được không?”

Khi Lý Trai ngỏ lời mời Thái Kỳ, cậu đã nói các tiên nữ sẽ không cho mình đi.

Dung Khả nhìn Trinh Vệ đang đứng ở góc phòng. Trinh Vệ thở dài: “Được rồi, ngài vốn cũng chưa từng đề nghị chúng em điều gì. Cứ đi đi, nhưng phải cẩn thận đấy nhé. Nếu ngài bị thương thì chúng em sẽ rất lo lắng.”

Nụ cười thật tươi nở trên gương mặt Thái Kỳ, cậu nói: “Vâng ạ!”

Khi mặt trời chưa lên thì Thái Kỳ đã rời khỏi Phủ Độ cung và chạy ngay đến lều của Lý Trai. Trời vẫn còn đỏ sương mù mịt, khắp khu lều đều thấp đầy thuốc.

“Lý Trai Tướng quân.”

“Bồng Sơn công.”

Thái Kỳ nhìn thấy Kiêu Tông đã bận giáp và đứng bên cạnh Kế Đô, chờ cậu đến. Lý Trai thì đang đặt yên lên lưng Phi Yên, đó là lần đầu tiên Thái Kỳ thấy cô trong bộ khôi giáp. Cô nhìn về phía sau và thấy các tiên nữ đi cùng Thái Kỳ nên liền gật đầu.

“Chúng ta đi được chưa?”

Lý Trai mỉm cười: “Sắp được rồi.”

“Ta cưới Phi Yên cùng ngài nhé.”

“Vâng.”

Trinh Vệ đi sát phía sau liền cúi người thật sâu và nói: “Bồng Sơn công rất quan trọng với chúng tôi. Vì thế nên, Kiêu Tông Tướng quân, Lý Trai Tướng quân, xin hãy hết sức bảo vệ ngài.”

Kiêu Tông và Lý Trai đều cúi người đáp lễ.

“Chúng tôi rất tin tưởng khả năng của Quý Tướng quân. Có hai vị đi cùng, Thái Kỳ sẽ không gặp nguy hiểm. Tuy nhiên, xin hãy đem ngài về trước giữa trưa.”

“Vâng.”

Trinh Vệ gật đầu, cô nhìn về phía sau nhưng chỉ thấy một con thiên mã và một con sô ngu được chuẩn bị nên liền nói: “Quý Tướng quân không định đem tùy tùng đi cùng sao?”

“Nếu đem theo tùy tùng và ngựa thì sợ rằng chúng tôi sẽ không về kịp buổi trưa.” Lý Trai trả lời một cách khó khăn.

Trinh Vệ nhíu mày. Hoàng Hải là một nơi rất nguy hiểm, tuy có Ngũ Sơn bảo vệ nhưng đó lại là nơi cư ngụ của rất nhiều loài yêu quái. Yêu thú nghe lời của chủ nhân của chúng sau khi được thuần dưỡng, nhưng vẫn có những yêu thú hoang dã sẽ tấn công con người. Bên cạnh yêu quái và yêu thú, còn có vô số thứ nguy hiểm khác rình rập ở chốn biển gió này như khí độc trong các ao đầm hay nạn đá lở.

“Xin hai vị hãy hứa với chúng tôi rằng sẽ đem Bồng Sơn công trở về không chút thương tích.”

Lý Trai cúi sâu đầu và trả lời: “Chúng tôi xin hứa sẽ đem Người về với không chút thương tổn nào.”

“Tiếc là chúng tôi không thể đi cùng hai vị. Tiên nữ chỉ được rời Ngũ Sơn khi được Huyền quân cho phép. Hoàng Hải vốn là một nơi rất nguy hiểm, vì thế nên xin hãy đặt tính mạng của Bồng Sơn công lên trên hết. Ngoài ra, ngài không được tiếp xúc với máu, xin hai vị cũng hãy chú ý điểm này.”

“Vâng... Tất nhiên...” Lý Trai trả lời với gương mặt bất đắc dĩ.

Trinh Vệ không quan tâm đến vẻ mặt ấy, tiếp lời: “Nếu phải giết một yêu quái nào đó thì xin một trong hai vị hãy đem Bồng Sơn công ra xa trước, cho dù phải bỏ rơi người còn lại.”

“Trinh Vệ...” Thái Kỳ kéo góc váy của Trinh Vệ, ra hiệu cho cô đừng nói thêm.

“Chúng ta chỉ là đi du sơn ngoạn thủy thôi mà.” Kiêu Tông nhìn các tiên nữ bằng vẻ mặt cứng rắn. “Chuyến đi này chỉ là đến bờ Hoàng Hải và săn một vài yêu thú. Ta có thể đảm bảo rằng cuộc đi săn này không hề nguy hiểm. Vì thế nên chúng ta mới mời Bồng Sơn công cùng đi, chúng ta hoàn

toàn có thể bảo vệ ngài. Quý vị tiên nữ đã quá khiếm nhã rồi.”

Trinh Vệ nhìn thẳng về phía Kiều Tông. “Ngài quả thật rất tự tin... Có lẽ chúng tôi đã quá lời rồi...”

Kiều Tông hướng cái nhìn đáng sợ về phía Trinh Vệ, đôi mắt anh đành lại. “Xin quý vị tiên nữ đừng quá lo lắng. Bồng Sơn công là kỳ lân của nước ta, bảo vệ Người là nhiệm vụ của mỗi người dân Đới quốc. Xin hãy tin tưởng vào chúng ta.”

Hai người nhìn nhau thêm một lúc nữa cho đến khi Trinh Vệ quay mặt đi hướng khác.

“Tất cả xin nhờ hai vị.”

“Vâng.”

Khi Trinh Vệ xoay người về cung. Kiều Tông nắm lấy dây cương của con sô ngu và nói: “Mặt trời lên rồi. Đi thôi, Lý Trai Tướng quân!”

8.4 Tuy thiên mã bay với tốc độ rất nhanh nhưng cưỡi chúng lại không có chút cảm giác gì, dù là phóng qua các vách đá, phi trên đất bằng hay băng rừng vượt suối. Ngồi trên lưng Phi Yên, Thái Kỳ cảm thấy ngạc nhiên xen lẫn sung sướng. Dường như thiên mã có thể nhìn xuyên qua bóng tối, khi băng qua những nơi có vách đá và cây cối dày đặc che khuất ánh trăng, tốc độ của con kỳ thú vẫn không hề giảm đi.

“Người cảm thấy thế nào?” Lý Trai hỏi, cô đang vừa ôm Thái Kỳ vừa cầm cương.

Thái Kỳ quay ra sau nhìn Lý Trai và trả lời: “Rất giống như cưỡi kỳ lân.”

Lý Trai ngạc nhiên: “Người từng cưỡi kỳ lân sao?”

“Vâng... Nghe có lạ không?”

Lý Trai cười khò: “Quả là một kinh nghiệm hiếm có. Làm sao Bồng Sơn công lại có thể so sánh Phi Yên với kỳ lân được, thật đáng xấu hổ.”

“Thật không?”

“Dĩ nhiên. Là một kỳ lân nên Người cho rằng cưỡi kỳ lân là chuyện không có gì đặc biệt, nhưng đối với người bình thường như thần, thì đó quả thật là chuyện không dám nghĩ đến.”

“Vậy à...”

Trước đây Thái Kỳ cũng chưa bao giờ nghĩ đến việc này. Khi cưỡi trên lưng Cảnh Kỳ, cậu có chút do dự, tuy nhiên, lại không hề cảm thấy sợ hãi.

“Nhưng thật ra ta cũng vậy, trước giờ ta cũng chưa hề nghĩ đến việc được ngồi cùng với ngài trên lưng Phi Yên như thế này.”

Thái Kỳ quay ra sau và thấy Lý Trai đang mỉm cười, cậu nghiêng đầu, tỏ vẻ không hiểu ý cô là gì. Thái Kỳ cũng muốn hỏi xem Kiều Tông cảm thấy thế nào, nhưng khi nhìn sang con Kế Đô kế bên, cậu thấy anh chỉ nhìn phía trước với gương mặt đành lại, có lẽ anh cũng không nghe thấy cuộc trò

chuyện vừa rồi. Vẻ đáng sợ vẫn còn hiện trên gương mặt Kiều Tông, có vẻ như anh vẫn còn tức giận về cuộc trò chuyện ban nãy với Trinh Vệ. Lúc đầu, Thái Kỳ rất hồ hởi khi được cười thiên mã, nhưng cảm giác hưng phấn ấy đã nhanh chóng biến mất, thay vào đó, cậu cảm thấy mình có lỗi trong việc khiến Kiều Tông tức giận.

Phi Yên và Kế Đô đã đi sâu vào Hoàng Hải, vượt qua những vách đá, đến một vùng nằm phía Nam Ngũ Sơn. Kiều Tông đi trước bất chợt dừng lại trên một ngọn đồi nổi với bờ đá. Lúc này, mặt trăng vẫn còn treo trên bầu trời.

“Kiều Tông Tướng quân, là nơi này ư?” Lý Trai hỏi, cô cũng đã dừng Phi Yên lại.

Kiều Tông chỉ gật đầu. Lý Trai liền đem Thái Kỳ đặt xuống đất, cậu nhìn lên và thấy vẻ giận dữ vẫn còn trên gương mặt Kiều Tông.

“Kiều Tông Tướng quân...”

“Vâng?” Giọng nói của Kiều Tông pha lẫn sự thiếu kiên nhẫn. Anh tháo hành lý trên lưng Kế Đô xuống, mắt vẫn không hề nhìn về phía Thái Kỳ.

Đối diện với bóng lưng của Kiều Tông, Thái Kỳ cúi đầu nói: “Mới vừa rồi... Các tiên nữ quả thật là có chút thất lễ.”

Kiều Tông dừng tay và thở dài. Có vẻ như sự nóng giận của anh đã phần nào nguôi đi.

“Bồng Sơn công không cần phải xin lỗi.”

“Không... Thật ra... Rất xin lỗi, cả Kiều Tông Tướng quân lẫn Lý Trai Tướng quân.”

Lý Trai đã tìm thấy một chỗ thích hợp ở góc vách núi và đang nhóm lửa. Nghe Thái Kỳ nói thế, cô không khỏi nở một nụ cười.

“Người không nên để chuyện này trong lòng. Các tiên nữ lo lắng là chuyện rất bình thường.”

“Không!” Thái Kỳ nhìn cả hai người. “Bởi vì ta là một kỳ lân yếu ớt.”

Cả hai đều nhìn lại Thái Kỳ, khiến cậu cảm thấy xấu hổ, gương mặt cậu đỏ lên.

“Đó chỉ là một cách nói...” Thái Kỳ cố tìm ra từ ngữ thích hợp để giải thích. “Trinh Vệ không hề nghi ngờ khả năng của hai vị tướng quân. Chỉ bởi vì ta không thể tự lo cho mình nên chị ấy mới lo lắng quá độ như thế.”

Lý Trai cười dịu dàng: “Bồng Sơn công, đúng là không ai có thể thay thế Người. Đừng tự xem thường mình như vậy.”

Thái Kỳ lắc đầu: “Không! Các tiên nữ lo lắng như thế bởi vì ta không làm được những gì một kỳ lân bình thường có thể làm. Ta thậm chí... còn không có cả sử lệnh.”

Cả Kiều Tông lẫn Lý Trai đều mở to mắt nhìn Thái Kỳ rồi lại nhìn nhau. Kỳ lân không thể chịu được máu cũng như cảm vũ khí lên chiến đấu,

ngay cả khi đối thủ là yêu quái hay yêu thú. Sử lệnh tôn tại là để bảo vệ kỳ lân, thường thì một kỳ lân sở hữu rất nhiều sử lệnh. Một kỳ lân không có sử lệnh đồng nghĩa với việc không thể tự bảo vệ mình.

“Không chỉ có thế, ta còn không thể biến hình.”

Kiều Tông và Lý Trai còn ngạc nhiên hơn.

“Lẽ ra ta phải có rất nhiều sử lệnh để bảo vệ mình, nhưng ngay cả một con ta cũng không có. Khi cần chạy trốn, ta cũng không thể biến lại thành kỳ lân.”

Nói cho người khác biết sự vô dụng của mình khiến Thái Kỳ cảm thấy rất xấu hổ, cả người cậu như co vào trong.

“Vì thế nên các tiên nữ mới lo lắng quá độ như vậy. Họ đã tìm mọi cách để giúp ta, thậm chí còn mời cả đại phụ của Khánh quốc đến...”

Nghĩ đến sự vô dụng của mình, nghĩ đến việc mình đã trở thành một gánh nặng cho những người xung quanh như thế nào, Thái Kỳ không hỏi xụ mặt xuống. Kiêu Tông nhẹ nhàng vỗ vai Thái Kỳ bằng bàn tay to lớn của anh, ánh mắt của anh tỏa vẻ ấm áp. Tuy Kiêu Tông thường khiến Thái Kỳ sợ hãi nhưng có những lúc anh rất dịu dàng.

“Chúng ta sẽ không cần đến sử lệnh, xin đừng quá lo lắng...”

“Ít ra... Ta còn có một nữ quái...”

Kiều Tông mỉm cười: “Như thế là đủ rồi.” Bàn tay của Kiêu Tông to lớn hơn Cảnh Kỳ rất nhiều, đang nhẹ nhàng xoa đầu Thái Kỳ.

“Vâng.”

8.5 “Chúng ta sẽ dùng mỗi gì?” Thái Kỳ hỏi Lý Trai khi cô đang chuẩn bị bữa.

“Ngọc. Sô ngu rất thích mã não.” Lý Trai lấy ra một viên đá mã não to bằng quả trứng gà cho Thái Kỳ xem.

“To quá... Nó ăn thứ này thật à?”

Lý Trai mỉm cười: “Như mèo thích cây dương đào vậy.”

“Ra vậy...”

Lý Trai đặt viên mã não lên tay Thái Kỳ rồi quay về hướng Kiêu Tông và nói: “Tôi sẽ đi đặt thêm ít môi.”

Nói rồi cô nhảy lên lưng con thiên mã.

“Môi gì?”

“Vụn mã não. Kiêu Tông Tướng quân, Bồng Sơn công xin trông cậy vào ngài.”

“Ta biết rồi.”

Sau khi nhảy một bước thật cao, Phi Yến phi thẳng lên không. Vào lúc này, bầu trời phía Đông đã sáng hơn. Ban đêm là thời điểm đi săn tốt nhất, yêu thú rất ít khi ra ngoài vào ban ngày, vẫn còn một ít thời gian nữa cho đến khi mặt trời lên hẳn. Tuy đây không phải là thời gian tốt để đi săn, nhưng

nhằm bảo đảm an toàn cho Thái Kỳ, Kiều Tông và Lý Trai đã chọn thời điểm này. Sau khi cột dây thừng vào cọc, Kiều Tông vỗ nhẹ tay rồi đứng lên, đi về phía Kế Đô, con sô ngu vẫn đang nằm trên vách đá, gần ngọn lửa.

“Bồng Sơn công có muốn nghỉ ngơi một chút không?”

“Vâng.”

Kiều Tông dựa lưng vào Kế Đô và ra hiệu cho Thái Kỳ đến bên mình. Cậu ngoan ngoãn đi về phía anh và ngồi xuống kế bên.

“Tướng quân có cho rằng chúng ta sẽ bắt được một con không?”

“Còn phải xem hôm nay có may mắn không đã.”

“Ngài đã bắt được Kế Đô ở đây à?”

Kiều Tông gật đầu: “Vào một dịp An Hạp trước đây, thần đã phải bẫy đến sáu lần mới bắt được nó.”

“Khó quá nhỉ?”

“Thật ra phần khó nhất chính là đặt hết số bẫy này.”

Thái Kỳ không biết việc một con thú đớp mồi và mắc vào mớ dây thừng này ra sao nên đã nhanh chóng chìm vào trong tưởng tượng việc ấy.

“Bồng Sơn công rất sợ thần phải không?”

Bị Kiều Tông đột nhiên hỏi như vậy, Thái Kỳ nhìn anh một cách ngạc nhiên.

“Không...”

“Đôi khi thần cảm thấy khi nhìn thần, Người chỉ muốn tránh càng xa càng tốt. Hay là có gì kinh khủng trên người thần khiến Người sợ bị lây nhiễm?”

“Không phải thế.”

“Hay là tất cả kỳ lân đều sợ thần?” Kiều Tông nở một nụ cười cay đắng. “Kỳ lân là một sinh vật tràn đầy nhân từ còn thần thì không được như vậy, phải không?”

“Không...”

“Là một chiến binh, thần không thể nhân từ... Có những chuyện không tránh được. Bồng Sơn công, nếu Người thấy thần có chỗ nào chưa tốt thì cứ nói.”

Thanh âm của Kiều Tông vẫn đều đều, giọng nói rõ ràng như xuyên qua màn đêm khiến Thái Kỳ không biết phải làm thế nào.

“Ta nghĩ... Kiều Tông Tướng quân đã hiểu lầm rồi.”

Kiều Tông tò mò nhìn Thái Kỳ: “Đa tạ sự quan tâm của Người, nhưng không cần phải lịch sự.”

Thái Kỳ im lặng, lấy hết dũng khí của mình nhìn Kiều Tông và nói: “Ta cũng không biết phải trả lời thế nào...”

“Xin Người cứ nói.”

“Ta... Ta lúc nào cũng cảm thấy mình rất yếu đuối. Các tiên nữ đều bảo rằng ta quá tự ti và phải tự tin vào bản thân mình hơn nữa. Ta cũng

không hiểu vì sao.”

Kiêu Tông im lặng nhìn Thái Kỳ.

“Nhưng Kiêu Tông Tướng quân, ngài thì khác. Ngài tràn đầy tự tin. Thật ra, ta cũng không biết phải diễn tả khí chất của ngài ra sao, nhưng nó khiến người khác bị áp đảo. Và khi khí chất ấy bộc phát ra... Ngài có hiểu ý ta không?”

Kiêu Tông gật đầu.

“Vì thế nên ta sợ ngài, hay chính xác hơn, phải gọi là ganh tị.” Thái Kỳ nhìn về phía đồng lửa bên cạnh Kế Đô. “Lửa rất ấm và sáng, nhưng cũng đồng thời rất mãnh liệt và đáng sợ. Vì thế nên ta sợ hãi...”

Ngay cả Thái Kỳ cũng không hiểu được nỗi sợ hãi này.

“Nhưng đó không phải là nỗi sợ bạo lực cũng như máu.”

Dù cố gắng thế nào, Thái Kỳ cũng không diễn tả được những gì cậu cảm thấy. Càng nghĩ về việc này, cậu càng cảm thấy bối rối, nên đột nhiên lại muốn khóc.

“Không phải là cảm giác chán ghét. Lửa lớn rất đáng sợ nhưng cũng tuyệt đẹp. Ý ta là thế. Ta cảm thấy ngài rất vĩ đại, nhưng đồng thời cũng rất sợ ngài.” Cậu đặt tay lên mặt.

“Xin đừng khóc.”

“Xin lỗi...”

“Là lỗi của thần.”

“Không phải...”

Một nụ cười ấm áp nở trên miệng Kiêu Tông, anh dịu dàng xoa đầu Thái Kỳ và nói: “Người là một đứa trẻ rất ngoan.”

“Không... Đó là...”

“Người rất thật thà và nhân từ. Thần tin rằng vận mệnh của Đới quốc rồi đây sẽ tốt hơn.”

“Ngài thật sự nghĩ vậy sao?”

Kiêu Tông gật đầu. Anh dùng đôi tay đã xoa đầu Thái Kỳ đặt lên vai cậu, ánh mắt bùng cháy như ngọn lửa. Không ai nói gì thêm, Thái Kỳ thôi dựa vào Kế Đô mà lặng lẽ tựa vào Kiêu Tông.

Chương IX

9.1 “Kiêu Tông Tướng quân!”

Thái Kỳ thấy ánh đuốc đang đến gần, Lý Trai đã trở lại trên lưng Phi Yên. Ánh sáng trắng bạc đã lóe lên từ bầu trời phương Đông.

“Kiêu Tông Tướng quân, tôi thấy một hang động rất khả nghi.”

“VẬY SAO?” Kiêu Tông đứng dậy.

“Cạnh một đầm lầy gần đây. Có dấu chân đi ra từ chỗ ấy, không biết đó có phải là sô ngu không?”

“Là động của chúng?”

“Có lẽ vậy.”

“Đến đó xem nào!”

Lý Trai đặt Thái Kỳ lên lưng Phi Yên rồi leo lên theo, Kiêu Tông cũng nhanh chóng cưỡi lên Kế Đô.

Hang động này nằm trên một vách núi nhìn ra một đầm lầy chỉ toàn bùn và nước, bên bờ có dấu cỏ dại bị dẫm đạp, tạo thành một con đường nhỏ. Phi Yên và Kế Đô đáp xuống nơi lưu lại dấu vết, trông chúng lớn hơn dấu chân sô ngu rất nhiều.

“Nếu không phải sô ngu thì nó là gì?”

Lý Trai đã xuống khỏi Phi Yên và nhìn vào cửa hang. Một tảng đá lớn cao bằng cô tạo thành cửa hang. Tuy gọi là một huyệt động nhưng nó giống như một hệ thống đường ngầm, kết nối các khe đá. Đường đi phía trước đã rẽ nhánh nên họ không thấy được trong động có gì.

“Tôi đã thử vào trong xem qua một chút. Cái hang này xem ra rất sâu, chúng ta có nên vào không?”

“Không chừng có thể gặp được rồng.”

“Đúng rồi, dù gì Long cung cũng nằm dưới đáy Hoàng Hải mà.”

Kiêu Tông kiểm tra một vòng quanh huyệt động thêm một lần nữa.

“Đúng là nghe nói...”

“Cái hang này có vẻ quá nhỏ để dẫn xuống đáy Hoàng Hải.”

“VẬY CHÚNG TA CÓ NÊN VÀO KHÔNG?” Lý Trai tỏ vẻ do dự.

“Sao không vào xem một chút?” Kiêu Tông nói rồi quay lại nhìn Thái Kỳ. “Bồng Sơn công cảm thấy thế nào?”

“Ta... Ta không biết.”

“VẬY VÀO XEM THỬ NHÉ.”

Lý Trai bước vào và nói: “Tôi sẽ đi trước. Kiêu Tông Tướng quân, xin hãy bảo vệ Bồng Sơn công.”

“Được.”

Thái Kỳ cảm thấy bất an, cậu nhìn lên Kiều Tông: “Có chuyện này...”

“Người sợ à?”

Tuy đã định lắc đầu nhưng cuối cùng Thái Kỳ cũng quyết định nói thật: “Có một chút...”

“Sao vậy?” Lý Trai đã vào trong và nói vọng lại.

“Chúng ta đi thôi. Bồng Sơn công, xin đừng rời thân.”

“Vâng...”

Con đường ngầm này có vẻ như dẫn xuống phía dưới ngọn núi. Đường đi càng lúc càng dốc xuống, khúc khuỷu và dường như không có điểm kết thúc. Tuy không có gió nhưng những ngọn đuốc vẫn rung rinh, chứng tỏ phía trước có không khí dẫn vào. Đường rất ngập nghênh khó đi nhưng xem ra không có gì cản đường họ.

“Sâu thật...” Giọng Kiều Tông vang lên.

Lý Trai đã dừng lại, cô nói: “Cùng đường rồi.”

Phía trước là một khu vực nhỏ và bằng phẳng, nằm trũng xuống so với con đường vào, chênh lệch giữa hai nơi khoảng bằng chiều cao của Thái Kỳ. Lý Trai nhảy xuống và xem xét khoảng trống ấy, đó là một nơi đầy đá tảng.

“Lạ thật... Không có gì ở đây.”

“Không thể được, có mùi tanh phát ra từ trong hang này.”

Thái Kỳ nhú mào, không khí truyền ra mùi tanh hôi đúng như Kiều Tông nói. Mùi này không đến nỗi khó ngửi nhưng cũng khiến cậu cảm thấy không thoải mái. Lý Trai vẫn tiếp tục xem xét các hòn đá, bất chợt cô trực chân ngã xuống một tảng đá. Khi thân thể cô lăn càng lúc càng xa hơn, Thái Kỳ cảm thấy vô cùng bất an.

“Ah, có một đường hầm dẫn xuống phía dưới ở đây nữa này.”

“Đâu?” Kiều Tông ôm lấy Thái Kỳ và nhảy xuống khu vực bằng phẳng phía dưới.

Anh đứng trên tảng đá và nhìn về phía nơi Lý Trai chỉ vào.

Là một hang động tối đen.

“Có vẻ như... có gì đó ở trong.” Thái Kỳ thì thầm.

“Hả?” Cả Kiều Tông và Lý Trai đều nhìn về phía Thái Kỳ.

Cậu thấy từ đỉnh đầu đến chân mình run lên, tim đập càng lúc càng mạnh, cảm giác lo lắng đã tràn khắp cơ thể cậu.

“Hay chúng ta ra ngoài đi... Ở đó không an toàn...”

“Sao vậy?”

Một tay Thái Kỳ nắm chặt lấy tay Kiều Tông, tay kia vươn về phía Lý Trai. Cậu tiếp lời: “Ta không thích nơi đó.”

Lý Trai và Kiều Tông nhìn nhau. Lý Trai mỉm cười và đặt tay lên cửa động. “Chúng ta chỉ vào trong xem một chút thôi mà.”

“Không, không, đừng vào đó!” Thái Kỳ định ngăn Lý Trai lại nhưng

một cái gì đó đã xuất hiện giữa phía trước, không cho cậu bước tới.

“Người không thể qua đó!”

“Sán Tử!”

Một nhân yêu bất ngờ xuất hiện khiến Kiều Tông theo phản xạ đặt tay lên chuỗi, chuẩn bị rút kiếm ra nhưng Thái Kỳ đã buông tay anh ra và ôm lấy nhân yêu phía trước, chứng tỏ đây là nữ quái mà cậu đã nhắc đến. Lý Trai cũng mở to mắt ngạc nhiên nhìn nhân yêu có làn da trắng muốt ấy, tay cô vẫn đặt trên cửa hang, cả người hướng về phía Thái Kỳ. Bất chợt, có cái gì đó kéo lấy tay cô. Lý Trai không đủ thời gian để phản xạ đó là gì, cô chỉ nghe thấy tiếng đũa trẻ đứng kế Kiều Tông thét lên.

“Lý Trai...!”

Gương mặt Lý Trai toát lên vẻ kinh hoàng, toàn thân cô bị lôi vào trong động sâu. Trước khi họ kịp hoàn hồn lại, Lý Trai đã biến mất.

“Lý Trai...!”

Như đáp lại tiếng gọi của Thái Kỳ, một tiếng thét vang lên từ sâu bên trong.

9.2 Kiều Tông vội vàng chạy về phía tiếng thét thất thanh của Lý Trai. Huyệt đạo tối tăm này tiếp tục dẫn xuống dưới lòng đất như không có điểm kết thúc.

“Kiều Tông Tướng quân!”

“Sán Tử, mau đem Bồng Sơn công ra ngoài và cưới Kế Đô về lại Bồng Sơn.”

Sán Tử gật đầu nhưng Thái Kỳ đã vội chạy về phía Kiều Tông.

“Thái Kỳ, Người không thể đến đó!” Sán Tử nhảy về phía trước và ôm lấy Thái Kỳ.

“Nhưng, Lý Trai Tướng quân...”

Ánh mắt của Kiều Tông nhìn về phía Thái Kỳ đang chỉ vào sâu trong huyệt động và nói: “Cứ giao việc cứu Lý Trai cho thân. Người mau ra ngoài!”

“Ta không thể!”

Trước khi Kiều Tông kịp nói thêm lời nào, Thái Kỳ đã đẩy Sán Tử ra và nhảy xuống.

“Thái Kỳ!”

Thái Kỳ cầm đầu chạy về phía trước, không quan tâm đến tất cả những gì xung quanh.

Mình không thể để Kiều Tông Tướng quân một mình ở lại cứu Lý Trai Tướng quân.

Con đường này dẫn rất sâu vào trong lòng đất, sau khi quan sát xung quanh, Sán Tử chạy lên phía trước để cản đường Thái Kỳ.

“Thái Kỳ...!”

“Không! Ta không đi!”

Sán Tử đành rụt bàn tay đang vươn ra để kéo Thái Kỳ lại, vì một lý do nào đó, cô không thể làm trái ý Thái Kỳ.

Tại sao? Sán Tử chợt quên mất mình phải làm gì, cô cứ ngây người nhìn đôi bàn tay của mình. Thái Kỳ là chủ nhân của cô và hiện giờ, nhiệm vụ quan trọng nhất là phải đảm bảo an toàn cho Thái Kỳ, cô phải đem chủ thượng rời khỏi nơi nguy hiểm này càng nhanh càng tốt. Cô không biết thứ hiểm nguy gì đang chờ đợi phía trước, lẽ ra cô không cần phải quan tâm đến ý kiến của Thái Kỳ và phải ép cậu ra ngoài ngay lập tức. Nghĩ thế, Sán Tử lại nắm lấy tay Thái Kỳ nhưng cậu đã đẩy Sán Tử ra ngay, cô không còn cách nào ngoài việc buông tay.

Tại sao?

Thái Kỳ cũng không còn tâm trí để quan tâm đến cảm xúc của Sán Tử. Phía cuối hang động lại là một khu đất bằng phẳng khác, phủ đầy thạch nhũ. Cây đuốc Kiều Tông mang vào là nguồn sáng duy nhất trong bóng tối, tuy nhiên ánh lửa của nó quá yếu ớt để chiếu sáng toàn bộ hang động. Thái Kỳ thấy bóng lưng của Kiều Tông đằng trước, anh đã rút kiếm ra, Lý Trai đang nằm cách đó vài bước. Bóng đen đã tụ lại thành hình, một phần của nó đã biến thành lưỡi liềm và chém vào người Lý Trai.

“Thao thiết!” Sán Tử hét lên.

Làm sao có thể thế được? Sán Tử thần thờ nhìn con yêu quái. Không, có lẽ nó không được gọi là yêu quái, sức mạnh của nó vượt xa yêu quái bình thường, số lượng cũng rất ít. Đó chính là con ác thú trong truyền thuyết. Sán Tử không phải là đối thủ của nó, trước giờ cô chưa từng nghe qua người hay sinh vật nào chạm trán thao thiết mà có thể trở về.

Lý Trai ngẩng đầu lên: “Công, chạy mau!”

“Ta không thể!”

Kiều Tông nắm lấy tay Thái Kỳ và nói: “Đời quốc cần Người, Người không thể chết ở đây!”

Một tiếng hét lại vang lên. Chiếc lưỡi liềm lại một lần nữa chém vào Lý Trai, sau đó quay sang tấn công Kiều Tông. Anh bị đánh ngã xuống đất, tiếng kêu của nó vang lên từ phía trên, rồi nó lại giơ móng vuốt của mình cao hơn.

Phải ngăn nó lại!

Nhưng làm thế nào?

Kiểm Ấn.

“Lâm binh đầu giả giai trần liệt tiền hành.”

Hy vọng có thể ngăn được nó.

Bóng đen dừng lại.

Tiếp theo... phải làm gì?

Khấu Xỉ.

Nhưng hiện giờ toàn thân Thái Kỳ đang run lên khiến cậu không thể thực hiện được kỹ thuật đó. Một phần của bóng đen đã quay về phía cậu. Dưới ánh lửa chập chờn của ngọn đuốc, cậu có thể thấy một đôi mắt ở gần mặt đất. Thái Kỳ nhìn con thao thiết.

“Mau nhân cơ hội này chạy mau...”

Thái Kỳ không biết mình sẽ duy trì được bao lâu.

“Sán Tử, mau cứu Lý Trai Tướng quân!”

“Thái Kỳ!”

“Đem Lý Trai Tướng quân ra ngoài ngay lập tức!”

Lại thế nữa! Sán Tử cắn răng, cô không thể làm trái ý Thái Kỳ. Sán Tử vội vàng chạy về phía Lý Trai đang nằm dưới đất, ôm thân hình đầm máu của Lý Trai lên và trở về bên cạnh Thái Kỳ. Sau khi nhìn lại Thái Kỳ một lần nữa, Sán Tử phóng thẳng ra ngoài.

“Kiêu Tông Tướng quân, ngài cũng mau ra ngoài đi!”

Kiêu Tông bị ngã ở chỗ khuất nên Thái Kỳ không thể xem anh có bị thương hay không, cậu không thể đánh mất đôi mắt màu đỏ ấy.

“Làm ơn...”

Một giọng yếu ớt hỏi đáp: “Thần không thể.”

Đến lúc này, Thái Kỳ cũng không còn đủ sức lực để bảo Kiêu Tông đi nữa. Lần đầu tiên, cậu hiểu ánh mắt có thể mạnh mẽ đến mức nào. Mỗi khi dùng sức mạnh nhìn đối thủ, nó lại đáp trả mạnh hơn. Hai ánh mắt đối nghịch nhau bao trùm toàn bộ hang động, ngoài thời gian ra, không gì dám chuyển động.

9.3 Mồ hôi...

Đôi mắt ấy vẫn nhìn Thái Kỳ, cậu cũng không còn rõ đã bao lâu trôi qua. Mồ hôi đã chảy từ trán xuống mũi, tất cả những gì cậu có thể làm là đều đặn hít vào và thở ra.

Trán...

Không biết bắt đầu từ bao giờ, khu vực trước trán cậu bắt đầu đau như có một ngọn lửa đang thiêu đốt bên trong. Mồ hôi túa ra từ chỗ đau ấy.

Mắt mình...

Mắt đã mờ đi, cậu chỉ dựa vào áp lực từ con thao thiết để nhận biết nó đang ở đâu và tiếp tục giữ vững ánh mắt. Tuy nhiên, cậu đã không còn biết được áp lực ấy toát ra phía nào.

Thời gian... Bao nhiêu giờ đã trôi qua?

Trong tiềm thức, Thái Kỳ cảm thấy mọi chuyện như chỉ vừa mới bắt đầu.

Mình không biết... Bao lâu...

Thái Kỳ không hiểu vì sao mình lại quan tâm đến thời gian như vậy. Bất chợt, sự chống cự từ phía trước càng mãnh liệt hơn, áp lực từ ánh mắt

của con yêu quái càng lúc càng mạnh hơn, Thái Kỳ mở to mắt hơn nữa. Và rồi cậu hiểu ra một việc, trong khoảng khắc ấy, trán cậu như muốn vỡ tan, không khí hít vào như đốt cháy phần liên kết giữa mũi và cổ họng. Tầm mắt con thao thiết bắt đầu dao động, ánh mắt nóng chảy của nó đã mạnh lên gấp đôi. Việc chống lại nó càng lúc càng khó khăn hơn, thời điểm cậu sợ đang đến gần.

Sinh khí chuyển thành tử khí.

“Kiêu Tông Tướng quân...” Cậu không biết liệu Kiêu Tông còn ở đó nữa hay không. “Ngài mau chạy đi...” Thái Kỳ không rõ mình có thể cầm cự được bao lâu.

Từ phía sau lưng cậu truyền đến một thanh âm: “Xin lỗi... Chân thân không đi được nữa.”

Chú kỳ lân nhỏ mở to mắt. Hơi thở của cậu đã đi trật quỹ đạo.

Đây là lúc sinh khí trở thành tử khí.

“Thần đã bị thương rồi. Xin hãy cứu thần.”

Trong khoảng khắc ấy, khi Thái Kỳ bắt đầu từ bỏ hy vọng, sự kiên định của cậu lại trôi dạt. Hai luồng sức mạnh trở nên ngang ngửa, tình trạng càng bấp bênh hơn. Bên đó và bên này, tất cả đã bị nhấn chìm trong bế tắc.

Mồ hôi...

Vẫn rơi xuống từ trán.

Còn cách nào khác không?

Thái Kỳ cảm thấy Kiêu Tông đang ở gần đó. Anh không hề cử động cũng như rời mắt khỏi Thái Kỳ.

Chỉ có cách hàng phục nó.

Kiêu Tông không cử động, Thái Kỳ cũng không thể.

Hàng phục... Thái Kỳ bắt đầu thì thầm.

Hàng phục sử lệnh...

Bóng đen phía trước bắt đầu chuyển động, áp lực dần tan đi. Lần đầu tiên, cậu có thể cảm thấy thoải mái hơn một chút, dù rất nhỏ.

Hàng phục sử lệnh...

Sức mạnh của con yêu quái yếu dần. Ánh mắt mờ đi vì mồ hôi của cậu bắt đầu rõ lại. Phía trên là bóng dáng của con ác thú, thứ vũ khí đáng sợ của nó vươn cao trên không đã hoàn toàn dừng lại. Đôi mắt của cậu phát lực mạnh hơn, bóng đen bắt đầu tụ lại thành hình dạng. Đầu tiên, nó run lên và quắt lại, sau đó từ từ giãn nở ra, phủ lấy toàn bộ huyết động. Thái Kỳ không sợ hãi, cậu chỉ cảm thấy một gánh nặng đã được gỡ khỏi người mình. Đôi chân tê đi đã bắt đầu lấy lại cảm giác.

“Hàng phục...”

Bóng đen dần thu lại nhỏ hơn, chuyển thành hình dáng một con bò, sau đó thành một con hổ, rồi lại thành một con chim ưng khổng lồ, rồi thu lại thành một con rắn. Nó cứ biến hình nhiều lần, năng lực của nó vượt xa yêu

quái bình thường. Cuối cùng, nó biến thành một con chó nhỏ ngồi trước mặt Thái Kỳ.

“Hàng phục sử lệnh...” Thái Kỳ chỉ về phía trước, nhận lấy Thiên Ý.

Trong khoảng khắc ấy, sức lực từ ánh mắt của cậu đột nhiên biến mất. Cậu không còn đủ sức chống lại nó nữa, một lực gì đó đang tiến thẳng về phía cậu. Bàn tay nhận lấy Thiên Ý như có một sức mạnh khổng lồ khiến toàn thân cậu run lên.

“Quý mị hàng phục, âm dương hòa hợp.”

Một dòng suy nghĩ tràn ra từ lòng bàn tay.

NGẠO. Ngạo, ngạo, ngạo, ngạo, ngạo, ngạo.

Thái Kỳ bị cuốn vào những âm thanh ấy, những ảo ảnh liên tục hiện ra trong đầu cậu: con người, chơi đùa, rời khỏi, cùng cơn gió, ngọn cờ, tung bay, roi da, đánh đập, chạm vào, mức nước. Tất cả như tràn ra.

“Lập tức tuân lệnh!”

Chỉ còn lại trực giác.

“Hàng phục! Ngạo Lãm!!”

Con chó đứng dậy. Qua lớp sương mù, Thái Kỳ cảm thấy nó trông như một con chó shiba. Như đáp lại suy nghĩ của cậu, qua mỗi bước đi, thân ảnh của nó càng lúc càng nhỏ dần, bộ lông chuyển sang màu nâu.

Mình thích một con chó con với bốn chân màu trắng.

Ngạo Lãm nghe theo lời Thái Kỳ và biến thành một con chó con. Khi con chó ngồi xuống kế bên, Thái Kỳ thấy nó trông như một con chó shiba chôn quê nhà của mình.

“Ngạo Lãm...”

Thái Kỳ cúi người xuống và con chó ngẩng mặt lên nhìn cậu, nhẹ nhàng vẫy đuôi. Cậu vươn tay ra cho nó liếm lấy bàn tay mình, để cái lưỡi ấm áp của nó đung đưa trên những ngón tay. Thái Kỳ kéo con chó đến gần và ôm lấy nó. Bỗng dưng, đôi chân cậu mềm đi, Thái Kỳ ngồi bệt xuống đất.

9.4 “**K**hông thể tin được...”

Thái Kỳ vẫn không thể tin được vào những gì mình đã làm. Sâu trong lòng, cậu cảm thấy mình không phải con người, nhưng cũng không phải thú vật, mà là một phần của thần lực vô cùng mạnh mẽ.

Mình không phải con người.

Cuối cùng, cậu cũng tin chắc mình là kỳ lân.

Mình quả thật không phải con người...

Thái Kỳ đã hiểu được kỳ lân là một loại sinh vật như thế nào. Kỳ lân là một phần của Thiên Giới, có thể hiểu và truyền đạt được Thiên Ý. Cậu đã rất lo lắng và bối rối, cậu không thể tin được sâu thẳm trong cơ thể, ngoài bản thân mình còn một người khác. Nhưng cuối cùng cậu cũng hiểu, năng lực mình sở hữu còn cao hơn giới hạn mà cậu đã tự đặt ra trước đây. Cậu được

liên kết trực tiếp với trời cao, tuy nhiên, năng lực ấy quá lớn để cơ thể nhỏ bé này chứa đựng.

“Không thể tin được...”

Tiếng nói ấy đột nhiên kéo Thái Kỳ trở về thực tại, giúp cậu nhớ ra rằng vẫn còn một người ở đó. Thái Kỳ vội vàng quay lại thì thấy Kiều Tông đang sững sờ ngồi trên một tảng đá.

“Không ngờ Người có thể hàng phục được một con thao thiết.”

Thái Kỳ cố gắng đứng dậy nhưng toàn thân cậu không còn một chút sức lực nào, đôi chân run rẩy không thể đưa thân người tiến lên phía trước.

“Người có sao không? Có bị thương chỗ nào không?”

“Không...”

Thái Kỳ ôm Ngạo Lãm vào lòng và ngồi xuống bên cạnh Kiều Tông. Tuy ngọn đuốc đã sớm tắt nhưng ánh sáng bạc phản chiếu trên vách đá còn đủ để thấy bóng dáng người bên cạnh, huyết động này không hẳn là một cái hang tối đen. Thái Kỳ quay sang bên cạnh kiểm tra thương thế của Kiều Tông nhưng dù xem đi xem lại nhiều lần thì vẫn không thấy một vết thương nặng nào.

“Ngài bị thương ở đâu? Gãy chân à?” Thái Kỳ nghiêng đầu nhìn Kiều Tông.

Kiều Tông chỉ lắc đầu trả lời: “Thần không bị thương.” Đôi mắt đỏ máu tỏa ra một tia nhìn khó hiểu. “Xin lỗi vì đã gạt Người.”

Thái Kỳ ngây người ra một lúc rồi chợt hiểu ra ý của Kiều Tông.

“Kiều Tông Tướng quân...”

Khi Thái Kỳ thúc giục Kiều Tông chạy khỏi đây, anh hiểu rõ mình không thể cử động. Chỉ cần một di chuyển một bước thôi, Thái Kỳ sẽ mất tập trung và tất cả sẽ kết thúc. Anh không thể để chú kỳ lân nhỏ đang dùng hết sức lực đối mặt với con thao thiết có thời gian nghỉ ngơi. Vì thế nên anh đã chọn không cử động, anh không thể làm Thái Kỳ mất tập trung. Anh cứ im lặng ngồi đó, không để Thái Kỳ cảm nhận được sự tồn tại của mình và quan sát cậu. Cứ thế, lặng lẽ nhìn đứa trẻ trước mặt mình không chế con yêu quái mạnh mẽ kia, và anh đã hiểu thế nào là lòng kiên định Thái Kỳ đã nhắc đến. Lúc ấy, trong cái hang này, ngoài lòng kiên định tràn ngập ra, chỉ còn một thứ có thể chuyển động, đó là thời gian. Anh tin vào tình cảm của Thái Kỳ dành cho mình, dù Kiều Tông vốn đa nghi và bắt đầu ngạc nhiên về đứa trẻ ấy.

“Cảm ơn Người vì đã cứu mạng thần.”

“Không...” Thái Kỳ lắc đầu.

Nếu không có Kiều Tông giúp đỡ, cậu đã sớm thua cuộc. Chỉ cần lơ là một phút thì ngay cả mạng sống của Kiều Tông cũng không giữ được, để giữ vững tinh thần và đối mặt với con yêu quái, cần phải có dũng khí và sự từng trải hơn người.

“Ta mới là người phải cảm ơn... Kiêu Tông Tướng quân, ngài thật tuyệt.”

“Lời này thần không dám nhận.” Kiêu Tông vừa cười vừa chỉnh trang lại mái tóc dẫm mồ hôi của Thái Kỳ. “Thần không thể tin vào mắt mình, Đới quốc được bảo vệ bởi một kỳ lân mạnh mẽ đến thế.”

Thái Kỳ nhìn người đàn ông trước mặt, đôi mắt anh tỏa vẻ âm áp.

Mình đúng là kỳ lân...

Đôi bàn tay đang đưa về phía Thái Kỳ thật dịu dàng, nhưng trong lòng mình, cậu lại không thể vui lên nổi.

Và mình chắc chắn... Kiêu Tông Tướng quân không phải là quốc vương...

9.5 “Chuyện gì đã xảy ra?”

Trinh Vệ cắn móng tay trong khi mặt Dung Khả không còn chút huyết sắc.

“Lý Trai Tướng quân đã tỉnh lại chưa?”

Tất cả tùy tùng của Lý Trai đều hoảng hốt. Trời vừa hừng sáng thì một nhân yêu đột nhiên đem chủ nhân của họ về trong tình trạng bất tỉnh, trên người đầy thương tích. Sau khi đặt Lý Trai xuống, nhân yêu không giải thích gì mà lập tức biến mất về phía Hoàng Hải. Tình huống trở nên vô cùng khó xử khiến tùy tùng của Lý Trai không biết ăn nói với các tiên nữ thế nào. Lý Trai, người vừa được giao một trọng trách vô cùng nặng nề nay lại trở về trong tình trạng bất tỉnh, họ cố gắng đánh thức cô dậy nhưng đến chiều vẫn không có một dấu hiệu hồi phục nào.

“Chúng tôi đã tin tưởng và trao Thái Kỳ cho Lý Trai Tướng quân. Nay ngài đã trở về nhưng lại không đem theo Thái Kỳ, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?”

Nhưng cho dù các tiên nữ giận dữ đến đâu thì Lý Trai vẫn không tỉnh lại.

“Nếu có chuyện gì xảy ra thì cả Lý Trai Tướng quân lẫn tiên nữ chúng tôi đều không gánh vác nổi.”

Khi các tiên nữ cố đánh thức Lý Trai thêm một lần nữa thì bất chợt họ nghe thấy một tiếng động ở ngoài.

“Gì vậy?” Trinh Vệ nhìn lên trời.

Một tiên nữ liền chỉ vào không trung và nói: “Trinh Vệ! Nhìn kia, một con sô ngu!”

“Kiêu Tông Tướng quân...!”

Dưới ánh trời chiều, bộ lông lấp lánh ánh mặt trời của con sô ngu đang tiến đến gần, kế bên nó là một con thiên mã.

Một trong những tùy tùng của Lý Trai thét lên: “Phi Yến.”

Con sô ngu với chiếc đuôi dài cùng Phi Yến bay ngang qua căn lều và

đáp xuống kê một nhóm người. Trên lưng nó là Kiều Tông, tay anh đang ôm một đứa trẻ, tất cả mọi người đều xung quanh đều reo lên vui sướng.

“Kiều Tông Tướng quân!” Trinh Vệ len vào dòng người và chạy về phía con sô ngu. “Có chuyện gì xảy ra vậy?” Cô hoảng hốt thét lên.

Kiều Tông chỉ im lặng.

“Thái Kỳ...”

“Người chỉ thiếp đi thôi, không bị thương tích gì.”

Nghe Kiều Tông nói thế, Trinh Vệ chồm người lên xem Thái Kỳ, trong vòng tay anh là một đứa trẻ đang ngủ say, trên người hoàn toàn không có chút thương tổn. Cuối cùng, cô cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Chỉ cần ngài bình yên là tốt rồi...”

Kiều Tông đem Thái Kỳ từ con sô ngu xuống đất và nói: “Nếu không làm phiền, xin hãy để tôi đem Người về cung nghỉ ngơi.”

“Nhưng trước tiên xin hãy giải thích giúp chúng tôi chuyện gì đã xảy ra, sau đó, chúng tôi sẽ trả lời.”

Kiều Tông mỉm cười: “Chỉ là Bồng Sơn công mệt quá thôi. Có lẽ Người đã thiếp đi trên đường về.”

“Chúng tôi đã đề nghị ngài đưa Thái Kỳ về vào giữa trưa, sao đến giờ này mới về đến. Việc này quả thật không thể chấp nhận.”

“Ta rất tiếc, nhưng mau đưa Người hồi cung trước, ta chắc Quý vị tiên nữ đây cũng không có ý định đánh thức Người. Đến lúc đó, ta sẽ giải thích mọi chuyện.”

Có vẻ như có ý gì đó đằng sau lời đề nghị của Kiều Tông, Trinh Vệ nhìn quanh và thấy rất nhiều người đã tụ tập lại xem nên cô đành gật đầu.

“Phiền ngài... Xin mời đi hướng này.” Trinh Vệ gật đầu về phía các tiên nữ, tỏ vẻ đồng ý rồi dẫn đường, đi về phía cổng lớn. “Vây bây giờ, ngài có thể cho chúng tôi biết chính xác chuyện gì đã xảy ra được chưa?” Trinh Vệ nói, sau khi dẫn đoàn người vào những con đường gió bên trong Bồng Lu cung.

“Việc hàng phục đã tốn khá nhiều thời gian.”

Trinh Vệ mở to mắt, cả Dung Khả và các tiên nữ đi cùng cũng thế, rồi các cô bắt đầu xì xầm bàn tán.

“Hàng phục? Thái Kỳ ư?”

“Ta biết Bồng Sơn công vốn không có sử lệnh.”

“Vâng... Nhưng chuyện này...”

“Đừng lo, ta sẽ không để lộ tin này ra ngoài, dù sao đây cũng là chuyện không hay đối với Đới quốc. Nhưng giờ đây, chúng ta đã có thể tự hào, Người đã có một sử lệnh.”

Trinh Vệ nhìn gương mặt đang tươi cười của Kiều Tông rồi nhìn Thái Kỳ và nói: “Vây...”

“Để hàng phục sử lệnh, Người đã phải đối đầu với nó từ sáng sớm đến

giờ.”

Trinh Vệ thở dài như vừa gỡ bỏ đi được một gánh nặng. “Ra thế... Xin lỗi vì đã trách lầm ngài.”

“Không sao.” Kiều Tông bật cười.

Anh nhìn xuống đứa trẻ trên tay mình, có lẽ Thái Kỳ đã quá mệt nên mới thiếp đi, gương mặt trông hơi xanh xao. Tuy nhiên, việc này cũng không quan trọng, Thái Kỳ chỉ cần nghỉ ngơi một lúc là sẽ nhanh chóng hồi phục. Nay cậu đã có thể hàng phục được yêu quái, như vậy, việc biến thân sẽ chỉ còn là vấn đề thời gian. Bên cạnh đó, cậu cũng không bị thương nên cũng không có gì đáng lo, chỉ cần chăm sóc một chút là ổn.

“Tốt quá...”

“Người là một hắc kỳ rất mạnh mẽ. Ta cũng không ngờ Người có thể hàng phục được một con thao thiết.”

Trinh Vệ lập tức quay lại nhìn Kiều Tông. “Ngài vừa nói gì?”

“Người đã hàng phục một con thao thiết thành sử lệnh.”

“Làm sao có thể...”

Tất cả các tiên nữ đều ngạc nhiên, việc này hoàn toàn không thể tin được. Trước giờ chưa từng có kỳ lân nào hàng phục được thao thiết thành sử lệnh.

“Ngay cả ta cũng không tin vào mắt mình.” Kiều Tông nhìn xuống đứa trẻ đang ngủ say đến độ lông mi cũng không động đậy. “Tuy đã mệt đến thế này nhưng Người quả thật không phải là một kỳ lân bình thường. Rồi đây, Người sẽ cho chúng ta thấy sức mạnh của mình.”

“Xin lỗi?”

“Có thể Quý tiên nữ sẽ cảm thấy phiền lòng vì những lời ta sắp nói, nếu có gì mạo phạm thì xin hãy bỏ qua. Ta không có ý gì, chỉ là Người sở hữu sức mạnh quá lớn mà ngay cả bản thân mình cũng không rõ, quả là có chút đáng lo.”

Trinh Vệ lại nhíu mày.

“Chúng ta có thể nhân cơ hội này giúp Người tự tin hơn. Người đã liều mạng bảo vệ ta, nhưng nếu không có ta ở đó, có lẽ Người cũng không cố gắng đến thế. Như thế quả thật vô cùng nguy hiểm.”

“Vâng...”

“Tuy không phát ra chút khí chất gì, nhưng Người rất mạnh. Ta cũng không hiểu tại sao Người lại thiếu tự tin đến thế. Nhưng rồi đây, khi Người lớn lên, thật khiến người ta cảm thấy cả hạnh phúc lẫn bất an.”

“Cảm ơn ngài vì đã lo lắng cho Thái Kỳ.”

“Đó là việc ta nên làm. Là thần tử Đới quốc, lẽ ra ta không nên nói điều này, nhưng ở lại Bồng Sơn thêm một thời gian có lẽ sẽ tốt hơn cho Người.”

Đây là lần đầu tiên Trinh Vệ nhìn thấy gương mặt kiên định này của Kiều Tông. Người đàn ông này quả thật vô cùng hiểu lý lẽ, tiếc là Thiên

Khải đã không xuất hiện.

Kiều Tông nhìn xuống Thái Kỳ đang ngủ say trên tay mình và nói:
“Người là một kỳ lân rất đặc biệt... Thật đáng tiếc.”

Chương X

10.1 “**L**ý Trai Tướng quân, ngài đã đỡ hơn chưa?” Thái Kỳ thò đầu vào lều và thấy Lý Trai đã ngồi dậy được.

“Bồng Sơn công...”

Đây là một chuyến đi rất dài, số lượng tùy tùng và hành trang mang theo bị giới hạn ở mức thấp nhất, vì thế nên bày biện trong lều cũng rất đơn giản, chỉ là những đồ dùng tất yếu cho sinh hoạt hàng ngày. Khí hậu ở Bồng Sơn rất ôn hòa nên lều chỉ được làm bằng vải bạt mỏng, bên trong rất rộng rãi và kín đáo. Đang nằm trên giường, vừa thấy Thái Kỳ, Lý Trai vội ngồi dậy và khoác thêm áo vào, Thái Kỳ liền ngăn cô lại.

“Không cần đâu, ngài cứ nghỉ đi.” Rồi cậu trao cho một người tùy tùng ít nước. “Hôm nay ta có giúp các tiên nữ làm vài việc vặt, tiện thể lấy cho ngài ít nước.”

Lý Trai ngẩng đầu lên rồi cúi đầu xuống một chút và nói: “Cảm ơn Bồng Sơn công đã quan tâm.”

Người tùy tùng mời Thái Kỳ ngồi xuống bên giường, cậu nhìn cô và nói: “Vết thương của Tướng quân sao rồi?”

“Cảm ơn vì đã tặng thần nước tiên. Máy chỗ bị thương đã không còn đau nữa rồi.”

“Tốt quá...” Thái Kỳ thở dài và vươn người lên. “Hy vọng chúng không để lại sẹo.”

Lý Trai mỉm cười. “Xin đừng lo, thần dù sao cũng là tiên nhân, lại còn có nước tiên, vết thương có nặng đến đâu thì cũng sẽ sớm hồi phục thôi.”

Thái Kỳ chớp mắt. “Lý Trai Tướng quân là tiên nhân ư?”

“Chỉ cần là tướng quân của châu hầu sư là có thể nhập tiên tịch rồi, nếu không thì làm sao phụng sự châu hầu.”

“Tại sao?”

Đến phiên Lý Trai ngạc nhiên. “Người không biết ư? Châu hầu không phải người bình thường mà là tiên nhân, nếu không phải tiên nhân thì không thể ra vào thành. Châu hầu sống rất lâu nên tùy tùng cũng phải đi cùng để phụng sự ngài.”

“Ồ...”

Nhìn gương mặt vẫn còn bối rối của Thái Kỳ, Lý Trai chợt nhớ ra cậu được sinh ra và lớn lên ở Bồng Lai và chỉ mới vừa về đây không lâu. Chẳng lẽ ở Bồng Lai không có tiên nhân?

“Thần tiên vốn không có tuổi thọ.”

“Có chuyện như vậy sao?”

Lý Trai nhẹ nhàng thở dài. “Bồng Sơn công... Ngài cũng là thần tiên, chẳng lẽ ngài không biết việc này ư?”

“Ta?”

“Vâng. Khi lên ngôi, quốc vương sẽ nhập thân tịch và không già đi. Hơn nữa, ngài cũng sẽ không dễ dàng chết đi, ít nhất thì cũng không chết vì bệnh tật.”

“Ra vậy.”

“Kỳ lân cũng là một sinh vật thuộc thân tịch. Cũng như quốc vương, Người cũng sẽ không già đi hay nhiễm bệnh, thương tích không giết chết được Người và Người cũng sẽ khó bị thương hơn người bình thường. Chỉ có một số bệnh mới có thể giết chết được kỳ lân.”

Thái Kỳ ngạc nhiên và suy nghĩ một chút. “Vậy... Ta có lớn lên nữa không?”

“Sau khi trưởng thành thì Người sẽ không già đi.”

“Như vậy quả thật... rất kỳ lạ...”

“Các tiên nữ cũng không già đi hay chết vì bệnh tật, có lẽ họ đã quên nói với ngài điều này.”

“À, vâng...”

“Tiên nhân phụng sự quốc vương, châu hầu và tùy tùng của châu hầu đều là tiên nhân.”

“Nếu chỉ mình quốc vương bất tử, có lẽ một mình Người cũng không làm được gì nhiều.”

Lý Tai cười gượng và nói: “Thần cũng không rõ vì sao, nhưng tiên nhân không già đi cũng như hết vì bệnh tật, nhưng chỉ trong thời gian họ là tiên nhân thôi. Sự khác biệt giữa thân tịch và thần tịch là một người có thể rời bỏ và nhập thân tịch bất cứ lúc nào.”

“Vậy nếu không còn là tiên nhân, ngài sẽ già đi như những người khác.”

“Vâng. Nhưng cũng có ít người chủ động rời thân tịch. Khi trở thành tướng quân, thần đã được nhập thân tịch, nhưng nếu thần rời bỏ hoặc bị bãi miễn khỏi chức vụ này thì thần phải trả lại thân tịch. Nói cách khác, thân tịch của thần là do quốc vương ban cho. Tất cả tiên nhân phụng sự quốc vương được gọi là địa tiên.”

“Ồ...”

“Ngoài ra, còn có những người dựa vào ý chí của mình mà phi thăng thành tiên, không phụng sự bất cứ nước nào, họ gọi là phi tiên, như các tiên nữ ở Bồng Sơn này.”

“Ra vậy...” Thái Kỳ thở dài. “Trước đây, ta có hỏi Trinh Vệ bao nhiêu tuổi nhưng chị ấy chỉ bảo rằng đã quên mất rồi. Có lẽ Trinh Vệ đã sống lâu đến nỗi không còn nhớ được tuổi tác của mình.”

“Có lẽ vậy.” Lý Trai mỉm cười. “Vì thế nên đừng quá lo lắng cho thân. So với người bình thường, thân mạnh hơn rất nhiều.”

“Tốt quá.”

“À, đúng rồi, còn Người thì sao? Người đã khỏe hẳn chưa?”

“Không thành vấn đề. Lúc ấy ta chỉ hơi mệt một chút vì sợ máu thôi. Lẽ ra ta đã đến thăm ngài sớm hơn nhưng các tiên nữ không cho ta ra ngoài.”

“Là do lỗi của thân...”

Nhìn ánh mắt tự trách mình của Lý Trai, Thái kỳ an ủi cô: “Lý Trai Tướng quân, không phải lỗi của ngài. Cũng bởi vì ta là kỳ lân nên mới...”

“Không...” Lý Trai lắc đầu nhưng không nói được lời nào.

Cô đã quá coi thường Hoàng Hải và đánh giá thấp yêu quái ẩn nấp ở chốn biển gió ấy. Chỉ dựa vào chút tài mọn và tự tin mà cô dám nghĩ rằng mình có thể đánh bại được chúng. Hơn nữa, cô còn đi cùng một vị tướng quân khác, tuy chỉ một chút, nhưng cô vẫn cảm thấy xấu hổ trước Kiều Tông. Lúc ấy, cô cũng có linh cảm huyết động này rất nguy hiểm nhưng vì không muốn bị xem thường nên vẫn tiến vào.

“Thần xin lỗi...”

“Ta đã nói rồi, Lý Trai Tướng quân không có lỗi. Ai mà biết được có một con thao thiết ở trong đó chứ? Hơn nữa, ngài còn đỡ giúp một đòn để ta có thời gian chạy ra ngoài. Nếu không nhờ ngài, có lẽ ta cũng không biết làm thế nào để hàng phục được sử lệnh.”

Lý Trai nhìn đứa trẻ đang ngồi kế bên, nó không hề nghĩ những việc ấy là đáng xấu hổ. “Người vô cùng nhân từ...”

“Ta chỉ nói sự thật thôi.”

Vẻ mặt thành thật của Thái Kỳ khiến cô bật cười. “Nhưng thần cũng vẫn phải cảm ơn. Nhờ vào nước tiên người mang đến, thần mới có thể xuống núi kịp dịp thu phân này.”

Thái Kỳ chột run lên. “Xuống núi...”

Đây là chuyện đương nhiên.

Lý Trai không giống với các tiên nữ ở Bồng Sơn. Vào thu phân, ngày An Hạp tiếp theo trong năm, Lệnh Tôn môn ở phía Đông Nam Hoàng Hải sẽ mở ra. Như vậy, Lý Trai sẽ chỉ còn ở Bồng Sơn nửa tháng nữa.

Vậy...

Thái Kỳ rời lều của Lý Trai và đáp lại những lời hỏi thăm của những người qua đường, bắt chột cậu dừng lại.

Nếu vậy...

10.2 “Người sao vậy?” Một đôi tay đặt lên vai Thái Kỳ.

Khi giật mình nhìn lại thì Thái Kỳ thấy đó là Kiều Tông. Trong khi ngây người ra, cậu đã vô ý mà theo thói quen đi về phía khu lều của Kiều Tông.

“Ra là Kiêu Tông Tướng quân...”

May mà Kiêu Tông Tướng quân vẫn còn ở đây.

Khi nhận ra Lý Trai và Kiêu Tông sẽ sớm xuống núi, Thái Kỳ cảm thấy bối rối. Bị người khác nhìn thấy mình đang đi thần thờ, cậu có chút xấu hổ nên đành gượng cười, nhưng khi nhìn thấy bội khôi giáp đen tuyền trên người Kiêu Tông, cậu lại nhíu mày. Đó là bộ giáp anh đã bận vào ngày đầu lên Bồng Sơn cũng như lúc đi săn sô ngu.

“Người có sao không?”

“Có...”

“Sao nào? Trông mặt Người có vẻ nghiêm trọng lắm.”

Thái Kỳ định nói gì đó nhưng không biết phải mở miệng thế nào nên đành thờ dãi. “Chỉ là ta đang suy nghĩ, còn không tới một tháng nữa là đến ngày thu phân...”

Kiêu Tông gật đầu. “Đây cũng là lúc phải xuống núi rồi. Những người không giỏi võ đã đề nghị thần định ngày xuống núi.”

“Vậy sao?” Thái Kỳ nhìn về phía Kiêu Tông. “Sao ngài lại bận giáp?”

“À, cái này...” Chưa nói hết câu, Kiêu Tông đã quỳ xuống. “Người đến cũng vừa đúng lúc. Thần đang định đến từ biệt để xuống núi.”

“Hả?” Thái Kỳ ngây người nhìn Kiêu Tông, những lời này như giáng một đòn mạnh vào tâm can cậu, gương mặt nhỏ bé trắng bệch ra, không còn một giọt máu.

“Thần cũng định đến từ biệt Lý Trai Tướng quân.”

“Vậy ngài sắp xuống núi...?”

Kiêu Tông mỉm cười. “Vâng, thần định tìm thêm một con sô ngu trên đường về. Rất nhiều người cũng đề nghị đi cùng, cứ tưởng sẽ không kịp gặp được Người để từ biệt. May mà...”

Thái Kỳ nhìn quanh và phát hiện ra lều của Kiêu Tông đã biến mất, trả lại toàn bộ khu đất trống rỗng.

“Ngài định bao giờ xuống núi?”

“Ngay bây giờ, chúng thần sẽ đi bằng ngựa, nếu không sẽ không kịp đến Hoàng Hải khi đêm xuống.”

“Nhưng chẳng phải buổi tối ở Hoàng Hải rất nguy hiểm sao?”

Kiêu Tông bật cười và đứng dậy. “Sô ngu chỉ ra ngoài vào ban đêm nên phải đi lúc này mới bắt được chúng.”

Vừa nghĩ đến những nguy hiểm đang rình rập ở chốn biển gió ấy, Thái Kỳ chợt nhớ ra Kiêu Tông đã bắt được một con sô ngu. Anh đã đến Hoàng Hải nhiều lần mới bắt được Kế Đô.

“Vậy... Ngài có trở lại đây vào ngày An Hạp tiếp theo không?”

“Nếu không bắt được một con sô trên đường về thì có lẽ...”

Thái Kỳ không biết phải nói gì tiếp theo, nhưng lại vô ý mở miệng nói: “Vậy... Ngài có thể sẽ trở lại đây?”

Kiều Tông nhìn Thái Kỳ. “Không, mỗi người chỉ có một cơ hội vào Bồng Sơn thôi.” Anh mỉm cười và nhắc lại cho Thái Kỳ: “Nếu muốn ghé qua, thần chỉ có thể đến trong ngày An Hạp, nhưng chuyện ấy là không thể được.”

Đó là câu trả lời duy nhất. Cho dù Kế Đô bay nhanh đến đâu thì cũng không thể vượt qua Hoàng Hải chỉ trong một ngày. Muốn gặp lại nhau, họ phải hoàn thành chuyến đi sẵn trước khi Lệnh Tôn môn mở ra vào giữa trưa, nhưng nếu quay lại Bồng Sơn thì sẽ không về kịp thời gian đóng cửa.

“Ngài là tướng quân của vương sư, chúng ta sẽ có cơ hội gặp lại nhau phải không?”

Thái Kỳ nhìn thẳng vào Kiêu Tông khiến anh đành cười khổ. “Đáng tiếc là không?”

“Tại sao?”

“Thần không định trở lại vương sư. Thần sẽ trả lại tiên tịch và rời Đới quốc.”

Thái Kỳ vô ý nắm chặt tay. “Tại sao...?”

“Thần không thể chịu được sự hổ thẹn này.”

Thái Kỳ mở to mắt và rồi cúi đầu.

“Thần không có ý trách Người, chỉ là thần cảm thấy mình đủ tư cách trở thành quốc vương.”

“Nhưng...”

“Đừng lo. Lúc nào cũng có cơ hội cho người như thần ở các nước khác.”

Thái Kỳ ngẩn đầu lên nhìn Kiêu Tông. “Vậy ý ngài là... chúng ta sẽ không còn cơ hội gặp lại nhau?”

“Sợ là vậy.” Kiêu Tông lại mỉm cười.

Thái Kỳ cảm thấy Kiêu Tông không hề lưu luyến khi quyết định rời đi, nếu giờ này cậu còn ngủ chắc anh ta cũng sẽ không nói lời từ biệt mà xuống núi.

“Nếu muốn sẵn sàng... Vẫn còn thời gian cho đến ngày thu phân...” Thái Kỳ thuyết phục Kiêu Tông một cách khó khăn.

Anh chỉ cười nói: “Thần không thể làm thế, thần không phải là người được chọn cũng như không còn lý do gì để ở lại Bồng Sơn. Thần không thích bị người khác dị nghị rằng vẫn còn bám víu vào cái hy vọng làm vua mà không chịu xuống núi.” Rồi anh xoa đầu Thái Kỳ. “Đừng buồn, Rồi đây Người sẽ tìm được người vĩ đại hơn thần, ít ra thì cũng khiêm nhường hơn.”

Nói rồi anh bật cười nhưng Thái Kỳ không thể cười theo. Bất chợt, có một người lên tiếng gọi Kiêu Tông, anh giơ tay ra hiệu rồi quỳ xuống thi lễ với Thái Kỳ và nói: “Thần phải đi từ biệt Lý Trai Tướng quân rồi.”

“Vâng...”

Kiều Tông đến thăm Lý Trai rồi nhanh chóng trở về, trong khoảng thời

gian ấy, Thái Kỳ chỉ đứng thẩn thờ, không rời đi, dù chỉ một bước.

“Xin hãy bảo trọng, chúc Người vạn thọ vô cương.” Kiều Tông nói khi đến bên cạnh Kế Đô.

Đó là lời chia tay. Khi Thái Kỳ gật đầu, anh đặt bộ yên lên lưng Kế Đô, rồi đây họ sẽ không bao giờ gặp lại nhau. Trong thanh tâm nhỏ bé của mình, Thái Kỳ cảm thấy vô cùng đau đớn, nhưng cậu không có cách nào ngăn Kiều Tông lại.

“Tạm biệt.” Sau khi Kiều Tông nói lời từ biệt cuối cùng, anh quay lưng rời đi.

Thái Kỳ cứ đứng đó, nhìn theo bóng lưng anh. Cậu mong Kiều Tông sẽ quay lại nhìn, nhưng cậu biết anh sẽ không làm thế. Nếu là Lý Trai, cô sẽ chiều lòng đứa trẻ ngưỡng mộ mình mà ở lại thêm vài ngày, thậm chí ở lại cho đến sát ngày An Hạp tiếp theo, nhưng Kiều Tông không phải là người như thế. Kiều Tông cười lên Kế Đô, sau khi những người đi cùng cũng từ biệt Thái Kỳ, từng người một ra đi. Chờ cho họ lên tọa kỵ hết, Kế Đô từ từ tăng tốc. Kiều Tông vẫn không quay đầu nhìn lại.

10.3 Mặt trăng đã lên cao. Ánh trăng bạc xuyên ra lờn rèm mỏng, chiếu sáng chiếc giường. Giờ này, Kiều Tông và những người đi cùng có lẽ đang cắm trại ở Hoàng Hải. Ở đó có nguy hiểm không? Hay họ sẽ sẵn sô ngu trong đêm và chờ đến gần sáng mới nghỉ ngơi?

“Không ngủ được à...?” Sán Tử hỏi.

Thái Kỳ liền thôi vuốt ve bộ lông của cô.

“Lý Trai Tướng quân sẽ ở lại thêm một thời gian nữa, phải không?”

“Vâng...”

Thái Kỳ không thể nghỉ ngơi. Cậu cứ lẩn qua lẩn lại, cuối cùng không chịu nổi mà rời giường.

“Ta muốn đi dạo một chút... Được không?”

“Người không thể đi Hoàng Hải vào lúc này.”

Sán Tử biết Thái Kỳ nghĩ gì, cậu chỉ cúi đầu. “Như thế rất nguy hiểm?”

“Vâng.”

Họ có thể gặp loại yêu quái mạnh như thao thiết. Nghe nói có rất nhiều người bỏ mạng ở Hoàng Hải, hơn nữa, nhóm của Kiều Tông cũng không lớn.

“Ngạo Lãm.”

“Vâng?” Dưới giường truyền ra âm thanh đáp lại.

Giọng của Ngạo Lãm rất trầm. Trước đây, nó mang hình dáng một con chó nhỏ, nhưng gần đây thì đã biến thành một con chó đốm.

“Ngạo Lãm, ngươi có thể đi bảo vệ Kiều Tông Tướng quân cho đến khi ngài an toàn rời khỏi Lệnh Tôn môn không?”

“Thần không thể.” Ngạo Lãm trả lời ngắn gọn. “Thần phải ở bên cạnh Người.”

“Người không thể... Ngay cả khi ta yêu cầu ư?”

“Lúc này, sự an toàn của Người là trên hết. Hơn nữa, Kiều Tông cũng không phải là quốc vương.”

Lại nữa... Thái Kỳ cắn môi. Nếu có cách nào giữ Kiều Tông lại hay chỉ đơn giản là bảo vệ anh đến Lệnh Tôn môn, cậu sẽ làm tất cả. Giá mà Kiều Tông là quốc vương? Nhưng tại sao không có Thiên Khải? Giá như...

Vậy...

Thái Kỳ buồn đến rơi lệ, cứ nghĩ đến cảm giác ấy, cậu lại muốn khóc.

Đó là chuyện... chỉ có kỳ lân mới rõ.

Thái Kỳ mở to mắt rồi nhanh chóng nhắm lại, tim cậu đập mạnh.

Tại sao?

Thái Kỳ vẫn còn ngạc nhiên về những suy nghĩ ấy, tại sao chia tay Kiều Tông lại đau đớn đến thế? Người cậu thích là Lý Trai cơ mà, cậu vẫn thường mong muốn Lý Trai có thể trở thành nữ vương. Lý Trai cũng sẽ xuống núi, nhưng tại sao Thái Kỳ lại không đau đớn như vậy. Cậu lặng lẽ xuống giường, cứ nằm trên giường thế này thì nỗi thống khổ này sẽ hành hạ cậu mãi.

“Thái Kỳ...”

“Ta chỉ ra ngoài một lát thôi.”

Mặc trên mình bộ đồ ngủ, Thái Kỳ chán nản bước xuống những bậc thềm đá. Chỉ có một con đường dẫn xuống Bồng Sơn nhưng ở Hoàng Hải, còn hàng vạn con đường khác dẫn ra ngoài. Hơn nữa, Kiều Tông sẽ đi săn trên đường về nên anh sẽ không đi đường chính. Một khi đến Hoàng Hải, sẽ rất khó tìm ra họ, Kiều Tông sẽ vượt qua những nguy hiểm chốn Hoàng Hải để đến Lệnh Tôn môn, và sau ngày An Hạp, anh sẽ ra ngoài dãy Kim Cương Sơn. Khi đó, sẽ không cách nào đuổi theo anh được. Sau khi về lại Đới quốc, anh sẽ rút khỏi vương sự và rời nước. Dù đi đâu thì Thái Kỳ cũng không thể gặp lại anh.

Không thể gặp lại...

Thái Kỳ đã không chọn Kiều Tông, vì thế nên anh phải rời Đới quốc. Đối với Kiều Tông, cậu chỉ là một đứa bé mười tuổi vô dụng, người không sợ trời, không sợ đất như anh nhất định sẽ nhanh chóng quên cậu. Như thế chẳng khác gì sinh ly tử biệt, càng rời xa Bồng Sơn, anh sẽ từ từ quên đi Thái Kỳ, mỗi dây liên kết giữa cậu và anh sẽ ngày càng yếu đi. Sau khi Lệnh Tôn môn đóng lại, hai người sẽ không còn quan hệ gì.

Thái Kỳ đứng dậy.

10.4 “Thái Kỳ!” Nhìn thấy Thái Kỳ đang ngồi yên thì đột nhiên đứng dậy, Sát Tử vươn tay ra và ôm lấy cậu. “Đừng đi! Đêm...”

Đêm khác ngày, hơn nữa, bây giờ đã rất khuya, tử khí tràn ngập, yêu quái cũng ra ngoài nhiều hơn.

“Không! Thái Kỳ...”

Thái Kỳ đẩy tay Sán Tử ra, cậu không thể chịu được vòng tay này. Nếu không đi, cậu sẽ không còn cơ hội gặp lại Kiều Tông, cậu không thể chịu nổi cái cảm giác ấy.

“Sán Tử, cô làm sao vậy?” Dung Khả chạy vào Lộ Thiên cung xem chuyện gì đang xảy ra, một vài nữ tiên cũng vào theo với gương mặt hết hoảng.

Cậu biết, cho dù chạy nhanh đến đâu thì Sán Tử, Ngạo Lãm và các tiên nữ cũng sẽ đuổi kịp, nhưng cậu phải đi. Sán Tử đáp xuống phía trước và ôm lấy Thái Kỳ, cô không thể để chủ nhân của mình đi Hoàng Hải lúc đêm khuya thế này. Vết thương của Lý Trai cùng hơi máu trên người Ngạo Lãm đã khiến Thái Kỳ phải ngủ suốt một ngày mới hồi phục lại và đi đứng được. Không có năng lượng thì cũng không có sức mạnh, nếu gặp phải yêu quái, Thái Kỳ sẽ không đủ sức để thu phục chúng. Khi chủ nhân suy yếu, sử lệnh cũng yếu đi theo, cho dù là Sán Tử hay Ngạo Lãm thì mối dây liên kết giữa sử lệnh và kỳ lân là không thể tách rời. Bên cạnh đó, nếu gặp phải yêu quái mạnh như Ngạo Lãm thì sẽ không đủ thời gian để thoát thân. Sán Tử đã hạ quyết tâm, cô phải ngăn Thái Kỳ lại.

“Thái Kỳ!”

Nhưng Thái Kỳ đã né được vòng tay của cô. Sán Tử thần thờ nhìn đôi bàn tay trống rỗng của mình, rõ ràng cô đã bắt được Thái Kỳ. Cô lại ngần ngại một lúc rồi tiếp tục níu kéo Thái Kỳ nhưng đôi bàn tay vẫn rỗng không. Đứa trẻ ấy chỉ chạy một mạch về phía trước, tại sao cô lại không bắt được nó?

Cũng như lần trước. Sán Tử đột nhiên mở to mắt. Cũng như khi hàng phục Ngạo Lãm, như có gì đó đã nguyên rửa cô, Sán Tử không thể làm trái lời Thái Kỳ dù cô cố đến đâu.

Tại sao?

Tuy đã bắt đầu lấy lại năng lực nhưng Thái Kỳ vẫn chỉ là một chú kỳ lân nhỏ.

“Ngạo Lãm!”

Nghe thấy tiếng gọi của Sán Tử, một con quái vật xuất hiện từ vách núi và cản đường Thái Kỳ, nhưng cậu đã dùng pháp thuật gì đó để vượt qua nó. Sán Tử lại phóng về phía trước để ngăn Thái Kỳ lại nhưng cậu đã tránh được. Cô cố vươn người lên và tóm được cổ tay cậu nhưng Thái Kỳ đã nhanh chóng giật tay lại. Sau khi cố gắng thêm vài lần nữa, Sán Tử cũng đã nắm được chéo áo của Thái Kỳ.

“Thái Kỳ, làm ơn... Đêm rồi...” Trước khi Sán Tử kịp nói hết lời, các tiên nữ chạy phía sau đột nhiên im bật.

Cảm giác căng lên từ bộ áo ngủ đã biến mất, nó từ từ nhẹ nhàng rơi xuống tay Sán Tử.

“Ah...” Sán Tử thốt lên, các tiên nữ cũng thế.

Theo ánh mắt của các tiên nữ, cô nhìn lên bầu trời và thấy dưới ánh trăng, trên những vách đá đen nhánh, có một thân ảnh đang đứng ở lưng chừng núi. Trước đôi mắt ngạc nhiên của họ, con thần thú tỏa lân quang, bay thẳng lên bầu trời đêm.

“Thái Kỳ...”

Bộ bờm ngắn có màu như sắt thép, bộ lông đen tỏa ánh bạc lấp lánh, bốn chân và đầu đen tuyền, trên trán là một chiếc sừng màu trân châu.

Phải đuổi kịp Người.

Sán Tử nắm chặt bộ áo ngủ trên tay. Tuy nhiên, không một sinh vật nào trên thế giới này có thể đuổi kịp kỳ lân đang phi nước đại.

10.5 Thái Kỳ chỉ biết chạy về phía trước. Sau khi né tránh Ngạo Lãm, đẩy Sán Tử ra và bắt đầu chạy, cậu thấy cơ thể mình càng lúc càng nhẹ đi, cứ thế, chạy thẳng về phía trước nhanh hơn, cho đến khi nhận ra mình đang bay trên bầu trời đêm. Sau một vài bước, cậu thấy mình đã biến thân, Lộ Thiên cung đã bị bỏ lại phía xa. Cậu không cảm thấy khó chịu cũng như đau đớn, trong thanh tâm, Thái Kỳ chỉ biết chạy về phía trước, tứ chi ra sức phi nước đại. Sau một vài bước nữa, cậu đã đến Phủ Độ cung, những ngọn đuốc do những người leo núi thắp lên kéo dài một dải phía dưới. Rồi đến con sô ngu, Kiều Tông nhìn con kỳ thú, anh đang chuẩn bị cho chuyến đi săn đêm thì bất chợt dừng tay.

“Gì vậy?”

Con sô ngu nhìn lên một góc trời và rú lên khiến Kiều Tông tưởng rằng có yêu quái tấn công nhưng nó lại không hề bị kích động. Anh cau mày, nhìn theo hướng ánh mắt của nó rồi nhận ra có một cái gì đó đang đến. Giữa ánh trăng, con thần thú tuyệt đẹp đang phi nước đại về phía anh.

Hắc kỳ!

Khi cái suy nghĩ ấy vừa bật ra thì cảm giác lưu luyến cũng tràn về. Anh không cho phép mình quá gắn bó với Thái Kỳ nên mới quyết định xuống núi sớm thế này. Những người chưa ngủ cũng ngán đầu, nhìn về bầu trời và đồng loạt thốt lên kinh ngạc. Chiếc đuôi lấp lánh như ánh lửa đom đóm, con kỳ lân đáp xuống một tảng đá và quan sát khu trại. Giữa những bụi cỏ và đá tảng là những căn lều, hành trang và đoàn người đang ngáy người nhìn lên trời, xung quanh là những ngọn đuốc.

“Quả là... một kỳ lân tuyệt đẹp.” Người đầu tiên hoàn hồn lại là Kiều Tông, anh mỉm cười, đặt chiếc yên xuống đất. “Người sao vậy, Bồng Sơn công? Đến tiễn chúng thần à?”

Thái Kỳ ngán ngại một lúc rồi nhảy từ vách đá xuống đất bằng. Cậu biết mình đang phạm phải một tội lỗi không thể tha thứ.

“Xem ra Người có thể biến thân được rồi, xin chúc mừng. Thần vô

cùng vinh hạnh được diện kiến dung mạo độc nhất này của Người, suýt chút nữa thần đã không nhận ra.”

Thái Kỳ không biết phải trả lời thế nào.

“Tuy đã có sử lệnh nhưng Người vẫn phải cẩn thận hơn. Xin hãy mau hồi cung!” Thấy Thái Kỳ vẫn đứng yên đó, Kiêu Tông lấy ra một mảnh vải từ hành lý của mình. “Hay là... Người có chuyện gì muốn nói với thần?”

Kiêu Tông phủ mảnh vải lên người Thái Kỳ, cậu đã biến lại hình người. Thái Kỳ cũng không biết mình đã làm thế nào, chỉ đột nhiên cảm thấy người mình nặng đi. Nhìn Kiêu Tông đang choàng thêm áo cho mình, Thái Kỳ chỉ thấy mỗi ánh mắt âm áp của anh, chúng không còn đáng sợ nữa.

Nhưng vẫn còn một nỗi sợ khác, cậu không biết mình đang làm gì.

“Kiêu Tông Tướng quân...”

Thiên Khải đã không xuất hiện...

Nhưng đã không còn cách nào khác. Thái Kỳ quỳ xuống trong khi Kiêu Tông mở to mắt ngạc nhiên.

“Công...?”

Thái Kỳ cúi sâu đầu xuống đất, tựa như van xin Kiêu Tông tha thứ.

“Thần sẽ không bao giờ rời xa ... Không bao giờ trái lệnh... Cũng như mãi mãi trung thành với Người.” Thái Kỳ đã phản bội Thiên Lý, phản bội các tiên nữ, quốc vương và tất cả mọi người. “Thần xin thề.”

Sao mình lại có thể làm được việc này...?

Kiêu Tông trầm mặc một lúc lâu, ánh mắt của anh khiến Thái Kỳ đau đốn đến thở không nổi. Vẫn còn thời gian để quay đầu lại, nhưng lúc đó, một giọng nói lại điềm đằm đột nhiên vang lên.

“Ta chấp nhận.”

Đã không còn có thể quay lại, Thái Kỳ cúi người sâu hơn, cậu không cách nào đứng dậy nổi. Cậu đã phản bội họ, phản bội những người yêu thương và lo lắng cho mình, phản bội đất nước, quốc vương, thần dân và phản bội cả Kiêu Tông. Đã còn không còn lối thoát. Thái Kỳ đặt trán lên mũi chân của Kiêu Tông, cả người run lên vì cảm giác tội lỗi, trước mặt cậu chỉ còn là bóng tối.

Mình muốn vẫn hồi.

Cậu muốn thét lên rằng tất cả chỉ là dối trá, nhưng những lời ấy như nghẹn lại trong cổ họng. Kiêu Tông đỡ Thái Kỳ đứng lên, gương mặt vô cùng ngạc nhiên của anh rốt cuộc cũng nở một nụ cười.

“Đừng quá đa lễ, Thái Kỳ!”

Thái Kỳ không biết phải trả lời ra sao, tất cả mọi người xung quanh đều reo hò. Kiêu Tông bế Thái Kỳ lên và xoay một vòng, như để cho mọi người thấy không còn niềm kiêu hãnh nào hơn chú kỳ lân nhỏ trên tay mình.

Anh cười với Thái Kỳ và nói: “Tuy vẫn còn nhỏ, nhưng ngươi rất biết nhìn người.”

Thái Kỳ không thể chịu được ánh mắt này của Kiêu Tông, cậu quay về phía sau và thấy Sán Tử cũng vừa đến.

Chương XI

11.1 *Ra đó chính là quốc vương.*

Khi thấy trán Thái Kỳ đụng vào mũi chân Kiều Tông, Sán Tử nhận ra người đàn ông ấy chính là tân vương. Cô biết Thái Kỳ rất sợ Kiều Tông, một nỗi sợ không thể diễn đạt bằng lời, nhưng cũng đã bắt đầu quen với việc bên cạnh anh ta. Đứa trẻ này vốn nhút nhát trước người lạ nên cô đã không cho việc ấy là đặc biệt. So với Kiều Tông, Thái Kỳ gần gũi với Lý Trai hơn nhiều, điều này khiến Sán Tử rất ngạc nhiên vì sao Thái Kỳ cứ một mực đòi đi tìm anh ta. Đuổi theo linh quang của Thái Kỳ đến Hoàng Hải, những suy nghĩ ấy cứ xoay trong đầu cô. Vì sao cô không thể đuổi kịp Thái Kỳ? Vì sao Thái Kỳ lại đột nhiên biến thân? Có lẽ tất cả là do ý chí của Thái Kỳ, sự kiên định, lòng mong mỏi được gặp lại Kiều Tông đã chiếm lấy toàn bộ trái tim cậu, giúp cậu có được sức mạnh để vượt qua tất cả.

Khi Thái Kỳ vô thức né tránh vòng tay của Sán Tử thì chuyện biến hình, vốn trước đây là không thể đã trở thành có thể. Vì sao sức mạnh này chỉ xuất hiện mỗi khi có chuyện liên quan đến Kiều Tông? Thái Kỳ luôn khiến mọi người cảm thấy rằng cậu chỉ là một kỳ lân yếu ớt và tự ti. Và khi một kỳ lân với tính cách như thế thể hiện quyết tâm, người Thái Kỳ đến bên cạnh chính là Kiều Tông. Sán Tử luôn đặt an toàn của Thái Kỳ lên trên hết, nhưng sức mạnh ấy vẫn thức tỉnh, đẩy cậu ra khỏi vòng tay của cô, hàng phục được một con thao thiết thành sử lệnh và biến thân. Cô không hiểu vì sao mọi thứ lại xảy ra như thế. Có lẽ năng lực của Thái Kỳ đã ẩn quá sâu, khiến người khác không nhận ra. Sán Tử biết cô chỉ có thể ẩn mình sau chiếc bóng của Thái Kỳ, âm thầm bảo vệ cậu và xuất hiện khi cần thiết.

Mang trên mình tâm trạng nặng nề, Sán Tử cùng Ngạo Lãm vượt qua những vách đá, đuổi theo vị chủ nhân nhỏ xuống chân núi. Rồi khi nhìn thấy cảnh tượng ấy, cô đã hiểu ra. Thái Kỳ chỉ hoàn toàn hành động theo bản năng, không suy nghĩ, không cảm xúc, đi theo tiếng gọi của một sức mạnh vượt xa năng lực của cậu và làm những gì mình phải làm. Tất cả là vì Kiều Tông chính là quốc vương.

Sán Tử nhảy xuống, Thái Kỳ quay lại nhìn cô với gương mặt kinh hoàng. Cô mỉm cười và tan vào chiếc bóng của cậu. Nếu Kiều Tông quả thật là vua thì tại sao Thái Kỳ lại sợ hãi đến thế? Tại sao đến giờ này Thái Kỳ mới nhận ra anh ta chính là tân vương? Tuy trong lòng vẫn còn đầy hoài nghi nhưng cô lại không quan tâm đến câu trả lời, bởi vì đối với Sán Tử, Thái Kỳ là quan trọng nhất.

oOo

Kiêu Tông và đoàn tùy tùng trở lại Bồng Sơn và thấy các tiên nữ đang chờ ở Phủ Độ cung với gương mặt trắng bệch.

“Thái Kỳ...! Mọi người lo muốn chết!” Nhìn thấy Kiêu Tông đưa Thái Kỳ xuống từ Kế Đô, Dung Khả vội chạy đến. “Có chuyện gì vậy? Tại sao Kiêu Tông Tướng quân lại quay lại?”

Kiêu Tông chỉ cười, những người tùy tùng đã trả lời giúp anh. “Bồng Sơn công chẳng qua chỉ đuổi theo chúa công của mình.”

Những người đang tụ tập trước cửa Phủ Độ cung bắt đầu xôn xao, rồi reo hò vui mừng. Dung Khả nhìn vẻ mặt tươi cười của Kiêu Tông nhưng lại thấy một Thái Kỳ với gương mặt kinh hoàng.

“Chúa công... Vậy...” Dung Khả quỳ xuống. “Như vậy Thiên Khải đã xuất hiện?”

Thái Kỳ không thể trả lời. Đoàn tùy tùng xác nhận câu hỏi của Dung Khả, từ phía sau truyền đến một giọng nói.

“Giao ước đã được ký kết.” Đó là Sát Tử.

Dung Khả mở to mắt ngạc nhiên rồi nhìn Trinh Vệ. Trinh Vệ gật đầu rồi lập tức quỳ xuống, trán cúi sâu, hai tay đặt xuống đất, các tiên nữ khác cũng nhanh chóng làm theo.

“Xin chúc mừng Kiêu Tông đại nhân.”

Người đàn ông đặt tay lên vai Thái Kỳ mỉm cười và gật đầu. Trinh Vệ vẫn quỳ ở đó, giọng đầy vui mừng, cô thốt lên: “Thái Vương và Thái Đài phụ vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Lúc này, đã không còn cách nào cứu vãn được tội lỗi của Thái Kỳ.

11.2 Kiêu Tông và tùy tùng nhanh chóng chuyển vào Đan Quế cung nằm phía vòng ngoài Bồng Lư cung. Bồng Lư cung có diện tích rất lớn và được xây dựng từ xa xưa, vì ngày quốc vương đăng cơ, tiếp nhận Thiên Sắc. Kể từ giờ phút này, thái độ của các tiên nữ trước Kiêu Tông đã hoàn toàn thay đổi, giờ đây, anh chính là chủ nhân của họ cũng như Thái Kỳ. Vì thế nên mọi thứ đều phải chu đáo. Rất nhiều tiên nữ đã chuyển đến Đan Quế cung để hầu hạ Kiêu Tông và tùy tùng. Các cô phục vụ tân vương vô cùng tận lực, từ khi rời giường buổi sáng cho đến khi đi ngủ.

Đó là một sự thay đổi lớn. Chỉ vừa trước đây thôi, khi gặp các tiên nữ, Kiêu Tông còn phải cúi chào thì giờ, mọi chuyện đã đảo ngược. Anh đã không còn phải cung kính trước các tiên nữ và Thái Kỳ. Khi ra khỏi cung, bạn bè trước đây của anh cũng phải cúi người hành lễ.

Địa vị của Kiêu Tông là cao nhất.

“Chúc mừng Bệ hạ.” Vài ngày trước khi đăng cơ, Lý Trai đến yết kiến tân vương.

“Người đã khỏe chưa?”

“Thứ lỗi cho thần vì đã khiến Bệ hạ lo lắng.” Lý Trai quỳ xuống và cúi đầu, sau đó nhìn về phía Thái Kỳ. “Chúc mừng Đài phụ.”

“Cảm ơn...” Thái Kỳ lộ ra gương mặt uể oải khiến Lý Trai có chút lo lắng.

“Thứ lỗi cho thần mạo phạm, nhưng hình như Đài phụ có chút gì không thoải mái?”

Đưa trẻ gương cười và nói: “Mọi chuyện đều ổn... Chỉ là đột nhiên bị gọi là Đài phụ khiến ta hơi khó xử một chút.”

Lý Trai cười và nhìn gương mặt bối rối của Thái Kỳ, sau đó quay về phía Kiều Tông. “Ngoài thỉnh an ra, thần cũng xin đến để từ biệt.”

Kiều Tông nhíu mày. “Người định xuống núi?”

“Vâng ạ. Đã đến lúc phải trở về rồi, ngày mai thần sẽ xuống núi cùng mọi người.”

Kiều Tông gật đầu. “Tốt. Tướng quân hãy giữ gìn sức khỏe. Chúng ta sẽ gặp lại ở Đới quốc sau.”

“Đa tạ Bệ hạ.”

Thấy Lý Trai chuẩn bị rời Đan Quế cung, Thái Kỳ quay sang Kiều Tông và hỏi: “Thần đi tiễn Lý Trai Tướng quân được không?”

Kiều Tông mỉm cười. “Đi đi!” Rồi anh đột nhiên giơ tay lên. “À, Lý Trai.”

“Vâng ạ?”

“Cấm quân hiện đang trống một chỗ. Người thay thế nào?”

Trước lời đề nghị của Kiều Tông, Lý Trai chỉ dụi dàng mỉm cười. “Thần tin rằng vẫn còn nhiều người xứng đáng hơn mình.”

“Quả nhiên.” Kiều Tông khẽ cười và ra hiệu cho Lý Trai có thể đi.

Sau khi Lý Trai hành lễ và rời cung, Thái Kỳ cũng chạy theo cô.

11.3 “Lý Trai Tướng quân không muốn làm thống lĩnh cấm quân sao?” Thái Kỳ vừa đi cùng Lý Trai trên những con đường đá vừa hỏi.

“Không phải thần không muốn mà còn có những người khác xứng đáng hơn.”

“Lý Trai Tướng quân quả nhiên là người tốt.” Thái Kỳ thì thầm.

Nhìn gương mặt Thái Kỳ, Lý Trai lo lắng hỏi: “Trông Người có vẻ có tâm sự?”

“Không.”

Nhưng cho dù cô nhìn đi nhìn lại thế nào thì cũng cảm thấy có vấn đề. “Người đang lo lắng chuyện gì à?” Lý Trai hỏi một lần nữa.

Thái Kỳ ngẩn đầu lên nhìn Lý Trai. “Lý Trai Tướng quân, ngài có vui khi Bệ hạ lên làm vua không?”

Lý Trai chớp mắt và bất chợt hiểu ra chú kỳ lân nhỏ tuổi đang mang nặng tâm sự gì. “Tất nhiên là thần rất vui. Người có nhớ là thần đã nói Bệ hạ

sẽ là một quốc vương vĩ đại không?”

“À, đúng rồi...”

“Nếu không phải Bệ hạ mà là thần thì mọi người nhất định sẽ không tâm phục khẩu phục thế này. Một quân vương cần phải có sự tôn kính từ thần dân của mình. Người đã lựa chọn rất đúng. Đa tạ vì mang đến cho nước ta một quốc vương tốt.”

Thái Kỳ muốn cười lên để đáp lại nhưng cậu không thể.

“Người không cần phải suy nghĩ nhiều. Quốc vương là do trời cao lựa chọn.”

Những lời an ủi của Lý Trai như con dao nhọn đâm thẳng vào tâm can Thái Kỳ.

oOo

“Tại sao Đài phụ trông không vui?” Kiều Tông hỏi khi thấy Thái Kỳ trở về.

“Không có gì...”

“Bộ dạng của Lý Trai cũng có chút không ổn... Mỗi khi nhìn thấy bộ dạng này của người ta có cảm giác như đang bắt cóc kỳ lân của chính mình.”

“Không...”

Dung Khả đang đứng kế bên bật cười. “Đài phụ sắp phải rời Bồng Sơn nên rất buồn. Dù sao ngài cũng được sinh ra ở Bồng Lai và mới vừa về đây không lâu, chưa kịp quen với cuộc sống ở nơi này đã phải chuyển đi nơi khác.”

Kiều Tông gật đầu nhưng những lời của Dung Khả lại khiến Thái Kỳ giật mình. Cậu chưa hề nghĩ đến cái ngày mình phải rời Bồng Sơn và các tiên nữ.

Kiều Tông ra hiệu gọi Thái Kỳ lại và nói: “Khi còn ở Bồng Lai, tên người là gì?” Nhìn thấy Thái Kỳ chân chừ một lúc rồi bước tới, Kiều Tông mỉm cười. “Tất cả mọi người đều gọi người là Đài phụ, nhưng ta thấy trách nhiệm ấy quá nặng nề. Nào, lại đây nói cho ta nghe tên của mình đi.”

“...Takasato Kaname^[1].”

Thái Kỳ viết tên mình lên lòng bàn tay Kiều Tông, nhìn những chữ này, anh bật cười. “Tên hay lắm. Người quả thật rất quan trọng đối với Đới quốc.”

Thái Kỳ nhắm mắt lại.

“Họ cũng rất đặc biệt. Người có biết rằng có một đỉnh ở Bồng Sơn cũng có tên Cao Lý không?”

“Thật ư?”

“Người ta nói rằng linh hồn người chết sẽ trở lại nơi đó, chỉ cần thêm bộ thảo phía trước chữ ‘cao’ thì sẽ trở thành tên của núi người chết. Đây không phải điềm xấu mà là điềm tốt.”

“Người chết...” Thái Kỳ thì thầm.

Kiêu Tông gật đầu. “Tử khí biến thành sinh khí, người chết chuyển kiếp và đầu thai. Cao Lý, ta mong người sẽ đem sinh khí về lại Đới quốc.”

Thái Kỳ cúi đầu im lặng. Đối với một kẻ đã phạm phải tội nghiệt như cậu, mọi thứ chỉ là sự dày vò, nhưng tất cả đã không còn có thể cứu vãn.

—

[1] Tên thật của Thái Kỳ là *Takasato Kaname* (高里要), họ Takasato, tên Kaname. Nếu đọc những Hán tự viết tên cậu theo âm Hán-Việt thì là Cao Lý Yếu, họ Cao Lý, tên Yếu. Chữ ‘Yếu’ trong tên cậu chính là chữ ‘yếu’ trong ‘trọng yếu’, vì thế nên Kiêu Tông đã gọi Thái Kỳ là ‘rất quan trọng đối với Đới quốc’.

11.4 Ngày tốt cuối cùng cũng đã đến. Dung Khả mặc y phục đen và đến đón, Thái Kỳ vừa tắm rửa xong và đang mặc lễ phục. Cậu biết tập tục của thế giới này ngược lại với Bồng Lai, mỗi khi có chuyện vui, họ sẽ bận đồ đen và khi có tang sự thì bận đồ trắng. Nhưng với cảm giác tội lỗi, cậu thấy những bộ đồ đen của các tiên nữ như đang ám chỉ điều gì đó, Thái Kỳ luôn cảm thấy bất an.

Dung Khả cúi người hành lễ và nói: “Thái Đài phụ, giờ tốt đã đến.”

“Vâng...” Đối với Thái Kỳ, đây dường như là tang sự.

Nhìn vẻ mặt lo lắng của của chú kỳ lân nhỏ, Dung Khả hỏi: “Sao vậy? Đêm qua ngài có ngủ được không?”

Thái Kỳ không thể trả lời, đêm qua cậu đã không ngủ. Chỉ một lúc sau thôi, cậu sẽ cùng Kiêu Tông đến đỉnh của Bồng Sơn. Sau khi tiếp nhận Thiên Sắc, Kiêu Tông sẽ chính thức trở thành vị vua được trời cao chấp nhận.

Và tội lỗi của cậu sẽ bị phát giác.

Thái Kỳ không biết lễ dâng cơ sẽ diễn ra như thế nào, nhưng cậu biết trời cao nhất định sẽ không tha thứ cho cậu. Khi ấy, bên cạnh Kiêu Tông, Thái Kỳ cũng sẽ bị trừng phạt vì đã giao ước với Kiêu Tông. Cậu không tưởng tượng nổi điều gì đang chờ đợi mình, tất cả đều là do lỗi của cậu, cậu sẵn sàng chấp nhận mọi hình phạt và hy vọng sẽ không liên lụy đến Kiêu Tông. Những suy nghĩ này cứ quanh quẩn trong đầu khiến Thái Kỳ không chớp mắt nổi cả đêm qua.

Nhìn Thái Kỳ cứ trầm mặc như thế, Dung Khả quỳ xuống và đưa tay ra, Thái Kỳ tiến về phía cô. Cô dịu dàng chỉnh trang lại đầu tóc của cậu và nói: “Vẫn còn ngắn lắm...”

“Vậy ư?”

“Vâng. Đừng nghĩ tiên nữ chúng em không nhận ra. Biến thành kỳ lân tuyệt đẹp như thế quả thật không dễ dàng gì, tiếc là mái tóc này vẫn chưa đủ dài...”

Thái Kỳ hiểu ẩn ý đằng sau những lời của Dung Khả nên đành gật đầu.

“Chị cũng nhận ra sao?”

Vào cái đêm mà cậu biến thân, Thái Kỳ đã không để các tiên nữ nhìn rõ hình dáng kỳ lân của cậu, dù rõ ràng cả bản thân cậu và các tiên nữ đều rất mong đợi ngày này.

“Vâng. Em đã rất hạnh phúc.” Dung Khả cẩn thận chải lại mái tóc của Thái Kỳ. “Kiêu Tông đại nhân là một quốc vương mà ngài có thể nương tựa. Em rất hạnh phúc.”

“Hạnh phúc...”

Dung Khả nhắm mắt lại và gật đầu. “Tất nhiên... Dù có hơi buồn...”

Dung Khả là tiên nữ gần gũi và yêu thương Thái Kỳ nhất.

“Dung Khả...” Thái Kỳ ôm lấy tiên nữ đang quỳ dưới đất.

Thời điểm chia ly đã đến.

“Thái Kỳ nhất định phải phải trọng nhé.”

Xin lỗi... Thái Kỳ thì thầm trong lòng. Từ khi đến Bồng Sơn này, cậu luôn cảm thấy có lỗi với các tiên nữ, cậu đã không thể biến thân, không thể hàng phục sứ lệnh, rồi tội nghiệt này... Cậu mong có thể làm lại từ đầu, đêm ấy, lẽ ra cậu nên ngoan ngoãn và lẳng lặng tiễn đưa Kiêu Tông xuống núi. Nếu nghe lời mọi người, cậu đã không phạm phải tội nghiệt này và buộc phải rời Bồng Sơn. Mọi chuyện sẽ như trước, hàng ngày chìm vào giấc ngủ bên tiếng hát của Dung Khả, cùng dùng bữa với các tiên nữ và chạy vòng quanh những con đường trong mê cung đá cùng Sán Tử, cậu sẽ cứ tiếp tục cái cuộc sống vui vẻ ấy.

Dung Khả dịu dàng xoa lưng Thái Kỳ và ôm cậu vào lòng. “Đến giờ rồi, đi nào.”

11.5 Thái Kỳ được đưa đi Vân Đẽ cung nằm bên một sườn núi phía nam Bồng Lư cung. Bên trong cung này có một cánh cổng lớn sơn son. Mỗi khi nhàn rỗi, Thái Kỳ thường dạo quanh tất cả các cung nên cậu nhớ ra cánh cổng này đã từng mở ra một lần, phía sau nó đã từng là một vách núi. Giờ đây, thay cho vách núi, một chiếc cầu thang đã xuất hiện, những bậc thang như được làm bằng pha lê, tỏa sáng rực rỡ, trên đỉnh là một con chim trắng đang chờ đợi Kiêu Tông và Thái Kỳ. Các tiên nữ đều quỳ ở hai bên, ngay cả Ngọc Diệp cũng quỳ xuống và cúi người thật sâu khi Kiêu Tông và Thái Kỳ đi qua cánh cổng.

“Chúc Thái Vương và Thái Đai phụ vạn thọ vô cương.”

Kiêu Tông và Thái Kỳ đáp trả lời chúc mừng này. Con chim trắng lại kêu lên như thúc giục. Kiêu Tông vừa bước lên bậc thang thì bất chợt sững người lại, mặt Thái Kỳ trắng bệch ra vì sợ rằng anh đã bị trừng phạt, cậu nín thở và chuẩn bị đón chờ chuyện sắp đến. Tuy nhiên, không có gì bất thường xảy ra, Kiêu Tông lại tiếp bước. Rồi đến Thái Kỳ, khi bước lên một bước, cậu hiểu ra vì sao Kiêu Tông sững người lại, như có một dòng điện chạy

khắp người, từ gót chân đến đỉnh đầu, khắc sâu vào trong tâm trí Thái Kỳ.

Thưở khai thiên lập địa, có chín châu và bốn dị châu. Dân chúng không hiểu luân thường đạo lý, Thiên Tử biết nhưng lại không tuân theo, miệt thị Thiên Địa Đạo, coi thường Nhân Đạo, coi nhẹ kỷ cương. Khói lửa nổi lên bốn phía, chiến hỏa trải dài ngàn dặm, máu chảy thành sông. Thiên Đế vô cùng đau lòng. Con người đắm chìm trong dục vọng và ích kỷ.

Cuối cùng, Thiên Đế quyết định hủy diệt chín châu và bốn dị châu, đưa thế giới trở về thưở hoang sơ rồi một lần nữa tái tạo thế giới, tái lập trật tự và đạo lý.

Như có ai đó điều khiển, Thái Kỳ lại bước lên thêm một bước.

Thiên Đế tạo ra mười ba vương quốc. Vương quốc ở trung tâm thế giới là Hoàng Hải và Bồng Sơn. Người giao đất nước này cho Tây Vương Mẫu bảo vệ. Mười hai nước còn lại được giao cho mười hai quân vương cùng cày cấy, quốc bảo lập quốc. Một con rắn quấn quanh cành cây, trên cành đậu ba trái cây. Một roi xuống thành vương vị, một roi xuống thành đất đai và một roi xuống thành con người. Cành cây trở thành chiếc bút lông bằng ngọc. Khai thiên lập địa.

Thái Kỳ không có thời gian để hiểu hết những điều này.

Chỉ có một phép tắc duy nhất, đó là phải lấy nhân đức trị thiên hạ. Lấy dân làm gốc, không được khơi mào chiến sự, không được đánh sưu cao thuế nặng hay thiết lập luật lệ hà khắc. Không được hy sinh con dân, không được coi dân như nô lệ, đất đai phải được phân chia hợp lý. Không được phép vi phạm luật trời. Phải luôn luôn vững bước trên chính đạo và tuân theo Thiên Cương. Hạnh phúc của dân chúng chính là vận mệnh của quốc gia.

Trên mỗi bước đi, những thanh âm ấy lại tràn vào trong đầu Thái Kỳ.

Đó là trách nhiệm của Thiên Tử và tế tướng, là luật lệ muôn đời khi lập quốc. Tuân theo Thiên Cương, tuân theo luân thường đạo lý, tuân theo lễ nghi. Những gì cần làm, những gì không nên làm. Những thứ cần dựng nên, những thứ phải hủy đi.

Cứ thế, Thái Kỳ vô thức bước lên những bậc thang ánh sáng và khắc sâu vào trong đầu những lời này. Rồi khi giật mình tỉnh lại, cậu thấy ánh mặt trời đã tràn ngập khắp nơi, đằng sau là tiếng cánh cổng sơn son đóng lại. Cả hai đang đứng trên đỉnh cầu thang, đôi mắt của con chim trắng phản chiếu ánh sáng mặt trời lấp lánh. Lúc này, Thái Kỳ mới nghe lại được bình thường. Cậu vội nhìn quanh, trước mặt là biển cả mênh mông.

“Vân Hải...”

Giờ thì Thái Kỳ đã hiểu. Vân Hải trên bầu trời ngăn cách Thiên Giới và Địa Giới. Thái Kỳ đang đứng trên một hòn đảo giữa biển mây, đằng sau là một điện thờ nhỏ, cánh cửa sơn son đóng kín. Phía trước xuất hiện những bậc thang dẫn vào chính điện. Xung quanh là những hòn đảo nhỏ khác, tựa như những đóa sen giữa biển cả. Thái Kỳ biết mình phải làm gì. Cậu vào

trong điện thờ và dâng hương lên Tây Vương Mẫu và Thiên Đế, Kiều Tông thề nguyện sẽ tuân theo Thiên Cương. Sau đó, Huyền Vũ xuất hiện và đưa họ vượt qua Vân Hải, về Bạch Khuê cung ở thành Hồng Cơ, thủ đô của Đới quốc. Thái Kỳ thần thờ, mặt cậu trắng bệch ra.

Tất cả đã kết thúc.

Thái Kỳ cho rằng vẫn còn một nghi thức nào đó sẽ được cử hành và lời nói dối của cậu sẽ bị phát hiện, sau đó, hình phạt sẽ diễn ra. Bất kể dưới hình thức gì, cậu sẽ cũng phải thừa nhận tội lỗi của mình. Tuy nhiên, không có chuyện gì xảy ra. Sau khi đi hết những bậc thang trong suốt, tiếp nhận Thiên Ý, nghi lễ nhận Thiên Sắc đã kết thúc. Giờ đây, Thái Kỳ biết tội nghiệt của mình còn trầm trọng hơn, đã không còn cách gì sửa chữa sai lầm ấy.

Vai trò của quốc vương là vô cùng quan trọng. Một quốc vương không chỉ cai trị, mà còn phải bảo vệ vương quốc của mình, bảo đảm cân bằng Âm Dương và am hiểu Bát Quái. Những hành động của quốc vương sẽ quyết định vận mệnh của đất nước. Thái Kỳ ngẩn đầu lên nhìn vị chủ nhân của mình, Kiều Tông vẫn đang trầm ngâm nhìn Vân Hải. Quốc vương phải bảo vệ vương quốc để nhân dân có thể thể an cư lập nghiệp. Mắt cậu hoa đi.

Dưới sự trị vì của một quốc vương giả, vận mệnh của Đới quốc sẽ đi về đâu?

11.6 Lòng Thái Kỳ ngập tràn hối hận và tuyệt vọng khi thấy Kiều Tông thề nguyện trước Thiên Đế và Tây Vương Mẫu.

Vào lúc đó.

Ở Đới quốc, đất nước nằm ở cực Đông Bắc thế giới, sâu trong Bạch Khuê cung nằm trên đỉnh Hồng Cơ sơn, nơi tọa lạc thủ đô Hồng Cơ, Nhị Thanh cung đã truyền ra tin mừng. Nhị Thanh cung là một cung điện nhỏ với mười người làm việc, chuyên phụ trách ghi chép cuộc sống thường nhật của quốc vương. Từ trong Nhị Thanh cung, một thanh âm đột nhiên vang lên khiến các quan viên vô cùng mừng rỡ. Bạch Trĩ đã cất tiếng kêu.

“Bạch Trĩ đã cất tiếng kêu.” Một quan viên vội chạy khỏi Nhị Thanh cung, loan truyền tin mừng khắp vương cung.

“Bạch Trĩ đã kêu lên tiếng Tức Vị.”

Giọng ông ta vang khắp nơi, tất cả mọi người đều reo hò. Chỉ trong chốc lát, toàn bộ vương cung đã chìm trong tiếng hoan hô.

Trong cuộc đời Bạch Trĩ, nó chỉ kêu lên hai lần, báo hiệu hai sự kiện, vì thế nên loài chim này còn được gọi là Nhị Thanh. Tiếng kêu đầu tiên là ‘Tức Vị’, báo hiệu quốc vương lên ngôi và tiếng kêu cuối cùng, hay tiếng thứ hai, gọi là ‘Băng Ngự’, tức quốc vương đã băng hà, sau đó nó sẽ lập tức chết đi. Chim Bạch Trĩ chỉ tồn tại để kêu lên hai tiếng ấy. Ngày hôm nay, chim Bạch Trĩ ở Bạch Khuê cung được sinh ra mười năm trước đã kêu lên tiếng đầu tiên.

“Bạch Trĩ đã kêu lên tiếng Tức Vị.”

Âm thanh ấy được truyền đi khắp nội cung, đến các quan lại rồi truyền ra ngoài, tất cả mọi người đều ăn mừng.

“Thái Vương đã lên ngôi.”

oOo

Cùng lúc đó, tại thành Nghiêu Thiên, thủ đô của Khánh Đông quốc, Kim Ba cung cũng đã nhận được mừng này.

“Mở cửa Ngô Đồng cung.”

Cảnh Kỳ ngẩn đầu nhìn về phía cửa sổ, Cảnh Vương đang nghe anh báo cáo về tình hình Lục Quan cũng nhìn lên theo. Một nữ quan vội vàng mở cửa sổ ra, một con chim bay vào và đậu trên nhánh cây vàng.

“Bạch Trĩ đã cất tiếng kêu.”

Chủ nhân của Ngô Đồng cung là một con chim phượng, cả phượng lẫn hoàng đều sống ở cung này. Chim phượng có thể nghe được tin tức từ những con phượng của các nước khác và chim hoàng sẽ kêu lên khi có sự kiện trọng đại xảy ra.

Chim hoàng kêu lên: “Tức Vị đã phát ra từ Đới quốc, Thái Vương đã lên ngôi.”

Cảnh Kỳ nhìn con chim hoàng, khóe miệng anh nở một nụ cười. Cảnh Nữ vương Thư Giác ngậy người nhìn nụ cười hiếm hoi trên môi kỳ lân của mình.

oOo

Dung Khả đứng trên những con đường đá của Bồng Lư cung, nhìn lên trời. Bầu trời xanh trong vắt, từ đỉnh Bồng Sơn nhìn về phía Đông Bắc, cô thấy một dải mây rực rỡ, dấu vết Huyền Vũ để lại khi băng qua Vân Hải. Dung Khả thần thờ nhìn áng mây ấy, những tiên nữ bên cạnh cô cũng thế.

“Thái Kỳ...”

Dung Khả không ngờ đứa trẻ đáng yêu ấy lại phải rời cô sớm như vậy. Cuộc trùng phùng ngắn ngủi đã kết thúc, những tháng ngày cô đơn lại tiếp diễn ở Bồng Sơn. Vẫn còn rất lâu nữa mới đến ngày quả kỳ lân lại kết trái.

Chương XII

12.1 Đới quốc nằm ở cực Đông Bắc, thủ đô là thành Hồng Cơ. Huyền Vũ mất một ngày một đêm để đi từ Bồng Sơn về đến đỉnh Hồng Cơ sơn thẳng đứng giữa trời xanh. Huyền Vũ là một con rùa khổng lồ có kích thước bằng một hòn đảo nhỏ. Trước khi Thái Kỳ và Kiều Tông rời điện thờ, nó đã chờ sẵn giữa Vân Hải và ra hiệu cho tân vương và kỳ lân leo lên mai từ đỉnh đầu mình. Đầu nó đặt trên bờ, trông như một hòn đá lớn, mai rùa lồi lõm như đá tảng. Trông nó có vẻ giống như Bồng Sơn, không ai biết Huyền Vũ đến từ đâu, cổ và mai nó đều có mùi ẩm thấp. Ở giữa chiếc mai rùa là một cung điện nhỏ dùng để nghỉ qua đêm.

Trong khi cuộc hành trình trên lưng rùa diễn ra, ở Bạch Khuê cung, vương cung của Đới quốc, đại tiệc đã được chuẩn bị để nghênh đón tân vương. Thái Kỳ đứng ở phía trước, thứ đầu tiên cậu thấy và một hòn đảo nhỏ vươn thẳng lên giữa bầu trời mây. Khi đến gần hơn thì tiểu đảo này trông có hình móng ngựa, trên bờ là hàng loạt những cung điện. Những bức tường và cột đều sơn trắng, mái ngói màu xanh sẫm hơn Bồng Lư cung. Những cơn gió thổi qua con vịnh nhỏ rất ôn hòa, toàn bộ cung điện soi mình xuống bờ hồ trên không như một bức tranh phong cảnh tuyệt đẹp.

“Đó là Bạch Khuê cung, có đẹp không?”

Thái Kỳ ngậy người gật đầu khi nghe tiếng Kiều Tông.

“Bên này là chính điện, còn đó là hậu điện.” Kiều Tông giơ tay lên. “Cao Lý, người sẽ sống ở Nhân Trọng điện phía bên kia.” Kiều Tông chỉ vào một tòa nhà bên bờ hồ.

“Thần sẽ sống ở đó ư? Chẳng phải thần chỉ là thần tử của Bệ hạ thôi sao?”

“Dĩ nhiên, Cao Lý. Tuy là cũng là thần tử, nhưng địa vị của người quan trọng hơn họ rất nhiều. Lấy một con thuyền làm ví dụ, nếu ta là cánh buồm thì người là chiếc mỏ neo. Cả hai không thể thiếu nhau.”

“Vâng...”

Huyền Vũ cuối cùng cũng đáp vào bờ vịnh, hàng loạt lá cờ đã được kéo lên. Rất nhiều người đã xếp thành hàng dài, quỳ phục trên mặt đất. Huyền Vũ lại đặt chiếc đầu của nó lên bờ để cả hai bước xuống. Đi qua hàng đoàn người xếp thành hai hàng bên đường, Kiều Tông và Thái Kỳ bước vào chính điện. Họ nhận được sự chúc mừng từ mọi người, tuy nhiên, tâm trạng của Thái Kỳ vẫn rất xấu. Cho dù là những người quỳ dưới chân hay hầu hạ mình, Thái Kỳ cũng đã quen với những việc này, quen với cuộc sống xa hoa,

nhưng bày biện ở Bạch Khuê cung còn sang trọng hơn Bồng Lu cung rất nhiều.

Cậu muốn gọi Sán Tử đến và nắm lấy tay cô, tuy nhiên, Dung Khả đã dặn đi dặn lại là sau khi lựa chọn quốc vương và về nước, Thái Kỳ được coi như đã trưởng thành. Sán Tử không còn là nhũ mẫu của cậu nữa mà đã trở thành sử lệnh. Một sử lệnh không thể tùy ý xuất hiện giữa chốn đông người. Vì vậy, một ngày sau khi nghi lễ kết thúc, Thái Kỳ trở về tâm cung của mình và kéo màn xuống, cuối cùng, cậu cũng đã có thể nghỉ ngơi.

“Sán Tử...”

Ở phòng bên cạnh là tám thị nữ được phân công để hầu hạ mình nên Thái Kỳ phải nhỏ giọng khi gọi Sán Tử.

“Người có sao không?”

Trước đây, mỗi lần Thái Kỳ cất tiếng gọi thì Sán Tử đều lập tức xuất hiện, nhưng lần này, cậu chỉ nghe thấy tiếng của cô.

“Sán Tử.”

“Người đã trưởng thành, thần không thể tùy tiện xuất hiện mỗi khi được gọi.”

“Không được sao?”

Thái Kỳ ngồi trên một chiếc mền lớn, nhưng chiếc mền ở Lộ Thiên cung còn lớn hơn.

“Tuy không hiện thân, nhưng thần vẫn ở bên cạnh Người.”

“Nhưng...”

“Xin hãy sớm nghỉ ngơi...”

Sán Tử đã nói thế nên Thái Kỳ đành ngoan ngoãn nằm xuống, nhưng cậu không mệt. Bất chợt, Thái Kỳ nở một nụ cười, cậu có cảm giác một đôi tay đang chạm vào mình từ dưới giường, đó chính là Sán Tử. Tay Sán Tử đang nắm chặt lấy tay Thái Kỳ.

“Chúc ngủ ngon...”

“Vâng...”

Thái Kỳ khó khăn lắm mới nhắm mắt lại được. Giấc ngủ đến thật nông, tất cả những giấc mơ đều là ác mộng.

12.2 Kỳ lân sẽ đảm nhiệm chức vụ tể phụ sau khi về nước, cho dù kỳ lân nhỏ tuổi đến đâu thì vẫn phải gánh vác trọng trách này.

Thái Kỳ bắt đầu tiếp nhận chức vụ tể phụ. Mỗi sáng, khi đến giờ, cậu phải rời giường, ăn bận chỉnh chu và đến chính điện tham dự buổi châu sáng. Lúc ấy, cậu phải ở bên cạnh quốc vương và nghị đàm chính sự. Tuy nhiên, Thái Kỳ chỉ có thể im lặng ngồi một bên và lắng nghe, đó là trách nhiệm của kỳ lân. Sau khi buổi châu sáng kết thúc, buổi chiều, quốc vương sẽ làm việc trong thư phòng. Lúc này, Tể phụ có thể lui về phòng riêng, nhưng Thái Kỳ vẫn ở bên cạnh Kiêu Tông cho đến khi anh đi ngủ. Hiện giờ, Kiêu Tông

đang chuẩn bị cho đại lễ đăng cơ của mình, mặt khác, anh cũng phải sắp xếp lại bộ máy chính quyền mới. Trong hệ thống quan lại cũ mà tiên vương để lại, những người cần giữ thì phải giữ lại, cái gì cần bỏ thì phải bỏ đi. Trong đó, việc tấn phong và bãi miễn chức vụ của các quan viên cũng thiết lập lại luật pháp là quan trọng nhất.

“Về đề xuất của Nhạc sư trưởng, Bệ hạ định đoạt thế nào?”

Kiều Tông đang nằm trong tấm cung của mình duyệt tấu chương. Thái Kỳ đứng gần đó.

“Không cần quan tâm đến hần.”

Thái Vương đời trước đã vì quá xa hoa mà lạc lối. Kiêu Tông biết rõ điều đó, anh đã giảm thiểu số lượng cung nữ xuống mức thấp nhất. Các điện cũng được đóng cửa mỗi khi không sử dụng. Nhạc sư trưởng là trưởng quản của tất cả nhạc sư trong cung, ông ta kiến nghị rằng tân vương đã bãi miễn quá nhiều nhạc sư.

“Dù sao ta cũng xuất thân là quân nhân, cứ nói với hần là ta chẳng hiểu gì về âm nhạc.”

“Nhưng như thế, những người bị bãi miễn sẽ rất khó khăn...”

“Đài phụ có biết tiên vương đã để lại bao nhiêu nhạc sư không?”

Thái Kỳ lắc đầu. “Thưa không ạ.”

“Ta cũng không rõ, nhưng số lượng nhất định là không nhỏ. Cứ mỗi lần ta vào hậu điện thì một khúc nhạc khác nhau lại được tấu lên ở mỗi hành lang, bên cạnh đó, bọn họ cứ đàn cả ngày dù ta có ở trong hậu điện hay không. Thậm chí cả buổi chiều sáng cũng có nhạc.”

“Vậy ư...?”

“Những nhạc sư tài ba này sẽ không khó khăn khi tìm một công việc mới đâu. Chúng ta chỉ cần giữ lại một số lượng vừa đủ, dù gì đôi khi cũng phải tiếp khách cho đàng hoàng.”

“Nhạc sư trưởng có nói như thế sẽ không đủ người cho lễ đăng cơ của Bệ hạ.”

“Vậy là đủ rồi. Đới quốc cũng không dư dả gì cho cam.”

“Nhưng Xuân Quan trưởng cũng cho rằng không đủ, dù gì đây cũng là lễ đăng cơ của Bệ hạ. Chúng ta phải chuẩn bị thật chu đáo.”

Xuân Quan trưởng là một trong Lục Quan. Ông ta chịu trách nhiệm tổ chức buổi lễ này.

“Cứ để bọn họ muốn làm sao thì làm. Họ chỉ làm ra vẻ thôi, tiên vương đã quá phung phí, quốc khố trống rỗng, trong kho toàn là giấy nợ.”

“Vâng ạ...”

Thái Kỳ vẫn còn rất nhỏ để hiểu được bộ máy chính quyền hoạt động ra sao và người lớn sắp xếp mọi việc như thế nào. Tình trạng hiện giờ của Đới quốc cũng không được khả quan cho lắm. Ngược lại với Thái Kỳ, Kiêu Tông hiểu rõ mọi chuyện trong và ngoài cung nên Thái Kỳ biết anh không

cần những lời khuyên của cậu.

“Hay chúng ta nên tìm một Xuân Quan trưởng thích hợp hơn nhỉ?”
Kiêu Tông lẩm bẩm rồi nhìn về phía chông tấu chương, Thái Kỳ vẫn quan sát anh. “Tiên vương vốn yêu thích hội hè xa hoa, ta lo rằng Xuân Quan trưởng hiện nay cũng đã bị nhiễm cái tính ấy.”

“Nhưng thần nghĩ chúng ta không nên thay ông ta sớm như thế...”

Kiêu Tông nhìn Thái Kỳ và mỉm cười. “Cũng phải, cứ để hẳn làm thêm một thời gian nữa xem sao.”

Thái Kỳ cúi đầu, cậu biết nụ cười này của Kiêu Tông là dành cho cậu. “Xin lỗi, thần đã quá lời...”

“Không sao. Những câu hỏi của người cũng khiến ta dễ chịu hơn.”

Thái Kỳ biết Kiêu Tông chỉ an ủi cậu. “Xin lỗi...”

Nhìn vẻ mặt buồn bã của Thái Kỳ, Kiêu Tông đứng dậy. “Cao Lý, người đang lo lắng gì thế? Có thể nói cho ta biết không?”

Thái Kỳ liền lắc đầu. “Không, không có gì.”

Kiêu Tông đặt tấu chương xuống, nhìn về phía Thái Kỳ rồi bất chợt nhẹ nhàng ôm lấy cậu. “Người... nhớ Bồng Sơn phải không?”

“Không phải ạ...”

“Nếu nhớ các tiên nữ thì cứ nói với ta. Không cần phải khổ sở đến thế.”

“Không ạ...”

“Nếu vậy, người đang phiền não vì điều gì? Không cần phải kể cho ta nghe tất cả. Người vẫn còn nhỏ, đừng tự miễn cưỡng mình.”

Thái Kỳ không biết phải trả lời ra sao.

“Sau khi đại lễ đăng cơ kết thúc, ta sẽ đưa người đến Khánh quốc thăm Cảnh Đài phụ, người thấy thế nào?”

“Không...”

“Người cho rằng ta không đủ năng lực ư? Vì thế nên người mới lo lắng như thế khi trao Đới quốc cho ta.”

Thái Kỳ lắc đầu, tuy nhiên, điều này không hẳn không đúng. Cậu cảm thấy trách nhiệm của mình là phải ở bên cạnh Kiêu Tông. Không phải Thái Kỳ không tin tưởng Kiêu Tông mà cậu lo lắng anh có thể vô tình phạm phải sai lầm.

Dù gì, Thiên Khải cũng đã không xuất hiện.

Nhìn đứa trẻ với gương mặt khổ sở trong vòng tay mình, Kiêu Tông khẽ nhíu mày. Chuyện gì khiến Thái Kỳ lo lắng đến thế? Không đơn giản chỉ là nỗi nhớ các tiên nữ hay việc bỗng dưng phải gánh vác một trách nhiệm nặng nề thế này khiến nó lo lắng? Hay là... Kiêu Tông nghĩ lại, từ lần đầu gặp mặt ở Bồng Sơn, Thái Kỳ đã rất đề phòng anh, và giờ, nó càng lúc càng do dự hơn.

Kiêu Tông đặt Thái Kỳ xuống. “Tóm lại, người cứ nghỉ ngơi đi, không

cần phải cứ theo ta đến tối thế này.”

“Thần không sao.”

“Không sao ư? Người nhìn sắc mặt mình xem?”

“Không... Thần...”

Kiều Tông đặt tay lên đầu Thái Kỳ. “Đó là lệnh của ta, hôm nay, người có thể về cung nghỉ ngơi được rồi. Từ giờ trở đi, ta cho phép người thoải mái sau bữa trưa.”

“Bệ hạ...”

“Ta đã hứa rằng mỗi khi cần quyết định việc gì thì sẽ bàn bạc với người trước. Vì thế nên hãy nghỉ ngơi một chút đi, được không?”

Thái Kỳ cúi đầu và nói: “Vâng.”

12.3 Bên cạnh phụ tá cho quốc vương, công việc của Tể phụ là làm châu hầu của Thụy châu, nơi tọa lạc thủ đô Hồng Cơ. Tuy sống ở Nhân Trọng điện, nhưng cậu vẫn phải đảm nhiệm chức vụ Thụy châu hầu. Thường thì sau buổi chầu sáng, Tể phụ sẽ dùng thời gian rảnh buổi chiều để giải quyết công việc của mình. Nhưng trên thực tế, kỳ lân phụng sự trực tiếp quốc vương nên Thụy châu cũng do quốc vương cai quản.

Từ sau khi tiếp nhận Thiên Sắc, Thái Kỳ chỉ vừa học được một chút về việc trị quốc nên chỉ hiểu chút ít việc chính sự. Vì vậy, trên thực tế, Thái Kỳ chỉ lắng nghe các quan viên báo cáo và hỏi nhưng câu hỏi cậu không hiểu. Phần lớn thời gian của cậu dành để học tập. Mỗi khi rảnh rỗi, Kiêu Tông thường đến thăm Nhân Trọng điện, đôi khi anh dạy cậu một điều gì đó hoặc chỉ đơn giản quan sát Thái Kỳ học tập. Sau đó, anh nhanh chóng trở về hậu điện và tiếp tục công việc của mình, ngăn không cho Thái Kỳ đi theo. Vì thế nên buổi chiều, cậu cũng không có việc gì làm.

Khi vừa hồi cung, có tám thị nữ được phân công chăm sóc Thái Kỳ, nhưng sau đợt cắt giảm nhân sự thì chỉ còn hai người. So với các tiên nữ trước đây, hiện giờ, bên cạnh cậu chỉ còn lại hai cung nữ. Kiêu Tông đã đặc biệt sắp xếp mọi việc dựa trên thói quen của Thái Kỳ khi còn ở Bồng Sơn. Đến bữa tối, anh cũng không quên đến ăn cùng Thái Kỳ, thể hiện việc mình vẫn rất quan tâm đến cậu. Thái Kỳ luôn ghi nhớ những gì Kiêu Tông làm cho mình. Mặt khác, cậu lại cảm thấy khờ sớ, Kiêu Tông càng tốt với cậu bao nhiêu thì Thái Kỳ càng cảm thấy như bị dôn vào đường cùng bấy nhiêu.

Một buổi chiều, khi đang lạng lẽ thờ dài thì Kiêu Tông bắt chợt triệu Thái Kỳ đến hậu điện. Thái Kỳ vội chạy vào trong, chỉ còn vài ngày nữa là đến đại lễ đăng cơ.

“Đài phụ có khách này.”

Kiều Tông đứng ở cửa phòng khách. Rất ít khi nào anh gọi Thái Kỳ là ‘Đài phụ’ giữa bá quan, khi anh quay người đi vào, Thái Kỳ thấy trên môi Kiêu Tông nở một nụ cười khó hiểu.

“Khách...?”

Khách như thế nào? Thái Kỳ nhìn quanh và cảm thấy một luồng linh khí truyền đến. Luồng kim quang mỏng manh ở phía bên kia cánh cửa ấy, tìm Thái Kỳ đập mạnh, chẳng lẽ đó là... Cậu vội chạy vào phòng, người đứng bên trong khiến cậu mở to mắt ngạc nhiên.

“Cảnh Đài phụ...!”

Cảnh Kỳ khẽ mỉm cười và gật đầu với Thái Kỳ. “Ta rất vui mừng khi thấy đệ thuận lợi xuống núi và trở về vương quốc của mình.”

Thái Kỳ dừng lại, cậu không dám nhìn thẳng vào mắt Cảnh Kỳ. “Cảm... Cảm ơn anh.”

Cảnh Kỳ ngạc nhiên nhìn đứa trẻ đang quay mặt đi, có cái gì đó đã thay đổi nó. Theo lệ thường, một quốc vương rất ít khi liên lạc với những quốc gia khác trước khi tiến hành lễ đăng cơ, ngoài ra, những chuyến đi sứ cũng được hạn chế trước khi đại lễ diễn ra. Bên cạnh đó, Cảnh Kỳ chỉ có giao tình với Diên Vương và Diên Kỳ, những người đã giúp anh tìm ra nữ vương của mình. Kiêu Tông là vốn một trọng thần dưới triều đại của Thái Vương đời trước, anh hiểu rõ những tập tục này nhưng vẫn phá lệ mời Cảnh Kỳ đến. Cuối cùng, Cảnh Kỳ cũng hiểu ra nguyên nhân.

“Ta đã hứa rằng sẽ là người đầu tiên đến thăm đệ, ta đã giữ lời, phải không? Đệ có khỏe không?”

“Vâng ạ.”

Gương mặt của Thái Kỳ trông rất nghiêm trọng, ngay cả khi ngẩng đầu lên thì trong ánh mắt cậu cũng không có một tia vui mừng nào.

“Xem ra có gì không ổn... Có thể cho ta biết điều gì khiến đệ lo lắng đến thế không?”

“Không...”

Kiêu Tông nhíu mày nhìn Cảnh Kỳ và Thái Kỳ rồi bất chợt lên tiếng: “Ta thấy hai vị cũng cần nói chuyện riêng. Xin cáo lui trước.”

Cảnh Kỳ gật đầu hành lễ, Thái Kỳ cũng chỉ biết làm theo và cúi chào Kiêu Tông. Sau đó, anh sẽ trở về với núi công việc chính sự của mình. Thái Kỳ biết cho dù mình có đề nghị thì Kiêu Tông cũng không cho cậu đi cùng, hơn nữa, hôm nay, Thái Kỳ cũng có khách. Kiêu Tông gật đầu nhẹ rồi lập tức rời đi.

Sau khi nhìn Kiêu Tông đi khuất, Cảnh Kỳ quay về phía Thái Kỳ và nói: “Chúng ta ra vườn đi dạo nhé?”

“Vâng... Nhưng em vẫn chưa quen đường nơi này.”

“Chẳng lẽ đệ bận rộn đến nỗi không có thời gian đi xem xung quanh sao?”

Thái Kỳ dừng lại và mở cửa ra vườn, cậu không biết phải trả lời Cảnh Kỳ ra sao.

12.4 “Gió Đới quốc lạnh thật.”

Ở khu vườn bên trong hậu điện là một hồ nước lớn, Cảnh Kỳ ngồi xuống cạnh bờ hồ. “Chúng ta ngồi đây nhé.”

Sau đó, anh quay lại nhìn Thái Kỳ đang run lên. Gân đó là một mái đình đẹp đến nỗi bất cứ ai đi ngang qua cũng đều phải trầm trồ, nó được xây dựng bởi Thái Vương đời trước. Cả sàn nhà lẫn cột đều được làm bằng pha lê, gân hồ nước là một ba mái đình nữa được dự định xây theo cùng một kiểu nhưng bằng pha lê vàng, đỏ và tím. Khi bốn mái đình này đang được xây thì tiên vương qua đời nên việc xây dựng bị dừng lại cho đến giờ.

“Đới quốc sản xuất ra ngọc... Chẳng trách vì những thứ này mà xảy ra nội loạn.” Cảnh Kỳ chạm vào một cây cột pha lê.

Khí hậu ở Đới quốc vô cùng khắc nghiệt nên không thể trồng trọt. Tuy nhiên, đất nước này lại được ban cho vô số suối ngọc, vì thế nên cuộc sống của người dân ở đây cũng rất sung túc. Suối ngọc sản sinh ra ngọc, chỉ cần đặt một viên ngọc xuống suối như hạt giống, nó sẽ lớn thành một viên ngọc to. Ở Đới quốc cũng có rất nhiều suối vàng suối bạc.

“Cây cột lớn thế này, chắc phải tốn ít nhất ba mươi năm để dựng nên.”

Cảnh Kỳ nghe nói quốc khố của Đới quốc đã trống rỗng. Dưới sự cai trị của một quân vương như thế mà quốc gia này vẫn đứng vững được suốt hơn một trăm năm. Thái Vương đời trước đã mãi đắm chìm trong hoang lạc mà quên đi chính sự. Ông ta có một nhóm những thuộc hạ và thị nữ yêu thích nhưng lại không ban cho họ bất cứ tước vị gì cũng như không cho phép họ can dự vào công việc triều chính.

“Không ngồi xuống sao?” Cảnh Kỳ nhìn Thái Kỳ vẫn lặng lẽ đứng một bên.

“Không...”

“Thái Đài phụ, có chuyện gì khiến đệ phiến não đến thế?”

“Không có gì.” Gương mặt của Thái Kỳ còn trầm trọng hơn.

Cảnh Kỳ biết đứa trẻ này đã không nói sự thật. “Ta nghe Thái Vương nói đệ đã hàng phục được một sứ lệnh.”

“Vâng.”

“Và đệ cũng đã có thể biến hình.”

“Vâng...”

“Thật đáng tiếc.”

Thái Kỳ kinh ngạc nhìn Cảnh Kỳ. Nụ cười trên gương mặt anh như có chút cay đắng.

“Ta đến thăm đệ như chúng ta đã ước hẹn, vậy mà đệ không hề vui mừng.”

Thái Kỳ cúi đầu sâu hơn.

“Quả thật đáng tiếc.”

Giọng nói trầm tĩnh của anh như cửa vào tim Thái Kỳ. Cuối cùng, cậu cũng gặp được người mình muốn gặp, nhưng tại sao cậu lại không thể vui mừng. Tất cả chỉ là sự thống khổ, cho dù chỉ một thị nữ thì cậu cũng cảm thấy tội lỗi đến độ không thể nhìn thẳng vào mắt cô ta. Chừng nào Thái Kỳ mới có thể yên tâm mà ngủ, chừng nào tội lỗi này mới thôi hành hạ cậu, chừng nào cậu mới có thể trò chuyện cùng người khác một cách bình thường?

Đó chính là sự trừng phạt. Mình phải bị hành hạ cho đến khi tội lỗi này được phơi bày.

Thái Kỳ biết mình không được quyền khóc, nhưng những giọt nước mắt cứ trào ra.

“Thái Kỳ...” Cảnh Kỳ đưa tay lên xoa đầu Thái Kỳ, Thái Kỳ vô ý té vào lòng Cảnh Kỳ.

“Có chuyện gì vậy?” Cảnh Kỳ tuy rất lo lắng như giọng anh vẫn trầm tĩnh như cũ.

“Đài phụ... Anh có bao giờ hối hận vì được sinh ra là một kỳ lân chưa?”

“Chưa.”

Thái Kỳ nhìn lên. “Nhưng em nghe nói quan hệ giữa Cảnh Đài phụ và Cảnh Nữ vương cũng không tốt lắm.”

“Đệ nghe ai nói thế?”

“Các tiên nữ...”

Cảnh Kỳ thở dài. Cảnh Nữ vương đã hoàn toàn từ bỏ quốc sự, đất nước đang đối diện với nguy cơ nội loạn. Các châu hầu hoàn toàn xem thường Nữ vương trong khi các quan lại thì tự tung tự tác.

“Ta đã thề nguyện sẽ trao toàn bộ bản thân mình cho Nữ vương, ta không thể bỏ rơi Người. Cho dù là con đường nào, chỉ cần Người ra lệnh, ta sẽ mãi mãi ở bên cạnh Người.”

Chỉ là ở bên cạnh Nữ vương quả thật rất mệt mỏi.

Thái Kỳ nhìn Cảnh Kỳ không chớp mắt, một hồi lâu thì lại cúi đầu. “Phải chi em có thể được kiên định như anh?”

“Thái Kỳ, đệ hối hận ư?”

Nghe thanh âm trầm trầm này của Cảnh Kỳ, Thái Kỳ như có chút mê hoặc. “Vâng...”

Cảnh Kỳ ngậy người ra, không nói một lời nào, gương mặt anh vẫn không có chút cảm xúc gì. Đến lúc này, Thái Kỳ đã không giấu được nữa.

“Em đã phạm phải một tội rất nặng.” Chú kỳ lân nhỏ trầm mặc, gương mặt cậu tràn đầy thống khổ. “Bệ hạ... Em đã không nhận được Thiên Khải...”

Cảnh Kỳ ngạc nhiên đến nỗi không nói nên lời, lời thú nhận của Thái Kỳ khiến anh không ngờ đến.

“Không có... Thiên Khải?”

Thái Kỳ gật đầu. “Không hề có dấu hiệu gì của Thiên Khải, ngay cả vương khí cũng không. Em thậm chí còn đã từng từ chối Bệ hạ.”

“Tại sao...?”

“Chỉ là khi ấy... Em thật sự không muốn rời Bệ hạ.” Rồi đưa trẻ ấy ngẩng đầu lên nhìn Cảnh Kỳ. “Em phải làm sao đây?” Nó níu lấy đầu gối Cảnh Kỳ và run lên bần bật. “Phải làm sao mới có thể sửa chữa được lỗi lầm này đây? Phải làm sao mới có thể đền tội được đây?”

“Thái Kỳ...”

“Tất cả chỉ là dối trá. Chuyện gì sẽ xảy đến? Đới quốc sẽ bị diệt vong? Bệ hạ sẽ bị trừng phạt? Khi mọi người phát hiện ra chuyện này, trời cao và dân chúng sẽ làm gì?” Nước mắt Thái Kỳ không ngừng rơi.

Cảnh Kỳ định nói gì đó nhưng lại quyết định thôi. Anh vỗ nhẹ lên bàn tay nhỏ đang đặt trên gối mình rồi đứng dậy. Thái Kỳ vẫn ngồi trên sàn, nhìn lên Cảnh Kỳ, anh gật đầu và nói: “Ta cũng không biết nói gì hơn... Nhưng hôm nay, ta đành phải từ giã đệ ở đây.”

Thái Kỳ ôm lấy đầu gối mình và ngồi vào một góc, nhìn mái tóc vàng rực rỡ khuất dần.

Cảnh Kỳ thất vọng về cậu ư? Liệu tội lỗi này có bị phát giác? Kiêu Tông sẽ đối mặt với sự phản bội này ra sao?

Chương XIII

13.1 Khi Cảnh Kỳ quay lại thì đã là hai ngày sau. Có vẻ anh không hề nói gì với Thái Vương về lời thú tội của Thái Kỳ, thái độ của Kiêu Tông vào mỗi bữa tối đều không hề thay đổi. Thái Kỳ chỉ biết thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn không hề cảm thấy dễ chịu hơn.

Vào buổi trưa hôm ấy, khi Thái Kỳ vẫn đang lo lắng như mọi ngày thì một sứ giả từ hậu điện đến đón Thái Kỳ và yêu cầu cậu phải thay lễ phục và đến phòng khách ngay. Thái Kỳ vội vàng chạy đến hậu điện và nhận ra Kiêu Tông và Cảnh Kỳ đang chờ mình bên trong phòng khách cùng hai người lạ mặt. Người ngồi chính giữa trông có vẻ như cùng tuổi với Kiêu Tông và là một vị khách vô cùng quan trọng. Đứng kế bên anh ta một thiếu niên lớn tuổi hơn Thái Kỳ một chút. Cũng như Cảnh Kỳ, thiếu niên ấy cũng có mái tóc vàng nhưng tỏa kim quang nhạt hơn Cảnh Kỳ, hoặc cũng có thể chỉ mỗi Thái Kỳ cảm thấy thế. Cảnh Kỳ cũng tỏa ra một luồng sáng tương tự, có lẽ ánh sáng ấy là linh khí của kỳ lân, vì thế nên Thái Kỳ nghĩ rằng thiếu niên ấy cũng là một kỳ lân.

Giờ đây, Thái Kỳ đã có thể cảm nhận được linh khí của kỳ lân.

Sau khi thi lễ ở cửa, Thái Kỳ nhìn về phía Kiêu Tông, xung quanh anh không hề phát ra cảm giác gì gọi là vương khí. Cậu đi vào trong và quỳ xuống, chờ đợi mệnh lệnh được ban ra.

Cảnh Kỳ ra hiệu cho Thái Kỳ đến gần và nói: “Hai vị này chính là Diên Vương và Diên Đài phụ.”

Thái Kỳ mở to mắt.

Diên Vương...

Vì thế nên Kiêu Tông phải ngồi ở vị trí thấp hơn. Thái Kỳ quỳ xuống và khễ cúi đầu. Theo nghi lễ, khi diện kiến quốc vương thì phải cúi người thật sâu, hai tay đặt xuống đất ở phía trước và trán chạm đất. Tuy nhiên, đối với kỳ lân thì chỉ cần quỳ xuống và cúi đầu là đủ.

“Lần đầu ra mắt...” Thái Kỳ biết rõ phải hành lễ như thế nào, tuy nhiên, cậu lại không biết phải nói gì nên đành chào hỏi xã giao.

Kiêu Tông nhẹ nhàng giáo huấn Thái Kỳ: “Cao Lý, ngươi phải dập đầu hành lễ.”

“Hả?” Thái Kỳ kinh ngạc nhìn Kiêu Tông.

“Thời gian trị vì của Diên Vương chỉ sau mỗi Tông Vương. Chúng ta không thể đánh đồng ngài với các quốc vương khác.”

“Nhưng...”

Thái Kỳ bối rối nhìn hai kỳ lân còn lại, nhưng cả Cảnh Kỳ lẫn Diên Kỳ đều không phản đối những lời này của Kiều Tông.

“Xin lỗi...”

Thái Kỳ đặt tay xuống đất và cúi đầu một lần nữa, nhưng cho dù cố gắng cúi sâu đến đâu thì thân thể cậu cứ vô thức dừng lại giữa chừng.

“Sao thế?” Diên Vương đang ngồi phía trước liền hỏi.

“Không có gì.” Thái Kỳ trả lời.

Cậu lại cố gắng cúi đầu một lần nữa nhưng vẫn vô thức dừng lại.

Không thể được.

“Vậy sao? Chẳng lẽ kỳ lân của Đới quốc có gì bất mãn với Nhạn quốc?”

“Không.” Thái Kỳ nhìn về phía Kiều Tông một cách cầu cứu nhưng anh đã nghiêm mặt lại.

“Thái Kỳ, ngươi làm gì thế?” Giọng Kiều Tông đánh lại.

Thái Kỳ lại cố một lần nữa nhưng vẫn khựng lại khi cúi người xuống. Cho dù cố gắng đến đâu thì cậu vẫn không thể cúi sâu hơn, trán vẫn cách mặt đất một khoảng cách lớn. Ngoài việc trán không thể cúi sát đất ra, cả tay cậu cũng không thể cử động.

“Ồ, xem ra ngươi quả thật bất mãn với ta.” Giọng Diên Vương lạnh lùng.

Thái Kỳ bối rối nhìn về phía Diên Vương và nói: “Không phải...”

Đứng bên cạnh Diên Vương, Diên Kỳ nói một cách lãnh đạm: “Ngay cả lễ nghi cơ bản mà cũng không rõ. Nếu không phải Cảnh Đài phụ có lời mời thì Diên Vương cũng chẳng có lý do gì để đến Đới quốc này. Sao ngươi có thể vô lễ đến thế?”

Diên Vương nở một nụ cười chế giễu và nói: “Đây là lần đầu tiên có một kỳ lân dám xem thường ta. Có lẽ Đới quốc quả thật căm ghét Nhạn quốc. Thái Vương ra lệnh cho ngươi làm thế ư? Thái Vương bảo ngươi không được hành lễ với ta sao?”

“Không phải...”

Nhưng xung quanh Thái Kỳ chỉ là những gương mặt nghiêm khắc, không ai tỏ vẻ có ý giúp đỡ cậu.

“Nếu không phải vậy thì tại sao ngươi lại không thể hành lễ với ta cho ra hồn? Như thế là xúc phạm Nhạn quốc!”

“Thái Kỳ!” Kiều Tông lên tiếng khiển trách.

Thái Kỳ vội thử đập đầu hành lễ một lần nữa, nhưng cậu vẫn không thể cúi sâu hơn, khoảng cách giữa trán và mặt đất vẫn không thu lại. Cậu không hiểu vì sao cơ thể này lại không nghe lời mình, mồ hôi bắt đầu túa ra, mọi chuyện trở nên khó khăn hơn, cả hơi thở cũng bắt đầu nghẹn đi. Diên Vương đứng dậy, Thái Kỳ thấy Diên Vương đang đi về phía mình.

“Sao thế? Ngươi nhất quyết không coi ta ra gì à?” Khi âm thanh uy

nghiêm này phát ra, thì mái tóc Thái Kỳ cũng bị túm lại, Diên Vương đã mạnh tay đẩy Thái Kỳ xuống. “Chỉ mỗi đập đầu hành lễ mà cũng khó khăn đến thế ư?”

Thái Kỳ không biết giải thích ra sao, có một lực từ bên trong đang ngăn không cho cậu cúi đầu. Rõ ràng cậu hiểu mình không thể chống lại Diên Vương, nhưng cơ thể cậu đã không còn nghe theo mệnh lệnh của chủ nhân.

“Cố chấp...” Diên Vương đẩy Thái Kỳ xuống mạnh hơn.

Bất chợt, mọi thứ đột nhiên dừng lại.

“Đủ rồi!”

Nghe thấy tiếng nghiến răng, Thái Kỳ cảm thấy sức mạnh từ bàn tay trên đầu mình đã biến mất. Khi nhìn lên thì Diên Kỳ đã đẩy tay Diên Vương ra.

“Cái tên này, sao ngươi lại có thể đối xử với một đứa trẻ như thế? Thái Kỳ, đệ có sao không?”

Thái Kỳ lấy lại nhịp thở và nhìn Diên Kỳ một cách bối rối.

“Sắc mặt đệ tệ quá... Nào, đứng lên được không? Hay ngồi nghỉ một chút nhé?”

Diên Kỳ không ngần ngại dùng tay áo lau những giọt mồ hôi trên mặt Thái Kỳ trong khi Cảnh Kỳ giúp Thái Kỳ đứng dậy.

“Đỡ hơn chưa? Ngồi xuống rồi hãy nói...”

Lúc này, Diên Vương sững người lại và nhìn cảnh tượng này một cách thích thú. “Sức mạnh tinh thần thật khiến người ta cảm động à nha...”

“Đồ ngốc! Ngươi đã làm quá rồi! Bại hoại!”

Thái Kỳ ngơ ngác nhìn cả ba người.

“Ta đã sớm biết ngài vốn là người lỗ mãng, nhưng không ngờ ngài có thể lỗ mãng đến đến thế.”

“Chính ngươi đã đề nghị việc này mà...”

“Nhưng ta không nhờ ngài làm đến mức này.”

“Chuyện gì cũng phải có giới hạn của nó.”

Cả Cảnh Kỳ và Diên Kỳ đều không ngừng trách mắng Diên Vương, trông anh có vẻ có chút khó xử.

“VẬY...” Diên Vương mỉm cười với Thái Kỳ và nói: “Đã hiểu chưa?”

Thái Kỳ không biết phải hiểu gì.

“Kỳ lân tuyệt đối sẽ không thể nguyên một giao ước giả.”

Diên Kỳ đánh mạnh vào đầu Diên Vương, sắc mặt anh liền mềm ra. “Đừng nói rằng ngươi không hiểu chuyện từ phía quốc vương đó.”

13.2 Những cơn gió vẫn thổi trên sân thượng, Thái Kỳ ngồi trên một chiếc ghế, Cảnh Kỳ quỳ xuống ngang tầm mắt cậu.

“Xin lỗi vì đã giải thích mọi chuyện không rõ ràng.” Cảnh Kỳ dịu dàng cầm lấy tay Thái Kỳ. “Khi đệ hỏi ta Thiên Khải là gì, lẽ ra ta phải nói rõ hơn.

Không ngờ lại khiến đệ khổ sở đến thế này. Xin hãy bỏ qua cho ta.”

“Cảnh Đài phụ... Em...”

“Thiên Khải không phải là thứ hữu hình.” Cảnh Kỳ mỉm cười. “Nên cũng không thể diễn tả bằng lời. Thái Kỳ, không có gì xảy ra cả.”

Thái Kỳ nhìn thẳng vào mắt Cảnh Kỳ. “Không có gì...?”

Cảnh Kỳ gật đầu. “Đúng vậy. Quốc vương có vương khí, tuy nhiên đó cũng không phải là thứ có thể thấy bằng mắt.”

“Không phải là ánh sáng ư?”

Từ khi Cảnh Kỳ bảo rằng linh khí của kỳ lân tỏa kim quang, Thái Kỳ đã cho rằng vương khí cũng thế.

“Vương khí có thể là một luồng sáng, nhưng cũng có thể là bóng tối. Vương khí như một nguy cơ nhưng cũng có thể khiến đệ cảm thấy yên bình.”

“Vậy, vương khí không có hình dạng?”

“Đúng, rất khó diễn đạt bằng lời.”

“Nhưng... Cảnh Đài phụ, chẳng phải anh đã nói mình lần theo vương khí để tìm ra Cảnh Nữ vương sao?”

“Ừ. Nếu quốc vương ở một nơi xa xôi, đệ có thể cảm thấy vương khí của Người rất rõ rệt, qua đó, biết được quân vương của mình đang ở phương nào.”

“Phương nào...” Thái Kỳ nghĩ lại. Trước khi những người lên núi đến Phủ Độ cung, Thái Kỳ vẫn thường cảm thấy lo lắng, như có một nỗi sợ hãi đang uy hiếp cậu.

“Khi gặp quốc vương, đệ sẽ hiểu rõ cảm giác ấy đến từ đâu. Có thể nói là giống như cảm nhận được một nửa linh hồn của mình.”

“Và đó chính là vương khí...?”

“Ừ. Vương khí là một cảm giác rất rõ ràng. Nó khiến quốc vương khác hẳn những người khác, đó là thứ đệ không thể thấy cũng như diễn đạt bằng lời.”

Thái Kỳ nắm tay lại, Cảnh Kỳ nhẹ nhàng xoa tay cậu. “Thiên Khải cũng thế, không có gì đặc biệt xảy ra cả. Nói đơn giản, nó giống như trực giác. Khi gặp chủ nhân của mình, đệ sẽ có cảm giác đó chính là người mình cần. Hiểu chưa, Thái Kỳ?”

“Trực giác...”

Cảnh Kỳ gật đầu. “Nói thật với đệ, lần đầu tiên gặp Cảnh Nữ vương, ta biết đó chính là Người. Nhưng đồng thời, trong lòng ta cũng rõ Người không thích hợp làm vua. Ta hiểu rằng để Người trở thành một minh quân thì phải hy rất nhiều thứ, Người không đủ tư chất để trở thành một quốc vương.”

“Thật ư?”

“Biết Người không đủ tư chất, nhưng ta vẫn phải đưa Người lên ngôi, bởi vì ta không thể chống lại Thiên Khải. Dù có căm ghét quốc vương đến

thể nào thì kỳ lân cũng không thể từ chối chủ nhân của mình, bởi vì trời cao đã định đoạt như thế.”

Một đôi tay đặt lên vai Thái Kỳ, cậu nhìn lên và thấy Kiều Tông đang mỉm cười. Anh đã biết mọi chuyện. “Việc kỳ lân lựa chọn quốc vương chính là Thiên Khải đấy, Thái Kỳ.”

13.3 “**Em...**” Thái Kỳ cuối cùng cũng gỡ bỏ được gánh nặng trong lòng. “Lần đầu tiên gặp Bệ hạ, em đã rất sợ...”

“Ừ.”

“Trước khi Bệ hạ lên núi, em luôn có cảm giác... như có một thứ gì rất đáng sợ đang đến từ phía Lệnh Khôn môn.”

Nhưng giờ đây, đó không còn là một nỗi sợ hãi mà là ánh sáng, niềm hy vọng mà Thái Kỳ không thể đánh mất.

“Em biết rõ Bệ hạ nhất định không đáng sợ, nhưng trong lòng mình, em vẫn sợ Người. Em cũng biết Bệ hạ là người tốt, Người rất vĩ đại, nhưng em vẫn sợ.”

“Vậy sao?”

“Tuy rất sợ Người, nhưng mỗi khi nghĩ đến việc được gặp Người, em rất vui. Khi nghe tin Người sắp phải rời Bồng Sơn, em đã cảm thấy vô cùng khủng khiếp.”

Cảnh Kỳ gật đầu. “Vậy là được rồi. Không có kỳ lân nào không hạnh phúc khi ở bên cạnh chủ nhân của mình, cũng như không có kỳ lân nào không cảm thấy buồn khi phải xa Người. Quốc vương và kỳ lân là không thể tách rời.”

“Vâng...”

“Kỳ lân chỉ là công cụ để truyền đạt Thiên Ý. Nói cách khác, đệ không có quyết định riêng của mình, tất cả những gì chúng ta làm đều là theo ý trời.”

Thái Kỳ gật đầu, Cảnh Kỳ xoa đầu cậu, bàn tay anh vô cùng ấm áp. Cuối cùng, Thái Kỳ cũng đã có thể khiến Cảnh Kỳ vui lòng.

“Thái Kỳ, đệ đã nói rằng Thái Vương rất đáng sợ, ta có thể hiểu được nỗi sợ hãi của đệ.”

“Là sao ạ?”

“Đó không phải sợ hãi, mà là kính sợ.”

“Có lẽ vậy...”

“Thái Kỳ, đệ gặp được vận mệnh của mình nên mới run sợ như vậy.”

Thái Kỳ ngập ngừng nhìn Kiều Tông, trong đôi mắt của anh, có lẽ Cảnh Kỳ đã đúng.

“Thái Kỳ không thể nói dối. Kỳ lân là sinh vật chỉ có thể quỳ trước quốc vương của mình. Vì thế nên đệ đã chọn đúng.”

“Vâng...”

Cảnh Kỳ nhìn vào đôi mắt đen thẫm của chú kỳ lân nhỏ. “Giá mà ta giải thích cho đệ rõ ràng hơn, không ngờ lại khiến đệ khổ sở thế này. Lẽ ra ta đã phải ở Bồng Sơn lâu hơn... Ta xin lỗi.”

“Không! Là lỗi của em vì đã không hỏi kỹ càng.”

Cảnh Kỳ biết Thái Kỳ sẽ nói những lời này nên bật cười. “Từ đáy lòng mình, ta xin chúc mừng đệ.”

“Cảm ơn anh.”

Cuối cùng, nụ cười đã nở trên môi Thái Kỳ.

Cảnh Kỳ nhìn về phía Kiêu Tông đang đứng bên cạnh Thái Kỳ. Khi nghe Cảnh Kỳ kể lại lời thú tội của Thái Kỳ, anh không hề cảm thấy đau buồn cũng như thất vọng, anh cũng không hề trách cứ Thái Kỳ. Kiêu Tông chỉ nghiêm nghị nhìn Cảnh Kỳ và hỏi liệu anh có thật sự là vua hay không.

“Ta cũng xin chúc mừng Thái Vương.”

“Cảm ơn ngài.” Kiêu Tông cười.

Diên Vương cũng chúc mừng Kiêu Tông: “Chúc mừng Thái Vương lên ngôi.”

“Rất cảm ơn.”

“Lúc nào thì chúng ta có thể tái đấu?”

“Ngài vẫn còn nhớ sao?”

“Làm sao ta quên được chứ. Khi bị ngài đánh bại một trận, ta đã cảm thấy ngài rất xuất sắc, không ngờ sau này ngài lại trở thành vua một nước.”

Kiêu Tông mỉm cười. “Hy vọng lại có thể được thọ giáo Diên Vương một lần nữa.”

“Đúng là đối thủ tốt khó tìm. Ngài định bao giờ thì tái đấu?”

“Thái Vương.” Diên Kỳ xen vào, cậu đang ngồi trên thành ban công, ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài. “Cái thứ kỳ quái bên kia là gì thế?” Diên Kỳ chỉ về phía một mái đình bên sân thượng phía đối diện.

Diên Vương nghiêm mặt. “Này, ăn nói kiêu gì thế. Xin thứ lỗi cho thái độ của tên này.”

Kiêu Tông bật cười, tỏ vẻ không để ý đến việc này. Anh nhìn thiếu niên trước mặt mình và nói: “Đó là thứ do tiên vương để lại. Ta đang định rã nó ra để mua lương thực. Diên Vương, xin hỏi quý quốc có còn thừa lương thực không?”

“Thái Vương quả thật may mắn.” Diên Kỳ cười. “Gần đây được mùa nên chúng ta đang lo lương thực bị mất giá.”

Thái Kỳ mỉm cười lắng nghe cuộc trò chuyện ấy, Cảnh Kỳ nắm lấy tay cậu và nói. “Đệ có muốn dẫn ta đi tham quan một vòng không? Lần trước chúng ta đã bỏ lỡ giữa chừng.”

“Được chứ. Chỉ là em vẫn chưa rành đường nơi này.”

Thiếu niên đang ngồi trên ban công liền nhảy xuống. “Vậy thì đi thám hiểm một chuyến nào.”

Thái Kỳ nhìn Kiều Tông. “Thần đi được không?”

“Đi đi, nhưng phải về kịp bữa tối đây. Cho dù đơn giản thôi, nhưng tối nay chúng ta cũng phải thiết đãi những vị khách quý này.”

“Vâng.”

Cảnh Kỳ đưa tay về phía Thái Kỳ, cậu ngần ngại một lúc rồi nắm lấy tay anh. “Có muốn gặp lại Ban Cừ và Tước Hồ không?”

“Được ư?” Thái Kỳ nhìn Cảnh Kỳ.

Cảnh Kỳ cười. “Dù gì cũng cùng là kỳ lân, không cần phải câu nệ. Thái Kỳ, đệ cũng gọi sử lệnh của mình ra cho ta xem đi.”

“Vâng!”

Chương kết

“Sau khi Bệ hạ ngồi lên vương tọa thì Đài phụ quý xuống, dập đầu hành lễ.” Xuân Quan trưởng liên tục nhắc lại.

Thái Kỳ gật đầu. “Vâng.”

Cuối cùng, ngày cử hành đại lễ đăng cơ cũng đến. Nghi thức lên ngôi sẽ được tổ chức tại thủ đô Hồng Cơ, dưới chân Hồng Cơ sơn. Trước chính điện là một quảng trường lớn tràn ngập người. Mục đích của buổi lễ này là công bố với thần dân trong nước và các nước khác là quốc vương đã lên ngôi. Khi buổi lễ bắt đầu diễn ra, khắp nơi tràn ngập tiếng reo mừng, không ai không vui sướng khi tân vương lên ngôi.

Ngày hôm qua, Thái Kỳ đã rời Bạch Khuê cung lần đầu tiên để xuống thành Hồng Cơ. Cậu đã gặp lại những tùy tùng đi cùng Kiều Tông lúc còn ở Bồng Sơn, họ trở về bằng đường bộ, và tất nhiên là có cả Kế Đô. Bên cạnh đó, Lý Trai cũng đến Hồng Cơ để hỗ trợ lễ đăng quang theo lệnh Thừa châu hầu, đem theo Phi Yên. Lý Trai và Kiều Tông đã dẫn Thái Kỳ dạo một vòng quanh Thụy Châu. Cậu đã rất xấu hổ khi nhận ra Hồng Cơ sơn còn cao hơn cậu tưởng. Thái Kỳ đã đi dạo khắp nơi, tận mắt chứng kiến những suối ngọc với dòng nước kỳ diệu. Từ đầu đến cuối, tất cả mọi thứ đều mới mẻ và khiến Thái vô cùng hưng phấn.

“Đêm qua ngươi có ngủ được không?” Kiều Tông hỏi.

Các cung nữ đang giúp Thái Kỳ thay lễ phục.

“Vâng, thần mệt quá nên vừa lên giường đã ngủ ngay.”

“Tốt lắm.”

“Ngủ say đến nỗi quên mất những lời chúc mừng đã học thuộc trước đó...” Thái Kỳ nói lí nhí.

Kiều Tông bật cười. “Dù sao thì cũng chỉ mình ta nghe được những lời ấy.”

“Nói không chừng ngay cả Bệ hạ cũng không nghe được.”

Thái Kỳ nghiêng đầu nhìn về phía cửa sổ, nơi tiếng hò reo vang đến, Kiều Tông cũng nhìn theo và mỉm cười. “Thật là...”

Thái Kỳ không hiểu vì sao mình không thể ngồi yên trên ghế, cậu cứ nhìn về phía tiền sảnh khi đọc lại những lời Xuân Quan trưởng dạy. Bất chợt, một giọng nói vang lên phía sau.

“Này, nhóc!”

Thái Kỳ nhanh chóng quay lại. “Diên Đài phụ!”

Các cung nữ nhanh chóng cúi chào nhưng Diên Kỳ liền phát tay ra hiệu

là không cần.

“Ta đến xem qua một chút.”

Kiều Tông gượng cười và hồi đáp: “Cảm ơn ngài. Nếu có gì không phải thì xin bỏ qua.”

“Cảm ơn Diên Đài phụ, Diên Vương đâu rồi ạ?”

“À, hẳn đang ở tiệc dành cho khách quý, chắc là say lắm rồi. Đệ có hội hộp không?”

“Một chút...” Thái Kỳ trả lời thật lòng.

Diên Kỳ không nhịn được cười nên liền nói: “Đệ thật nhát quá! Mà cũng nhỏ xíu nữa.”

Kiều Tông dờ khóc dờ cười. “Cao Lý chỉ mới mười tuổi.”

Diên Kỳ nhíu mày. “Ta có chút thắc mắc, tên đệ rất thú vị.”

Thái Kỳ đỏ mặt. “Cao Lý, không có bộ thảo ở đâu.”

“À...”

“Đúng rồi, em nghe nói Diên Đài phụ cũng được sinh ra ở Bồng Lai. Tên anh là gì?”

“Rokuta. Ta không có họ, địa vị của gia đình ta khi ấy rất thấp.”

Thái Kỳ nghiêng đầu. Nghe nói rất lâu về trước, dân thường vốn không có họ^[1]. Chẳng lẽ kỳ lân của Nhật quốc đã sống lâu đến thế?

“Anh ra đời khi nào?”

Diên Kỳ ngẩn đầu nhìn về phía cửa sổ. “500 năm trước.”

“Hả?”

oOo

Dưới thủ đô, vương kỳ bay phấp phới. Đối với những người dân thường đã chịu biết bao khổ cực từ ách thống trị của Thái Vương đời trước, nghi lễ lên ngôi đơn giản này khiến họ vô cùng hài lòng. Bên cạnh vương tọa là một đứa trẻ có mái tóc đen ánh bạc, đó chính là vị trí của kỳ lân, các trưởng lão giải thích rằng Thái Kỳ là một hắc kỳ. Tuy không rõ hắc kỳ thì có gì đặc biệt, nhưng Thái Kỳ biết chúng rất hiếm thấy. Tất cả mọi người trên quảng trường đều hết sức tự hào.

Từ trên đài cao, Thái Kỳ nhìn xuống, dân chúng đều rất vui mừng. Tuy hơi sợ hãi một chút nhưng cậu không hề cảm thấy tội lỗi mỗi khi họ nhìn về phía cậu. Kiêu Tông bước lên đài, khắp nơi lại tràn ngập tiếng reo hò. Anh chậm rãi đi đến và ngồi xuống vương tọa. Thái Kỳ bước tới và quỳ xuống, trán chạm vào mũi chân Kiêu Tông không một chút khó khăn, điều mà cậu không thể làm được trước Diên Vương, lòng vô cùng hạnh phúc khi thực hiện việc này. Dân chúng lại hò reo một lần nữa.

Thái Vương lên ngôi!

Ở Thái cực quốc, một triều đại mới đã bắt đầu.

oOo

Mùa xuân năm Hòa Nguyên thứ hai mươi hai, Tể phụ nhiệm thất đạo

và qua đời Một tháng sau, quốc vương băng hà, thụy hiệu Kiêu Vương, trị vì được một trăm hai mươi bốn năm. Người được an táng tại Tang lăng ở Thác Phi sơn.

Tháng một cùng năm, Thái quả kết trái ở Bồng Sơn. Vài ngày sau, một cơn thực quét qua Ngũ Sơn, cuốn đi noãn quả. Hàng trăm thần tiên đã đi khắp nơi tìm kiếm tung tích của Thái quả.

Tháng một năm Hòa Nguyên thứ ba mươi hai, hắc kỳ trở về Bồng Sơn. Hoàng kỳ được kéo lên trên khắp thế giới. Mùa xuân cùng năm, Sạ Kiêu Tông vào Hoàng Hải từ Lệnh Khôn môn, lên Bồng Sơn và chấp nhận giao ước của Thái Kỳ. Người nhập thần tịch và được tấn phong Thái Vương.

Kiêu Tông vốn họ Phác, tên Tống, đến từ Nha Lĩnh, là tướng quân của cấm vệ quân, đóng quân ở huyện Sạ, trực thuộc Thụy châu. Người đã nhận lấy Thiên Mệnh và lên ngôi, khởi đầu thời kỳ Hoảng Thủy. Triều đại của Sạ Vương bắt đầu.

« Theo Đới sử Sạ thư »

—

[1] Trước *Minh Trị Duy tân*, hay còn gọi là cải cách Minh Trị (từ năm 1966 đến năm 1969), dân thường Nhật Bản, không phải quý tộc, không có họ. Sau khi cuộc cải cách diễn ra, Nhật Bản chuyển từ thời kỳ Hậu tướng quân Tokugawa sang thời kỳ Minh Trị, lúc này, những người dân bình thường mới bắt đầu lấy họ cho mình.

HẾT QUYỂN 2
HẾT

Chú giải

I. Nhân vật:

Thái Kỳ

Cảnh Kỳ

Sạ Kiêu Tông

Sán Tử

Diên Vương

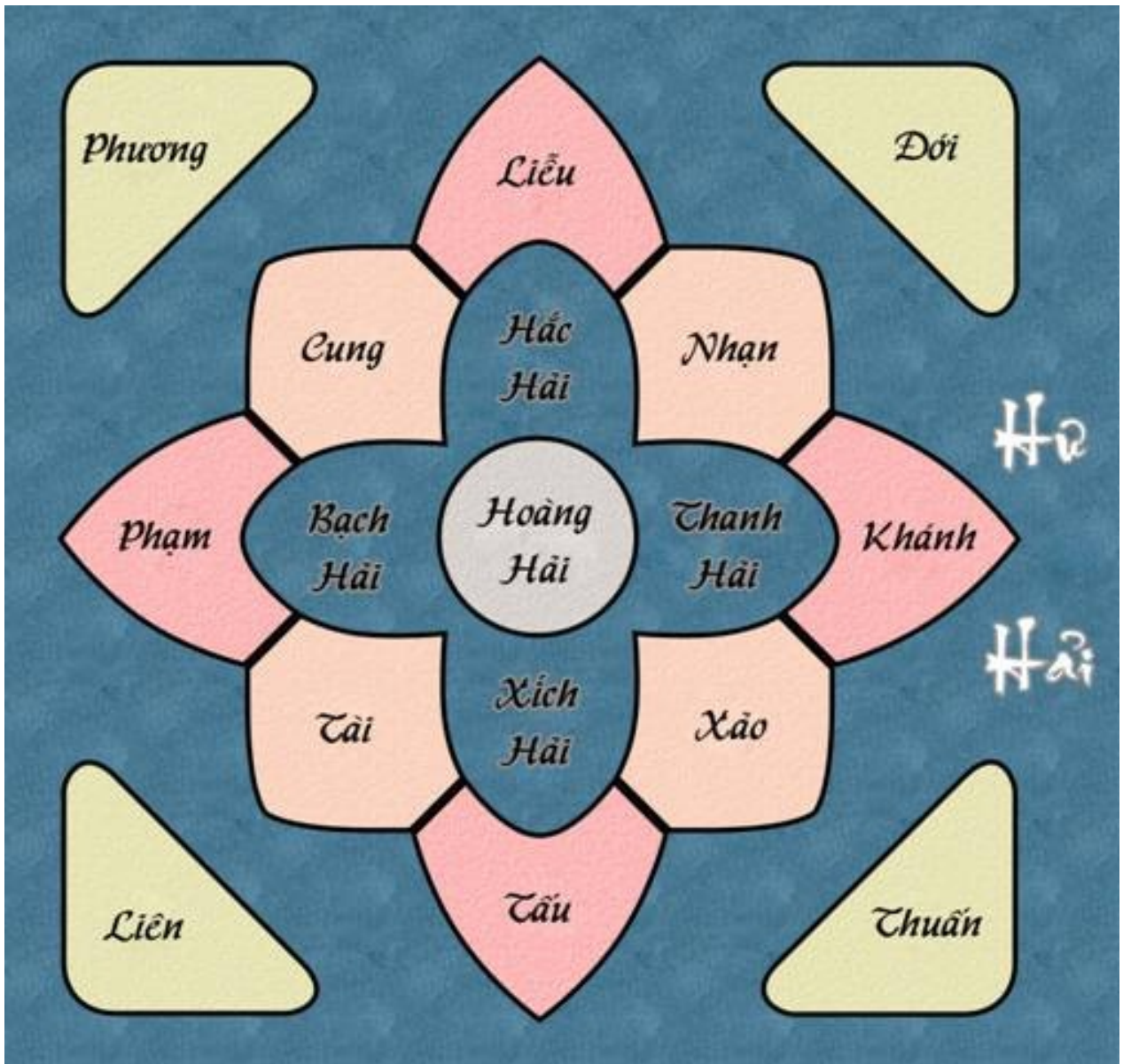

Diên Kỳ

II. Bồng Sơn và vương quốc:

Thế giới của mười hai vương quốc được phân chia theo bản đồ dưới đây:

Bốn nước ở bốn phía chuân (Đông, Tây, Nam, Bắc) được gọi là các **đại quốc**, bao gồm: Khánh đông quốc, Phạm tây quốc, Liễu bắc quốc và Tấu nam quốc. Các đại quốc tuy được gọi là đại quốc nhưng diện tích không hề lớn hơn các **châu quốc** nằm giữa là Nhạn, Cung, Tài, Xảo.

Các đảo quốc nằm trên Hư Hải được gọi là các **cực quốc**, bao gồm: Đới cực quốc, Phương cực quốc, Thuần cực quốc và Liên cực quốc.

Trong phần “**Phong Hải, Mê cung Ngạn**” này, ba nước được giới thiệu là Đới, Khánh và Nhạn, bên cạnh đó, Tấu quốc cũng được nhắc qua.

Quốc vương và kỳ lân của một nước không được gọi theo tên nước đó mà được gọi theo tên hiệu có cách phát âm gần giống, cụ thể là:

- Khánh quốc: Cảnh Vương, Cảnh Kỳ.
- Nhạn quốc: Diên Vương, Diên Kỳ.
- Đới quốc: Thái Vương, Thái Kỳ.
- Tấu quốc: Tông Vương, Tông Lân.

Một nước bao gồm từ 8 đến 9 **châu**, dưới châu là quận, rồi đến hương,

huyện, trấn, làng, thôn. Các châu được cai quản bởi **châu hầu**, tổ chức của một quốc gia tương đối giống chế độ liên bang.

III. Chú giải:

An Hạp: Ngày công vào Hoàng Hải mở ra, nhằm dịp xuân phân, hạ chí, thu phân, đông chí.

Bạch Khuê cung: Vương cung của Đới quốc.

Bạch Trĩ: Loài chim báo hiệu quốc vương lên ngôi và băng hà, còn gọi là Nhị Thanh.

Bồng Lai: Nhật Bản.

Bồng Sơn: Một trong Ngũ Sơn, là nơi nuôi dưỡng kỳ lân và quốc vương tiếp nhận Thiên Mệnh.

Bồng Lư cung: Cung nuôi dưỡng kỳ lân

Châu: Đơn vị hành chính cấp cao nhất của một vương quốc dưới châu là quận, rồi đến hương, huyện, trấn, làng, thôn.

Châu hầu: Quan cai trị châu.

Côn Luân: Trung Quốc.

Đài phụ: Tước hiệu của kỳ lân trong triều đình, còn gọi là tể phụ.

Hoàng Hải: Vùng đất hoang vu bao gồm hoang mạc, đầm lầy và rừng rậm bao quanh Ngũ Sơn.

Hồng Cơ: Thủ đô của Nhật quốc.

Hư Hải: Biển bồng bao quanh thế giới 12 vương quốc.

Kim Cương Sơn: Dãy núi bao quanh Ngũ Sơn.

Kỳ lân: Linh thú lựa chọn quốc vương, con đực gọi là kỳ, con gái gọi là lân.

Kỵ thú: Yêu thú được huấn luyện để cưỡi.

Lộ Thiên cung: Một cung ở trong Bồng Lư cung.

Ngũ Sơn: Hệ thống núi nằm ở trung tâm thế giới, bao gồm năm đỉnh chính: Sùng Sơn, Bồng Sơn, Hoa Sơn, Hoắc Sơn, Hằng Sơn.

Noãn quả: Quả sinh ra con người, muôn thú và cây cỏ.

Nội hải: Bốn biển bên trong, bao gồm: Thanh Hải, Bạch Hải, Hắc Hải, Xích Hải.

Nữ quái: Nhân yêu nuôi dưỡng kỳ lân.

Sô ngu: Một loại kỳ thú trông giống một con hổ.

Sử lệnh: Những yêu quái là thuộc hạ của kỳ lân.

Tây Vương Mẫu: Vị thần trị vì Hoàng Hải và Ngũ Sơn, tức vương quốc thứ 13.

Tể phụ: Tước hiệu của kỳ lân trong triều đình, còn gọi là đài phụ.

Thai quả: Người của thế giới 12 vương quốc nhưng được sinh ra từ trong bụng mẹ ở Nhật Bản.

Thao thiết: Một loại yêu quái

Thất đạo: Căn trọng bệnh kỳ lân sẽ bị nhiễm khi quốc vương nước đó lạc lối.

Thiên Đế: Vị thần tối cao sáng lập ra thế giới 12 vương quốc.

Thiên mã: Một loại kỳ thú trông giống một con chó.

Thực: Một con bão lớn đem người từ thế giới 12 vương quốc đến Bồng Lai và ngược lại.

Xả thân mộc: Cây sinh ra kỳ lân.